Kdo z nich?

(historická fikce)

Kateřina Bláhová

Je krátce před Vánocemi a nad Londýnem leží hustá mlha. Všichni myslí jen na zakoupení vánočních dárků pro své nejbližší, a chvílemi si ani neuvědomují, že by mohlo někoho zajímat něco jiného. Nicméně takoví lidé tu jsou. Nacházíme se totiž v roce **1940** a v sídle exilové vlády Československé republiky se projednává závažné rozhodnutí.

V kanceláři ministerstva obrany spolu hovoří v nejvyšším utajení dva muži. Edvard Beneš, prezident československé exilové vlády, právě bouchl pěstí do stolu: „To je ….“

„Rozhodně špatné.“ doplní druhý muž, plukovník František Moravec.

Beneš se toho chytne: „To tedy je. V bývalém Československu se vůbec nic neděje! Čekal jsem už od vyhlášení protektorátu, kdy začne nějaký pořádný odboj – a ten buď je, ale takový, že se nechají všichni hned chytit, anebo vůbec není! Berou všechno na lehkou váhu, nic si nezorganizují, to je to!“

„Takže by to vlastně chtělo,“ přerušil ho náhle Moravec „někoho, kdo by to tam trochu zorganizoval a popíchnul všechny vlastenecké, ale váhající Čechy, k akci a zároveň nám podával zprávy, co přesně se tam děje.“

„ Ano, ale jak ho tam chceš sehnat?“

„Myslím, že bychom si ho tam sami dodali.“

„Ale jak?“

Plukovník se zamyslel: „Kdybychom ho vyhodili z letadla padákem, myslím, že by nevzniklo žádné podezření.“
„Důvěřuji tvému úsudku, ale ten člověk musí mít na daném místě alespoň nějaké známosti, které mu pomohou se ukrýt.“
„Zkontaktoval jsem pro tuto misi přímo dokonalého člověka – bude samozřejmě potřebovat specializovaný výcvik, ale je to statečný, zkušený agent britské tajné služby a specialista na skryté vedení války. Její krycí kód je KT20. Před půl rokem byla dokonce nasazena do akce AH. Bohužel to nevyšlo, ale kvůli okolnostem, které nemohla předpokládat.“
„Její? Byla? Nemohla? Chceš mi říct, Moravče, že je to nějaká dáma?! To nemáme dost mužů?“
„Kathleen Titlarková,“ řekl Moravec chladně, „je nejlepší.“
Beneš rezignoval a sedl si do křesla. „Jen doufám, že víš, co děláš.“

Druhý den sedí Beneš s Moravcem opět ve stejné místnosti. Tentokrát tam s nimi ale je asi pětadvacetiletá, schopně vyhlížející dívka v tmavozeleném úpravném kostýmku. Kathleen Titlarková neboli agent KT20. Zřejmě na povel Edvarda Beneše vypráví svůj příběh:
„Narodila jsem se v Československu, ale když se v Německu Hitler chopil moci a začalo pronásledování židů, matka, která je židovka, se začala obávat o naše bezpečí. A když byl můj tatínek, který pracoval na klinice v Selbu, zabit oddíly SA při pouliční přestřelce, odstěhovaly jsme se s matkou a sestrou do Anglie. Bylo mi tehdy šestnáct.“
Za Moravcova spokojeného přikyvování pokračovala:

„Brzy jsem začala pracovat jako agent SIS a po misi ve Španělsku jsem byla nasazena do Německa, konkrétně do Berlína, sledovat akce NSDAP. Pracovala jsem tehdy pod jménem Katja Lerch. Posílala jsem zprávy, a když jsem dostala pokyn vykonat akci AH – tedy atentát na Hitlera, začala jsem se připravovat, ale akce byla bohužel odvolána.“ Zavrtěla hlavou. „Škoda.“
„Nikoli,“ přerušil ji Moravec, „ta akce byla zrušena kvůli vysoké rizikovosti. Byla pravděpodobnost 1:1000, že by se vám to podařilo.“
„Tak jako tak,“ řekla Kathleen, „Hitler zůstal naživu a já se musela vrátit do Anglie.“ Domluvila a podívala se tázavě na prezidenta. Beneš byl nezvykle zamlklý a nakonec prohlásil: „Dobrá, svěřuji vám ten úkol. Předpokládám, že vás pan Moravec seznámil se způsobem vypracování?“ Když přitakala, Beneš pokračoval: „Absolvujete tedy dvoutýdenní výcvik a poté nastoupíte do akce. Mimochodem – máte vy vůbec v protektorátu nějaké známé?“
„Ano, mám.“ řekla okamžitě Kathleen. „Spolehlivé lidi. Alespoň doufám.“
Beneš se na ni upřeně zadíval a řekl: „I tak se ale obávám, že po vás chceme nemožné.“ Kathleen lehce nadzvedla obočí. „Pane prezidente,“ usmála se, „konat nemožné je mou specialitou.“
„Tak tedy hodně štěstí.“ popřál jí Moravec. Kathleen se rozloučila a odešla.
„To děvče – vlastně agent KT20 - má opravdu úroveň!“ řekl nadšeně Beneš.
„Říkal jsem to.“ odtušil tiše Moravec.

Vše šlo opravdu podle plánu. Za dva týdny absolvovala Kathleen kurz seskoku padákem, radistický kurz a ještě mnoho dalších.
Dnes**, 4. ledna 1941**, stojí výcvikový instruktor s Kathleen na letišti u velkého výsadkového letounu a snaží se jí předat poslední pokyny. Kathleen (která pro tuto akci přijala jméno Kateřina Skřivanová) byla už oblečena v seskokové kombinéze a dlouhé černé vlasy měla spletené do copu, který jí sahal až do půli zad. Náhle nahodil pilot letounu vrtuli a Kathleen nezbývalo než se rozloučit. Po obvyklých frázích se naklonila k instruktorovi a zašeptala mu: „Jestli se mi to podaří, zařiďte, abych tam nebyla dlouho sama.“
Pak se zasmála, všem přítomným zamávala a přibouchla za sebou dveře letadla. To se rozjelo po ranveji, asi po dvou stech metrech vzlétlo a rychle se ztratilo mezi ocelově šedými mraky, kterými byla toho dne pokryta celá obloha. Lidi přihlížející jejímu odletu ani nenapadlo, že ji možná vidí naposled.

„Tak se to povedlo.“ oznámil vzrušeně Moravec, když bez zaklepání vpadl o dva dny později do kanceláře Edvarda Beneše. „Co se povedlo?“ otázal se zdvořile Beneš.
„No přece výsadek *Colleen* - vysazení Kathleen Titlarkové alias agenta KT20 do protektorátu!“
„Ach tak!“ Beneš se náhle probral: „Proč neposlala zprávu dřív?“
„Měla problémy s navigací - právě před dvěma hodinami dorazila na místo.“
Kathleen od první chvíle v protektorátu nezahálela. Jen co se trochu porozhlédla, už začala

pomalu, ale jistě a se vší opatrností, kontaktovat domácí odboj.

15. října 1941

V kanceláři ministerstva obrany v Londýně je opět rušno. Nikdo přesně neví, a ani vědět nebude, jak přesně probíhalo toto jednání mezi prezidentem a ministrem obrany. Zatímco oknem k nim proudily závany letního vzduchu, prezident Beneš si sedl do koženého křesla za mohutným psacím stolem a bedlivě spolu s plukovníkem Moravcem naslouchal zprávám vedoucího odboru šifrování a tajných informací. Ten v tuto chvíli nervózně přechází napříč místností a seznamuje muže v místnosti se svými novinkami.

„Klobouk dolů – byl to dobrý nápad poslat ve výsadku *Colleen* zrovna agenta KT20. Jeho zprávy jsou časté, smysluplné a nabité informacemi."

„A co domácí odboj?" skočil mu do řeči plukovník Moravec.

„Zformovali se do jakéhosi ÚVODu - nebo tak nějak - a pokoušeli se i o nějaké záškodnické akce."

„Pokoušeli?" přerušil ho Moravec s důrazem na poslední slabice. „Snad pokoušejí - ne?" „Bohužel ne, pane. Poslední záškodnická akce proběhla před několika týdny. KT20 vysílal cosi v tom smyslu, že lituje, ale že to za současné situace nejde."

„Co se to tam proboha děje!" vykřikl Beneš „Přece jsme ji neposílali na prázdniny! Ze strany britské vlády je na mne vyvíjen stále větší tlak, a pokud neudělá domácí odboj rychle něco,

o čem by se doslechli i v zahraničí, bude Protektorát Čechy a Morava označen za přisluhovače nacistů a nikdy

se nedočká vojenské pomoci. Musí něco udělat. Něco velkého.“
„To po ní chtít nemůžete – vždyť je tam sama!“ namítl šéf tajných informací.
„Není sama. Má tam přece celý odboj!“
„Víte, pane Beneši,“ obrátil se nečekaně plukovník na prezidenta, „na čem jsme se domluvili před půlrokem – pokud se výsadek *Colleen* podaří, uskutečníme další. Co kdybychom poslali někoho, aby jí pomohl? Aby vykonal tu ‚velkou‘ věc, o které jste mluvil. Ale co by to vlastně mělo být?“
„Myslím,“ řekl prezident zamyšleně, „že nic menšího než atentát.“
V místnosti se rozhostilo napjaté ticho. Vedoucí odboru špionáže se dokonce zastavil ve svém přecházení a upřeně se na Beneše zadíval.
„Ale to by se rovnalo sebevraždě!“ vydechl nakonec.
„Více než dost našich vojáků je ochotno se obětovat.“ řekl Beneš. „Otázka zní, kdo bude vybrán.“

Od slov k činům uběhla krátká doba. Pro operaci (pojmenovanou *Anthropoid*) byli vybráni dva muži – rotmistr Jozef Gabčík a rotný Karel Svoboda. Okamžitě začali s intenzivním výcvikem. Ten se skládal z ženijní části (ničení infrastruktury, komunikací, průmyslových objektů či transportních prostředků) včetně průzkumu, výroby a používání trhavých či hořlavých náloží a ručních bomb. Další částí byl vzdušný výcvik (seskok padákem, jeho balení, balení kontejnerů, jejich příjem ze vzduchu atd.) a výcvik ve střelbě (mířená i letmá střelba z různých druhů pěchotních zbraní včetně odstřelovací pušky či lehkého kulometu), v boji holýma rukama a

výcviky topografický a spojovací (Morseova abeceda a Q-kód), vytyčování přistávacích ploch atd. Celý kurz SOE trval 6 týdnů. Při cvičném doskoku padákem se jednoho dne Svoboda zranil a na Gabčíkovo doporučení byl nahrazen Janem Kubišem.

Jako cíl atentátu byl nakonec po mnohém váhání vybrán nový říšský protektor Reinhard Heydrich.

Na začátku **listopadu 1941** si plukovník Moravec zavolal oba budoucí parašutisty *Anthropoidu* k sobě do kanceláře. Zapůsobili na něj velmi dobrým dojmem. Sebevědomý, asi osmadvacetiletý Gabčík i vysoký, usměvavý Kubiš s novou rotmistrovskou čepicí, nedbale nasazenou na hustých tmavých vlasech. Plukovník Moravec se nemohl zbavit dojmu, že jsou ti dva chlapci moc mladí a trošku lehkomyslní. Vybídl je, aby se posadili, oni však zůstali stát. Plukovník Moravec začal trochu okázale: „Tak, chlapci, absolvovali jste výcvik a já musím říci, že skvěle. Váš výsadek *Anthropoid* bude celkem pátým výsadkem tohoto typu na území Protektorátu Čech a Moravy."

„Promiňte, pane plukovníku," oslovil ho zdvořile Gabčík, „ale jaké výsadky byly provedeny před námi?"

„Na začátku prosince budou vysazeny zpravodajské desanty *Silver A, Silver B* a *Out Distance*. S těmi byste ale, pokud vše půjde dobře, neměli přijít do styku. Já s vámi ale chci mluvit
o vůbec prvním výsadku na území protektorátu, jaký kdy byl proveden."

Neušlo mu, jak při těchto slovech oba mladíci zpozorněli. Kubiš se dokonce mírně naklonil: „A to, pane plukovníku?"

„*Colleen* byl výsadkem zpravodajským a tvořil ho jen jeden člověk. Jen díky informacím, které nám poskytuje, můžete být zapojeni do akce. Agent KT20 působil jako agent britské špionáže, ale pochází z Československa - jako my. V protektorátu pracuje již tři čtvrtě roku. Bude čekat na místě vašeho přistání a zajistí jídlo, úkryt a vše potřebné. Věřím, že si budete vzájemně rozumět.“
Při poslední větě se Moravec mírně ušklíbl.
„Jistě, pane plukovníku.“ pronesl trochu prkenně Gabčík, kterému to neušlo, a spolu s Kubišem se chystal k odchodu.
„Ještě moment, chlapci.“ zvolal náhle Moravec a gestem si je přivolal: „Snad vám nemusím opakovat, že se tato akce rovná sebevraždě. Nemůžu říci, zda se podaří, zda vám budou lidé vděční, či snad jestli to vůbec k něčemu bude. Vezměte to na vědomí. Má sekretářka vám vydá vaše falešné doklady. Můžete jít.“
Kubiš s Gabčíkem se rozloučili a pomalu zavřeli dveře.
„To mi nejde na rozum.“ vrtěl hlavou Kubiš, když scházeli po schodech dolů na sekretariát. „Kdyby alespoň řekl něco určitého. Kdo myslíš, že je ten KT20? Ten *Colleen*?“
„To opravdu nevím,“ řekl Gabčík, myšlenkami někde jinde, „ale všiml sis, jak se plukovník tvářil, když nám řekl, že si s ním určitě budeme rozumět?“
„Ten má něco za lubem. Dej na má slova.“ vyhrkl Kubiš.
„Jen aby nás to jeho vtipkování nestálo krk předčasně.“ podotkl Gabčík ustaraně.

I když byli účastníci výsadku *Anthropoid* připraveni již v listopadu, k akci samotné došlo až **29.prosince 1941**. Pozdě večer stáli Gabčík s

Kubišem u výsadkového letounu Handley-Page Halifax Mk.II/srs.1a. Na povel pilota Šustra se usadili do tmavé, nevlídné kabiny v prostoru letadla a zabouchli dveře. Za pár vteřin zaslechli hučení motoru, letadlo se rozjelo a s trhnutím vzneslo do vzduchu.
Při letu bylo hučení motorů tak silné, že téměř bránilo jakémukoliv hovoru, a proto se oba přátelé zabývali svými těžkými myšlenkami a (téměř zbytečnou) kontrolou vybavení. To obsahovalo:

Dvě pistole Colt ráže 38 se čtyřmi plnými náhradními zásobníky a stovka nábojů
6 průbojných bomb plněných plastickou trhavinou
2 zásobníky rozbušek
2 granáty Mills vz.36M Mk.I
4 elektrické rozbušky
Samopal Sten Mk.II se stovkou nábojů
32 liber plastické trhaviny
4 dýmovnice
Cívku ocelové struny
Tři časovací tužky
Zavírací nůž
Kapesní pochodový kompas běžného typu
Balíček první pomoci s kapesním obvazem
Kapesní svítilnu s náhradní žárovkou a baterií
Pár bandáží, jimiž se zpevňovaly kotníky
Plechovku tablet Horlick (pro úpravu vody)
Plechovku sušeného masa
Dávku nouzové stravy v podobě čokolády obohacené o vitamíny
Pár kožených rukavic s bavlněnou vložkou

Oblek pro přelet (kombinéza z nepromokavé, kamuflážové textilie, kterou měli na sobě)
Jednu tableta B (Bezedrin, droga potlačující únavu)
Jednu tableta K (sedativum, uklidňující a podporující spánek)
Jednu tableta L se smrtícím účinkem (cyankáli)
Lopatku v plátěném obalu
Přilbu s vycpávkou, padák
Plochou nerezovou lahvička s alkoholem

Vše bylo pečlivě urovnáno, a tak brzy nic ke kontrole nebylo. S výbavou bylo vše
v pořádku. Gabčík myslel na to, co všechno mají před sebou. Nic z toho nebylo snadné a naděje na úspěch akce byla mizivá. Kubiš myslel hlavně na jejich údajného pomocníka, agenta KT20. Sevřelo se mu hrdlo, když si uvědomil, že o tom agentovi vlastně nic nevědí. Jen to, že na ně bude někde čekat. Snad on o nich ví víc než oni o něm. Aby nějak zabil čas, sepsal si Kubiš vše, co o KT20 ví on. Na jeho seznamu stálo:

KT20:
Je to agent špionáže
Bude na nás čekat poblíž vesnice Nehvizdy, kde bychom (nejspíš) měli přistát
Bude mít prý s sebou lékárničku
Bude tam autem a odveze nás do úkrytu v Praze

To bude zázrak, jestli ho najdeme!

Podal pak papírek Gabčíkovi, který si ho pozorně přečetl, a pak ustaraně pokýval hlavou.

Trvalo to dobré tři hodiny, než se parašutistům nad hlavami rozsvítila červená žárovka jako znamení, že se mají připravit. Na tuto chvíli čekali už hodně dlouho. Navlékli si batohy
s padáky, celí bledí a nervózní. V podlaze kabiny letadla se otevřela díra pro výskoky. Oba parašutisté spustili otvorem nohy a posadili se na okraj.
„Brzy o nás uslyšíte, uděláme, co jen bude možné!“ zvolal k oběma dvěma pilotům Gabčík a po druhém světelném signálu, zelené žárovce, oba i s Kubišem zavřeli oči a skočili ven
z letadla, do husté mlhy.

Je přesně **29. prosince 1941, 2:24 hod.** a výsadek *Anthropoid* právě proběhl.

Oba parašutisté po deseti metrech volného pádu otevírají padáky a míří k zemi. V mlze a navíc ve tmě není vidět téměř nic, přesto ale Kubiš rozeznává obrysy nějaké vesničky. Oba přátelé nasměrují své padáky na louku vedle vísky a mžourají dolů, aby odhadli svou vzdálenost od země. V mlze však zemi stále pořádně nevidí. Vtom se Kubišovi asi dva metry pod nohama objevil mokrý sníh. Kubiš se předpisově sbalí do parakotoulu a už je na pevné zemi. Někde zblízka slyší bolestný výkřik a po hlase pozná Gabčíka. Rychle sbalí padák a vydá se pátrat po kamarádovi. Nalezne ho nedaleko, leží ve škarpě ohraničující konec louky. Okamžitě k němu zamířil.

„Alespoň ty jsi v pořádku.“ vydechl Gabčík, když poznal svého kamaráda.
„Ale ty ne! Co se stalo?“
„Když jsem dopadal, nevšiml jsem si toho dolíku a něco jsem si udělal s nohou. Zlomené to nebude - spíš mám vyvrtnutý kotník.“
„Můžeš vstát?“
Gabčík se postavil, vzápětí ale zezelenal a padl zpátky k zemi.
„Tak to je pěkné.“ bručel si pro sebe Kubiš, když skládal kamarádův padák. Okamžitě přemýšlel, co dál. Nakonec prohlásil: „Uprostřed louky jsem viděl takovou malou kůlnu
- musíme tě tam dostat. Já pak najdu naše věci a počkáme do rozednění.“
Po Gabčíkově souhlasné odpovědi se vydali na cestu k nedaleké kůlně. Mlha se naštěstí začala trochu zvedat, a tak ji Kubiš snadno našel. Urazil zámek a posadil Gabčíka, kterého celou cestu podpíral, na jakousi hromadu pytlů. Vyšel opět ven a okamžitě narazil na objemný batoh, který posádka letadla shodila za nimi hned po jejich seskoku. V kůlně vyndal z batohu tabulku čokolády a rozdělil ji. Oba přátelé se nemohli dočkat rána.

„Že se to muselo stát zrovna teď - že? Mohl jsem si to udělat kdykoli při nácviku, ale ne, musím si to udělat tady.“ vztekal se Gabčík, sedící na hromadě starých pytlů v kůlně.
„To už je osud.“ poznamenal otráveně Kubiš. „Otázka je, co budeme dělat.“

„No, nemůžeme tady v té kůlně sedět donekonečna. Dřív nebo později odsud musíme odejít. A já bych hlasoval pro to dřív.“
Kubiš pochybovačně zavrtěl hlavou: „Myslíš, že s tím kotníkem někam dojdeš?“
„Nejspíš budu muset. Čekat, než se mi to zahojí, nemůžeme.“
„To tedy ne, ale kam chceš jít?“
Gabčík se zamyslel: „Musíme se nejdřív přesvědčit, jestli jsme opravdu v Nehvizdech.“
„To bude utajení za všechny prachy - promiňte mi prosím, že se ptám, ale kde to vlastně jsme?“
„Samozřejmě trochu nenápadněji.“
„Ale jak?“
„To nás určitě napadne později, ale teď odsud vypadneme.“
„Jasně, šéfe.“ prohodil Kubiš a zdvihl ze země těžký batoh. Gabčík se nejistě zapotácel. „Zvládneš to?“ zeptal se Kubiš ustaraně.
Gabčík se nuceně usmál: „Ale jo. Kdybys mi mohl pomoct...“

Že v pět hodin ráno asi nebude nikdo vzhůru, jim došlo, až když stanuli na okraji vesnice. Ulice, kterými procházeli, byly naprosto vylidněné.
„Taky si připadáš tak pitomě jako já?“ zeptal se Gabčík Kubiše, který ho z jedné strany nenápadně podpíral. „Tak co budeme dělat?“ zašeptal nervózně Kubiš. „Asi budeme muset počkat.“
„Pst!“
Oba se otočili. Z uzounké uličky mezi domy vyšla nějaká černovlasá dívka v teplém kabátě. A znovu na ně

zavolala: „Pst!“ Posunek její ruky byl zřejmý - chtěla, aby k ní šli. Oba parašutisté se na sebe nejistě podívali. „Tak co?“ zašeptal Kubiš. „Co teď uděláme?“ Dívka na ně znovu zakývala. Gabčík si povzdechl: „To je dilema. Ta holka může být kdokoli. Češka, Němka, pomocnice, udavačka... Je to divné.“
Kubiš s povzdychem opřel Gabčíka o blízkou pouliční lampu a rozhodl se to risknout.
„Promiňte, slečno,“ oslovil ji, když k ní došel, „čekáte tady na někoho?“
Ona si ho pečlivě přeměřila od hlavy až k patě.
„Slečno? Chtěla jste nám něco?“
Znovu si ho pečlivě prohlédla a pak se zeptala: „Co se stalo vašemu příteli?“
„Vyvrtl si na poli kotník. Já nevím přesně.“ Vzápětí své věty zalitoval. Rychle přemýšlel, jak proboha vysvětlí, co dělali normální dva muži v pět hodin ráno uprostřed pole, ale dívce to evidentně divné nepřišlo:
„A jak přesně si to udělal?“
„Spadl do příkopu.“ odpověděl pohotově Kubiš.
„Pod tím sněhem toho není moc vidět, že?“
„To tedy ne.“
„Alespoň, že vám se při výsadku nic nestalo.“
Kubiš se na ni šokovaně podíval. A rychle hmátl do kapsy, kde měl skrytou pistoli. Ona ho gestem zarazila, usmála se, vyndala z kapsy kabátu malý lístek a ukázala ho Kubišovi. Pak vytáhla zapalovač a papírek spálila. Na lístku stálo: ***KT20***

Kubiš na ni ohromeně zíral. „Cože?? Chci říct - jak jste se…“ začal, ale ona ho přerušila: „Podívejte, mě

také zajímá spousta věcí, ale tady i stěny mají uši. Proto teď vezmeme váš batoh a pojedeme ke mně domů.“
Kubiš se nepohnul. „Jak to víte?“ zeptal se šeptem a pokračoval. „Tedy myslím tím, můžete nám nějak dokázat, že jste to, co naznačujete, že jste?“
Nejistě se na ni zadíval, ale ta se rozhlédla kolem a zašeptala tak tichounce, že se Kubiš musel naklonit, aby ji slyšel: „Samozřejmě, že vám to dokážu, pane. Jmenuji se Kateřina Skřivanová, jsem členka výsadku *Colleen* a tady v protektorátě pracuji už tři čtvrtě roku. Vy jste byl se svým přítelem shozen někdy teď během noci.“
Tázavě se na Kubiše zadívala a ten zavrtěl hlavou. „Promiňte.“ řekl: „Ale to jste si mohla nějakým způsobem zjistit.“
„Specializovaný výcvik jsem prodělala tam, co vy. SOE mě cvičila v Ringway ve Skotsku.“ Kubiš stále nic neříkal.
„Na seskok vás možná připravoval jistý Rudolf Hrubec - přezdívá se mu Třepetálek, ale nikdo není tak pitomý, aby mu tu přezdívku prozradil.“
Kubiš se úlevně rozesmál. „Ano - to je přesné. Rád vás poznávám, slečno Skřivanová.“
„Tykej mi.“ usmála se Katka. „Teď, když už najisto víme, kdo jsme, byla bych ráda, kdybys mě představil svému příteli a já mohla doma ošetřit ten jeho kotník, jak jsi o něm mluvil.“ Kubiš přikývl a oba dva agenti vyšli z uličky. Gabčík, stále opřený o lampu, měl v obličeji lehce nazelenalou barvu. Bylo vidět, že ho kotník hodně bolí. Když mu Kubiš vysvětlil, kdo vlastně Katka je, potřásl si s ní rukou.

Katka si Gabčíka prohlédla: „No - na ten kotník se rozhodně budu muset podívat. Teď vezmu váš batoh a pomůžu vám dostat se do auta. Naštěstí není daleko.“

Cestou ke Katčinu autu vypadali jako ze závodů komických trojic. Katka
s obrovským batohem a Kubiš podpírali, každý z jedné strany, teď už omdlévajícího Gabčíka. V autě ho prostě položili přes zadní sedadla. Pak konečně Katka přišlápla plyn a vyjeli směrem k Praze.

Po cestě toho moc nenamluvili. Oba muži byli příliš otřesení a udivení, a Katka žádný hovor nezačínala. Poprvé promluvila, až když už projížděli uličkami Prahy. „Tady v Čechách,“ řekla, „pracuji jako ošetřovatelka starých lidí a bydlím v přístavbě pro personál starobince. Vy tam ostatně budete bydlet taky. Jistě chápete, že vás nemohu ubytovat někde lidem na očích, ale snad to nebude zase tak zlé. A už jsme tady!“

Právě vjížděli do uličky vedle velké šedivé budovy. Katka zaparkovala.

„Pojďte. Ale potichu - většina pořádných lidí ještě spí. Nejdříve tam dopravíme...“ hodila hlavou směrem ke Gabčíkovi „a potom vaše věci.“

Kubiš chápal, že si musí pospíšit, rychle zvedl Gabčíka a podepřel ho zleva, zatímco Katka zprava. Gabčíkovi už se síly vrátily natolik, že trval na tom, že půjde sám, což mu nedovolili. Katka je provedla těsnou mezerou mezi popelnicemi na jakýsi neudržovaný zadní dvorek a nevýraznými dveřmi nouzového východu do budovy. Pomalu procházeli bílou chodbou, pak zabočili na požární schodiště, po kterém sešli do nejnižšího patra. „Je to přestavěný sklep.“ vysvětlovala Katka. „ Ale snad se vám tam bude líbit.“

Ve skutečnosti pokoj vypadal velmi pěkně. Byly tam dvě postele, stůl, židle a na podlaze koberec. O světlo se starala dvě malá okna úplně u stropu. Katka uložila Gabčíka opatrně na postel.
„Pamatujete si cestu k autu?“ zeptala se Kubiše. Když přitakal, poslala ho pro věci a sama zůstala se zraněným. „Tak co slečno - přežiji to?“ zeptal se Gabčík Katky s úsměvem hned, jak jeho kamarád zabouchl dveře. Katka však neodpověděla, jen se na něj nepřítomně podívala. Když ji Gabčík oslovil podruhé, oba se rozesmáli.

Jakmile se Kubiš vrátil s těžkým batohem (začal Gabčíkovi ten vymknutý kotník pomalu závidět), našel ty dva ve veselém hovoru na nedefinovatelné téma. Gabčík měl zraněnou nohu obvázanou a položenou na židli. Kubiš zakašlal, aby dal najevo svou přítomnost. Katka okamžitě vstala a začala pomáhat s vybalováním. Hned potom se vytratila pro „něco teplého k jídlu“.

„ Tak co jí říkáš?“ zeptal se Kubiš svého ležícího kamaráda. Gabčík se však díval na dveře, kudy Katka před chvílí odešla, a neodpověděl.

6.ledna 1942

Od setkání výsadků *Anthropoid* a *Colleen* už uplynul více než týden. Všichni tři se od té doby poznali, ale neměli moc příležitostí si popovídat. Parašutisté byli celé dny zavření v pokoji a Katka je kvůli pracovní vytíženosti navštěvovala zřídkakdy. Dnes si však řekli, že je načase vyměnit si ty nejdůležitější informace.

Je večer a tajná porada právě začala. Katka zatáhla závěsy na oknech a pak si přisedla k oběma

parašutistům ke stolu. Gabčík ji vybídl, aby o sobě vyprávěla a ona mu vyhověla. „Chápejte, že jsou určité věci, které vám povědět nemůžu. Ale bude toho i tak dost. Než jsem se ocitla v protektorátě, myslela jsem, že můj úkol bude velmi jednoduchý. Přes své známé kontaktovat různé odbojové skupiny. Utajení bylo samozřejmě nezbytné, ale celkem se mi dařilo. Zorganizovala jsem poměrně dost lidí a vypadalo to pro nás celkem dobře - tedy do té doby, než se objevil Heydrich.“ Katka ztišila hlas. „Nasadil do akce mnohem více policistů, než kdykoliv předtím. Odhalili jednu z našich dvou vysílaček, Spartu. Tím pronikli do informační sítě a pozatýkali většinu vedoucích spojek. Hodně lidí dali sledovat, a našli se i tací, které gestapo přemluvilo ke spolupráci. Ze spojenců se stali udavači, kteří za svůj život prodali několik desítek jiných. Z našich podzemních organizací to nejvíce odnesl PVVZ.“
„Co je PVVZ?“
„Petiční Výbor Věrni Zůstaneme. Víc než polovina členů je buď zatčena, nebo sledována. Máme teď naprostý nedostatek lidí k jakýmkoli akcím. Většina vlastenců pochopitelně nemá dost kuráže na to, aby se k nám přidala. A já jim to nemám za zlé. Je to hodně riskantní podnik. Balancujeme na ostří nože.“
Katka se odmlčela a pak pokračovala:
„Když gestapo na někoho přijde, nezatknou jen jeho, ale všechny příbuzné i známé. Ty, které nezabijí, odvezou do koncentráků. To si neumíte představit. Seznamte se s Heydrichovou politikou „cukru a biče“. Drobné výhody pro věrné a kruté tresty pro... ty ostatní. Na většinu lidí to skvěle zabírá. Všichni, kteří by neměli strach o sebe, mají strach o své blízké. Jak říkám, vypadá to pro nás hodně

bledě, ale snažím se dát odboj znovu do kupy. Prostě plním rozkazy.“
Dlouho bylo ticho. Pak se ozval Kubiš: „A jaké instrukce jsi dostala ohledně nás?“
„ Jen to,“ řekla Katka, „ že se mám postarat o dva parašutisty, kteří přistanou poblíž Nehvizd někdy 29.12. brzy ráno, a že mě budou znát podle kódu.“
„Nic víc?“ vytřeštil oči Gabčík.
„Než jste promluvili, nic víc.“
„Co tím myslíš?“ vypálil na ni Kubiš.
Jen se usmála. „Máte už cizí přízvuk, víš?“
Oba muži se po sobě podívali a pak se Gabčík z náhlého popudu zeptal:
„Co všechno víš o Reinhardu Heydrichovi, Katko?“
Ta se na něj udiveně podívala a pak, když svou otázku neupřesnil, zvolna spustila:
„Je to vrah. Je stoprocentně oddaný Říši a Hitlerovi. Každý den úřaduje na Pražském hradě,
v zimě tam i bydlí. Jinak se usídlil na zámku v Panenských Břežanech nedaleko Prahy. Má
v Národní politice fotku - chtěli byste ho vidět?“
Za chvíli na ně z titulní stránky novin shlížel dlouhým přezíravým pohledem člověk ve slavnostní vojenské uniformě s trojitou větvičkou dubu - znakem říšských protektorů.
Gabčík se na postavu díval, jako by šlo o něco čerstvě zdechlého. Kubiš se začetl do článku
u fotografie. Katka je nechala se dívat, pak ale neovládla svou zvědavost a zeptala se:
„Můžete mi prozradit, proč přesně jste vy dva vlastně tady?“
„Ty to nevíš?“ zeptal se překvapeně Gabčík.

„Co vím, to jsem vám řekla.“
Gabčík si promýšlel odpověď, ale Kubiš do toho vpadl: „Máme na tady toho pána,“ ukázal prstem na Heydrichův obličej, „spáchat atentát.“
Po této větě se oba muži vpili do Katky pohledem. Ta se podívala na ně a potom na fotografii v novinách.
„Konečně někdo.“ řekla nakonec. „Ale nemyslete si, nebude to jednoduché.“
„Však my víme,“ odpověděl Gabčík, „a jsme myslím schopni skoro všeho, abychom úkol splnili.“
„To nemůžete vědět.“ Katka zvedla oči. Gabčíkův pohled jí byl z nějakého důvodu příjemný. „Doufám, že nám pomůžeš.“ vsunul se do debaty Kubiš. „V opačném případě si jdeme balit.“ „Samozřejmě vám pomůžu. Je to moje práce.“
Rychle vstala. „Měli bychom už jít spát. Je po půlnoci a myslím, že jsme si prozatím řekli vše, co potřebujeme vědět.“
U dveří se otočila a podívala se na oba své svěřence sedící u stolu.
„Potřebujete pohádku, nebo usnete sami?“ zeptala se ironicky.
„Myslím, že usneme i bez ní.“ odpověděl Gabčík stejným tónem. „Ale pusu na dobrou noc bych neodmítl.“
Katka se ušklíbla a zavřela dveře. Ještě dlouho poté jí zvonil v uších Gabčíkův smích.

Od tohoto rozhovoru se scházeli už každý večer. Za tři týdny se Gabčík mohl postavit na obě nohy, a tak s Kubišem přemluvili Katku, aby je šla, jak to vyjádřil Kubiš, vyvenčit.

Ve středu v sedm hodin ráno tedy vyšli všichni tři do ulic. Z nebe se snášelo cosi mezi sněhem a deštěm a do tváří jim ledově foukalo. Kubiš byl rád, že bůh ví po kolika letech zase vidí matičku Prahu. Každou chvíli kolem nich procházeli lidé. Naštěstí nebyli oba muži ani Katka ničím nápadní. Pomalu zamířili na Václavské náměstí. Vévoda české země svatý Václav na ně shlížel ze svého podstavce tiše a majestátně. Na budově Národního muzea se červenalo několik plakátů. V jejich záhlaví se rýsoval černý hákový kříž. Parašutisté k nim zamířili, ale Katka je zadržela: „Ne, prosím, nenuťte mě znovu je číst. Jsou to samé ty nacistické tlachy.“
Nápor pozdně lednového větru se zvyšoval. Kolem uší jim hvízdalo, přesto ale pokračovali dál ke Karlovu mostu. Náhle se Gabčík zapotácel. Katka okamžitě přiskočila a podepřela ho. „Je ti něco?“ zeptala se úzkostně, ale Gabčík se okamžitě zase postavil zpříma, setřásl ze sebe její ruku: „Jen mi ten kotník na chvíli podjel. Už je to v pořádku.“
A jako by nechtěl slyšet námitky svých přátel, vydal se mírně napřed ostrým krokem směrem na Karlův most. Bylo vidět, že kulhá. Kubiš a Katka se po sobě podívali a vyrazili za ním. Dohnali ho až na vltavském nábřeží. Chvíli stáli a dívali se na líně tekoucí vodu. Katka náhle prohlásila: „Určitě neuškodí, když tu chvíli zůstaneme. Ty,“ otočila se na Gabčíka, „se s tím kotníkem raději posaď.“ A ukázala na blízkou lavičku.
„Kotník je úplně v pořádku!“ protestoval Gabčík.
Katka se na něj ostře podívala. „Ty víš dobře, že není. Posaď se.“
„Ano, mami.“ odsekl nasupeně Gabčík, ale poslechl a posadil se. Kubiš se uchechtl.

„Počkejte tady.“ Katka odběhla k malému stánku naproti přes ulici.
Vrátila se s třemi kornouty pražených kaštanů. Bylo příjemné sedět na lavičce v závětří, jíst horké kaštany a pozorovat Vltavu. Sochy svatých na mostě na ně shlížely. Mlčeli. Bylo pomalu deset hodin, když kaštany dojedli. Katka se najednou prudce zvedla a šla rychlým krokem k cestě. Oba přátelé ji následovali. „Jestli máte oba dobrou náladu,“ řekla pochmurně „tak vám ji zkazím. Koukejte - protektor jede!“
Oba se rychle podívali směrem, který jim ukázala. Po silnici jelo více aut, ale ani na vteřinu nezapochybovali, které je to Heydrichovo. Byl to černý mercedes se zavírací střechou. Na kapotě auta vlály dvě nacistické vlaječky, které jako by přímo hlásily, kdo ve voze je. Samotného protektora vidět nebylo, ale když auto projíždělo kolem, všech tří agentů se zmocnil pocit, že je někdo pozoruje. Připadali si najednou strašně nápadní a prozrazení. Jako by jejich obličeje přímo křičely, kdo vlastně jsou.
Kubiš jako první odvrátil zrak od vozu a zahleděl se přes most do kopce, směrem k Hradu. „Podívejte!“ vykřikl náhle a ukázal na hradní cimbuří. Místo prezidentské standarty tam nyní vlála vlajka říšská.
„Hnusáci jedni němečtí!“ zaklel Gabčík, jakmile to zahlédl také.
„Ticho! Co tě to proboha popadlo?“ tišila ho zjevně zděšená Katka. „Uvědomuješ si, že za tohle by tě mohli i zavřít?“
„To snad ne!“ vykřikl nevěřícně Kubiš.
„Ale ano. Vítejte zpátky doma.“ řekla Katka pochmurně a všichni tři se dali znovu na pochod, směrem na most.

3.února 1942

Bylo asi pět hodin odpoledne a Katka, jen co si odpracovala svou směnu coby ošetřovatelka přestárlých, vběhla do pokoje obou mužů a rychle zabouchla dveře. Kubiš, který při jejím vpádu s velkým řinkotem upustil sklenici a právě začal sbírat střepy, ani nezvedl hlavu, zato Gabčík si všiml, že je jejich přítelkyně celá rozrušená. Pak položil očekávanou otázku: „Co se děje?“
„Zavřeli Dvořáčkovy!“
„Koho?“
„To je jedna z odbojových rodin. Jejich adresu jsem hlásila před třemi měsíci do Londýna jako možný kontakt. A teď je sebralo gestapo. Prý za ukrývání nepřítele.“
„A koho ukrývali?“
„To nevím. Ale ať to byl kdokoliv, utekl včas. Nenašli ho.“
Kubiš konečně dosbíral střepy a pak se upřeně podíval na Katku: „To myslíš, že by to mohl být někdo od nás?“
Katka pokrčila rameny. „Těžko říct. Buď to byl opravdový parašutista, anebo jedna z těch nacistických návnad. Chodí od domu k domu, a kde ho přijmou, tam nějaký čas bydlí, a pak je udá. Právě kvůli nim si většina rodin cizí lidi domů nebere.“
„A co teď uděláme?“ zeptal se Gabčík činorodě.
„Prozatím nic. Jestli je to opravdu parašutista, má i jiné adresy, a navíc, vzpomeňte si na to pravidlo - výsadky a jejich úkoly se z důvodu bezpečnosti spojovat nesmí. Ale,“ dodala po krátké odmlce, „je důležité vědět, že v Praze někdo takový je.“

Chvíli bylo ticho.
„A co když nemá už žádnou adresu? Co když ho ostatní odmítli?“ namítl Kubiš.
„Bohužel. Nemůžeme nic dělat.“

4.března 1942

U Pražského hradu postávala malá skupinka lidí. Dva muži a dívka. Vypadali jako normální kolemjdoucí, ale oni přišli s až příliš určitým důvodem.
Dívka právě vrtěla hlavou: „Ne, to nepůjde.“
„Ale kde jinde to máme podle tebe udělat?“
„Kdekoliv by to bylo lepší než tady.“ řekla a významně se podívala na velkou skupinu esesáků, kteří právě vyšli před bránu.
„Mohli bychom mu něco provést s autem.“ řekl zamyšleně Gabčík.
„To je hlídané stejně důkladně jako on sám.“
„Nějak to přece jít musí!“ protestoval Kubiš. „Co třeba ta bomba s magnetem? Ta časovaná?“ „Říkám ti,“ řekla Katka ostřejším tónem, „že by ta vaše bomba musela mít hodně dlouhý čas, aby si vás nevšimli. Problém je, že tříhodinovou bombu asi nemáme.“
„To opravdu nemáme.“ potvrdil s úsměvem Gabčík.
„Ledaže byste...“ začala Katka zamyšleně
„Co?“ chytil se Gabčík její nedokončené věty, jako když se tonoucí chytá stébla.
„Ledaže byste ještě počkali. Prvního dubna se protektor s celou rodinou stěhuje do svého letního sídla v Březanech. Odtamtud pak bude jezdit do práce na Hrad skoro každý den.“

Oba její přátelé na ni pár vteřin zírali. Gabčík se k ní vrhl, objal ji kolem ramen a dlouze ji políbil.
„Děvčátko!“ vykřikl nadšeně „To je přesně ono!“
„No dobře, dobře.“ tišila ho Katka, v obličeji rudá jako rak. „Jde o to kde, jak a s jakým výsledkem.“

Večer se Katka okamžitě zamkla do svého pokoje. Nechtěla nikoho vidět, nechtěla s nikým mluvit. Zrychleně dýchala a oči se jí leskly. Do krku se jí dralo něco hořkého. Usedla před zrcadlo a začala si pomalu pročesávat vlasy. Pak se na sebe podívala a sáhla si na levou tvář. Ano, tady to bylo. Sem ji políbil. To místo ji pálilo jako oheň. Ponořila se do vzpomínek na ten báječný okamžik...
„Na co to myslíš, holka hloupá!“ okřikla v duchu sebe samu. „Vždyť je to jen spolupracovník, kolega a nanejvýš tak přítel. Máš mu pomoct přežít co nejdéle, a ne z něj být na větvi! Ty si to nemůžeš dovolit - jsi přece agentka a ne nějaká obyčejná holka. Máš před sebou úkol, ten splníš, a pak sbohem, Josefe Gabčíku!“
Nikdy předtím by si nebyla připustila, že i nad ní může mít nějaký muž jakoukoliv moc. Nikdy si jich v tomto ohledu nevšímala - no, dobře, tak jednou, ale to bylo jen jako součást mise. Nic citového ani osobního. Myšlenky se jí zase pozvolna zatoulaly do vedlejšího pokoje, ke Gabčíkovi. Vybavila si jeho tvář. Jeho oříškové oči, přímý pohled a ...
„Už tím zase začínám!“ pomyslela si. „Zatraceně - to si opravdu musím všechno komplikovat? Nebudu na něj myslet. A nebudu, a nebudu!“

Nešťastně se odvrátila od zrcadla. Pak usedla k vysílači a už vyťukávala první tečky a čárky dnešní zprávy do Londýna. Ještě v žádné jiné zprávě neudělala tolik chyb. „Bože - poraď mi, co dělat!“

Nebyla jediná, kdo bděl. V tichu vedlejšího pokoje se Gabčík marně snažil usnout. Myslel na stejný okamžik jako Katka vedle. Kéž by si ten polibek mohl zopakovat. Alespoň jednou. Nebo dvakrát.
„Nemysli na ni.“ napomenul se. „Je to agentka. Děvče, které by se o tebe nikdy nemohlo zajímat. Její práce a úkol jsou jí nadevše a tobě by měly být taky. Nepřišel jsi přece do protektorátu za účelem zamilovávání se do parašutistek. V Anglii sis užil děvčat dost. Teď si jich zkus na chvíli nevšímat a soustředit se na práci.“
Přetočil se na druhý bok, ale ani tato pozice nezabránila volnému a neomezenému toku myšlenek. Znovu a znovu musel o Katce přemýšlet. Nebyla nijak vyzývavá nebo koketující, a to bylo možná to, co ho na ní tak vábilo. Byla hezká, ale Gabčíka udivovala kromě toho i její inteligence a výkonnost. Ano, jestli by měl někdo být esem špionáže, tak jedině Katka. „Nemysli na ni. Do háje - nemysli na ni. Bože - poraď mi, co dělat!“

12.března 1942

Celý den pršelo, a proto byli dnes parašutisté s Katkou doma. Aby se nějak zabavili, vytáhli své pravé i falešné doklady a prohlíželi si je. Katka zrovna vzala do ruky Gabčíkův falešný průkaz a četla nahlas: „Zdeněk Vyskočil, dělník SV Praha. A máš tady i neschopenku nástupu do zaměstnání - prý žaludeční vředy!“

Zasmála se a popadla průkaz Kubišův. „Tak na copak se vymlouváš ty? Aha, už to mám. Akutní zánět močových cest. Proboha.“
„A co je tohle?“ zeptal se Gabčík a ukázal na malou knížečku.
„Moje legitimace.“
„A co je v tom případě tohle?“ Gabčík ukázal na jinou knížečku.
„To je taky moje legitimace.“
„Ty máš dvě?“
„Ano, mám.“
„A na co?“
„Tak se podívejte.“ odpověděla a hodila jim je přes stůl. Každý si vzal jednu. Gabčík si tu svou proletěl očima: „Nic zajímavého.“ hlásil. „Kateřina Skřivanová, 25 let, ošetřovatelka, starobinec Pod Lipami.“
Chtěl předčítat dál, ale Kubiš ho přerušil:
„Podívej se tady do té druhé! Katja Lerch, 25 let, zásahová zdravotní setra, nemocnice Na Bulovce, národnost německá, důvod nepřítomnosti v zaměstnání - mateřská dovolená.“
V dokladech byl vložený rodný list jakési Marty Lerch, 6 měsíců.
„Na co to proboha máš?“ podivil se Kubiš.
„Jako takovou pojistku. Druhou identitu, víš. To místo v nemocnici mám stále blokované.“ Kubiš šťouchl loktem do Gabčíka a zeptal se ho, proč se taky nevymlouvá na mateřskou. Katka se už asi popáté podívala z okna. Kubiš (kterého jeho kamarád právě vyzval, ať jde do háje) se jí zeptal, zda tam vidí něco zajímavého a ona ho gestem přivolala k sobě.

Z okna byl výhled na část ulice, na které dnes bylo jen velmi málo lidí. Katka beze slova ukázala na jakéhosi muže, který seděl na druhé straně na lavičce. Byl černovlasý s malým knírkem a nebylo na něm nic zvláštního.
„Nechápu, co máš na mysli.“ prohlásil Kubiš a odvrátil se od okna.
„Mám na mysli to,“ řekla Katka suše, „že tam sedí asi čtyři hodiny. Už od rána.“
Gabčík při těch slovech vstal od stolu a také se podíval z okna. „Je mi na něm něco povědomé,“ poznamenal zamyšleně, „ale v tom dešti opravdu nemůžu říct.“
Po chvíli rozmýšlení vyhrkla Katka: „Jdu ven!“
„Blázníš?“
„Přemýšlejte trochu, kluci. Třetího března zatkli rodinu, která přechovávala parašutistu. Ten utekl. A teď vám je na tomhle chlápkovi něco povědomé. Dejte si dvě a dvě dohromady!“ „Dej si pozor,“ varoval ji Gabčík, „můžu se plést.“
„Znám svou práci dobře.“ odvětila ona a vytratila se.
Oba parašutisté se nahrnuli k oknu. „Tamhle jde.“ upozornil Gabčík na siluetu jejich přítelkyně, která se právě vynořila zpoza rohu. Šla přímo k neznámému a oslovila ho. Povídali si. Parašutistům za oknem se zdálo, že to trvá celou věčnost. Náhle se Katka otočila a vrhla ně rychlý pohled. Šla pak zpátky k domu a neznámý šel za ní.
Asi za pět minut vešla zpátky do pokoje. Na čele měla slabou vrásku.
„Tak kdo to je?“
Katka pokrčila rameny: „Poté, co jsem ho přesvědčila, že nejsem Němka, požádal o přístřeší, než ten déšť skončí.

Nic moc zajímavého jsem z něho nedostala. Je dost opatrný.“
„Kde je?“
„Vedle. Dala jsem mu čaj a řekla jsem, že se za chvilinku vrátím. Být vámi, šla bych tam. Ale opatrně.“
„Proč? To si pořád nejsi jistá, jestli to není jen volavka?“
„Na volavku nevypadá.“ řekla Katka „Ale je dost nervózní.“
Gabčík s Kubišem na sebe kývli a Katka vyšla ze dveří. Následovali ji po chodbě až k úplně posledním dveřím.
„Zůstaňte tady,“ naznačila jim, zaklepala a vešla.
„Tak už jsem zase zpátky, pane.“ řekla konejšivě k nervóznímu mladíkovi sedícímu u stolu. Ten zvedl hlavu.
„Děkuji vám opravdu moc, slečno. Nebýt vás, stojím ještě na dešti.“
„Ten hlas přece známe,“ zašeptal Gabčík za dveřmi.
Kubiš přikývl. „Ale to není možné!“ zašeptal nakonec.
„Ale je.“ odpověděl Gabčík vzrušeně „Mám?“ podíval se na Kubiše a sáhl po klice od dveří.
Kubiš přikývl a Gabčík dveře otevřel.
To, co následovalo, se odehrálo ve zlomku sekundy. Jakmile host uviděl ve dveřích dvě vysoké mužské postavy, vytáhl z kapsy saka revolver. Gabčík, Kubiš a Katka rychle následovali jeho příkladu. Chvíli na sebe všichni zírali a pak se rozesmáli. Oba muži si s příchozím padli kolem krku.
„Kam jsi dal ty svoje blonďatý vlasy?“ vykřikl Kubiš vesele. „Vždyť tě ani nejde poznat!“ Příchozí se ušklíbl: „O to bohužel právě jde. Radši bych je měl zpátky.“
Katka stála zmateně opodál. Kubiš postrčil hosta směrem k ní a ujal se představování.

„Toto," ukázal na Katku, „je náš anděl strážný, agentka výsadku *Colleen*, Kateřina Skřivanová. A tohle je, Katko, člen výsadku *Silver A*, rotmistr Josef Valčík."
„Podporučík, Honzo, podporučík." opravil ho Valčík.
Gabčík se okamžitě zeptal, co ho sem přivádí. Valčík vysvětloval: „Vlastně bych tady ani správně neměl být. Pracoval jsem se *Silverem* v Ležácích. To je taková malá vesnička u Chrudimi. Máme tam svou vysílačku, Libuši. Bohužel, dostalo se mi na stopu gestapo. Ani nevím jak. Každopádně jsem musel změnit podobu a zmizet. Jel jsem do Prahy. Měl jsem kontakt na jistou rodinu Dvořáčkových. Šel jsem tam a hádejte, koho jsem našel - Opálku!"
„Cože?" vykřikl Kubiš.
Gabčík Katce pošeptal: „Adolf Opálka je vedoucí výsadku *Out Distance*. Měli operovat v Táboře. Zajímalo by mě, co tady dělá."
Valčík pokračoval: „Když Dvořáčkovy zatkli, museli jsme se s Adolfem přestěhovat k Moravcovým. Tam teď bydlíme. Adolf tam na nás čeká."
„A proč si proboha ty čekal tady? Před starobincem?"
Valčík pokrčil rameny „Řekli mi, že tu někde bydlíte. Měl jsem vás sehnat."

Za dvě hodiny, hned jak přestalo pršet, se všichni vypravili k Moravcovým. Kubiš s Valčíkem šli napřed a pořád si něco povídali.
„Na výcvikových trénincích v SOE to byli velmi dobří přátelé." zašeptal Gabčík Katce, která šla vedle něj a na jeho žádost do něj byla zavěšená.

Byt Moravcových nebyl daleko. Otevřela jim dáma středního věku s drdolem na hlavě a opásaná zástěrou.
„To jsem já, teto.“ hlásil Valčík. „Přivedl jsem hosty.“
„No ne. A přivedl i slečnu Katku, tu jsem už dlouho neviděla. Věru hezkého mladíka sis to vybrala.“ řekla paní Moravcová a mrkla na Gabčíka.
Katka si okamžitě uvědomila, že se s ním stále drží a rychle ho pustila. Gabčík poodstoupil
o krok dál.
„To bylo čistě pracovně.“ vysvětlil rychle. Kubiš vyprskl smíchy.
Z předsíně se všichni posunuli do jídelny a posadili se kolem stolu. Z vedlejšího pokoje vyšel vysoký tmavovlasý muž - Adolf Opálka. Přejel pohledem všechny přítomné a mírně se usmál.
„Jsem opravdu velmi rád, že vás Josef sehnal.“ pravil ke Gabčíkovi s Kubišem. „Mám za úkol sehnat všechny parašutisty z města. Vás slečno ale neznám.“ zamračil se na Katku.
Valčík se ujal představování: „Nadporučík Adolf Opálka - slečna Skřivanová.“
„Velice mne těší.“ Opálka se obrátil na *Anthropoid* „Tak pochlubte se hoši - čípak slečna to je?“
„Ničí. Jen jsi chtěl sehnat parašutisty.“ řekl Gabčík chladně. „A tak je tady.“
Opálkovi chvíli trvalo, než mu došel dosah těchto slov. Pak vykulil oči: „To snad ne!“
„Ale ano.“ potvrdila Katka.
„ Ženská? Ale...Jak? Proč? Kým?“ vyrážel ze sebe Opálka trhaně.

„To teď není důležité.“ přerušila ho Katka. „Stačí, když vás ujistím, že jsem byla vysazena
z Londýna a rozhodně tady v Praze nejsem bezdůvodně.“
Opálka chtěl něco namítnout, ale Kubiš ho přerušil:
„Chtěl jsi nám snad něco, Adolfe?“
„Ano, samozřejmě.“ potvrdil Opálka.
„V tom případě bys nám to měl radši říct, než takhle neomaleně rýpat do naší přítelkyně, za kterou se ti klidně zaručíme.“
Opálka mírně zrudl, a rychle začal mluvit: „Skupinu *Out Distance* pronásledovala od samého začátku smůla. Kvůli špatnému místu výsadku a ztrátě vybavení jsem byl nucen naši partu rozpustit, úkol zrušit a použít Prahu jako místo opětovného srazu. Naším radiopřijímačem *Rebecca* jsme nicméně zachytili pokyn shromáždit všechny parašutisty za účelem navigace
v akci bombardování plzeňské zbrojovky. Krycí název této akce je Canonbury.“
„Takže ty chceš,“ řekl Gabčík pomalu, „abychom upustili od našeho úkolu a vrhli se s tebou do nějaké pochybné akce, která pravděpodobně skončí prozrazením?“
„Tak nějak.“ připustil Opálka. „Kromě vás tam budou ještě mí spolupracovníci z *Out Distance* a kluci ze *Silveru A*.“
„A kdo řekl, že tam budeme my?“ zeptal se konverzačním tónem Gabčík.
Opálka po něm švihl výhružným pohledem. „Řekl to jen Edvard Beneš, plukovník Moravec a já.“
„A jsme v troubě.“ povzdechl si Kubiš rezignovaně.

25.března 1942

Příprava akce Canonbury trvala parašutistům dva týdny. Během nich promysleli a nazkoušeli plán, jak vlastně navedou britské bombardovací letouny na zbrojovku. Nakonec se domluvili, že se rozdělí na dvě skupiny. Skupina první (skupiny *Anthropoid* a *Colleen* spolu
s Opálkou a Valčíkem) zapálí v noci stodolu východně od Plzně. Druhá skupina (*Silver A* a *B* se zbývajícím členem *Out Distance* Karlem Čurdou) udělá ve stejný čas totéž, ale západně. Ve středu vzniklé úsečky by teoreticky měly britské letouny bez problémů najít svůj cíl.

„Nemám vám pro jistotu ještě jednou vysvětlit plán?“ nabídl se Opálka. Bylo asi sedm hodin večer a první skupina seděla opřená zády o stěnu stodoly, která měla už za pár hodin vzplát. Katka protočila oči v sloup. Kubiš si podrážděně odfrkl: „Adolfe, jestli ti to můžu připomenout, už jsi nám ho vysvětloval nejmíň šestkrát. Posledně před dvěma minutami.“ „Aha, samozřejmě, promiň.“ omlouval se Opálka.
Chvíli mlčel, ale pak zase spustil: „A nezapomněli jsme na něco?“
„Ne!“ odpověděli jednohlasně stejným podrážděným tónem Katka a Valčík.
Opálka se nevzdával. „A...,“ usilovně přemýšlel, co ještě neříkal.
„Víš co? Sklapni. A až se ti bude chtít něco říct, oběhni si kolečko kolem stodoly a pak se sem vrať.“ doporučil Opálkovi Gabčík.
Pomalu se smrákalo. Čas se vlekl neskutečně pomalu. Gabčík musel několikrát potlačit chuť sednout si vedle

Katky. Ta mu to ztěžovala tím, že se na něj usmála pokaždé, když se podíval jejím směrem. Vždy se rychle otočil na Kubiše, který seděl na opačné straně řady. Valčík neustále pokukoval po hodinkách. Bože, jak ten čas utíkal pomalu!
Konečně se setmělo a nebyly vidět ani hvězdy. Byla naprostá a dokonalá tma. Z blízkého lesa se ozývaly strašidelné zvuky. Několikrát zahoukala sova.
„Mám rozsvítit baterku?“ zeptal se někde blízko Valčíkův hlas. „Není vidět na krok.“
„Zatím nikam chodit nepotřebujeme.“ odvětil pevný hlas Opálkův.
Asi za pět minut baterku přece jen rozsvítili. Valčík okamžitě zkontroloval hodinky.
„Je za deset deset,“ zašeptal, „měli bychom se připravit.“
Celá skupina okamžitě rozbalila batohy. Každý tam měl láhev petroleje a zapalovač.
„Asi bych už měl jít.“ řekl Kubiš tázavě a po Opálkově kývnutí odešel do stodoly. Ostatní se rozmístili vně, připraveni zapalovat, jakmile Kubiš vyjde ven. Ze stodoly se pochvíli ozvalo tiché zapraskání a Katka uviděla Kubišovu temnou siluetu, jak vybíhá ven. Okamžitě nalila petrolej na suchou dřevenou zeď a zapálila. Výsledek se ukázal okamžitě. Stodola vzplála a všichni se shromáždili na povětrné straně, blíže k lesu.
„To letadla nemůžou přehlédnout!“ řekl Opálka spokojeně.
Do praskotu dřeva se však náhle přimísil i praskot jiný. Gabčík se zamyslel, co mu připomíná, ale tu ho chytla za rameno drobná dívčí ruka a strhla ho k zemi. Ostatní rychle následovali jejich příkladu.
„Někdo střílí!“ zašeptal Gabčík udiveně.

„Prý ‚někdo střílí‘, “ zasmála se Katka hořce, „pálí po nás!“
Vítr od lesa přinesl německé hlasy.
„Nebude jich víc než pět. Asi jen hlídka.“ tipovala šeptem Katka. „Kvůli té vatře je nevidíme, ale oni nás u té země zatím, díky bohu, také ne. Na ty stačím.“
„Počkej - co blázníš?“ málem vykřikl šokovaný Gabčík.
„Máme v podstatě dvě možnosti. Buď mě necháš, a nebo tady budeme muset čekat a doufat
v zázrak.“ A začala se plížit vpřed. Za chvilinku se ztratila ve tmě.
Gabčík zatnul zuby. Tohle bylo horší než na jakémkoli výcviku.
Katka se mezitím velkým obloukem proplížila kolem střelců. Její útlé tělo klouzalo trávou téměř bezhlučně. Dostala se útočníkům za záda. Neviděli ji, tak byli zaměstnáni nesmyslnou střelbou na své ležící, téměř neviditelné cíle. Katka rychle vytáhla z kapsy svou malou automatickou pistoli opatřenou tlumičem. Zamířila na německé policisty (proti ohni je skvěle viděla) a začala rychle a bez váhání střílet. Stačilo pár vteřin a všichni Němci leželi bez hnutí na zemi. Zavládlo mrtvé ticho.
Katka okamžitě pospíchala ke svým ležícím druhům.
„Jste všichni v pořádku?“
Všichni byli živí a zdraví, i když evidentně otřesení.
„Pojďte.“ vybídla je. „Tady jsme už dohráli.“

„Tohle byl ten absolutně nejpitomější nápad, jaký jsi kdy měl, Adolfe.“
Byli v Katčině podzemním bytě. Všichni bledí a zamlklí. Katka opatrně ošetřovala Valčíkovi velkou spáleninu. Kubiš si na Opálkovi právě vybíjel vztek.

„Riskovali jsme životy a úplně zbytečně! Vždyť ta letadla ani zbrojovku nezasáhla! Mohli jsme být klidně všichni mrtví!“ nadechl se, aby mohl soptit dál ale Katka ho zarazila.
„Měli bychom jít spát. Všichni jak jsme tady.“ Otočila se k Valčíkovi a Opálkovi. „Vám jsem, pánové, vedle připravila slamníky. V tuhle hodinu nemá smysl, abyste někoho
u Moravcových burcovali. Dobrou noc.“
„Dobrou noc,“ popřáli jí všichni a jeden po druhém z místnosti vyšli.
Gabčík zůstal poslední, ale místo toho, aby vyšel ven, zavřel dveře.
„Víš, Katko,“ začal váhavě, „ještě jsem ti ani nepoděkoval. Tys nám všem zachránila život.“ „Trochu mě to děsí.“ přiznala Katka. „Ani neměli čas se bránit.“
Gabčík ji chytil za ruku a pokračoval: „Jsi úžasná. Staráš se o nás, pomáháš nám, organizuješ celý ÚVOD...ty to možná tak nevidíš, ale mě to připadá neuvěřitelné.“
„Ale není.“ sklopila oči. Stáli blízko u sebe. Velmi blízko.
Gabčík ji jemně objal kolem ramen a chtěl ji políbit, Katka ho ale zadržela.
„Copak?“ usmál se Gabčík způsobem, který v takovéto situaci ještě nikdy nezklamal. Takovému chlapeckému úsměvu prostě nebylo možné odolat.
„Josefe.“ zašeptala Katka přiškrceně. „To přece nemůžeme. Jestli se to někdo dozví...bude to hrozný průšvih. To si přece nemůžeme dovolit.“
„A kdopak by nám to mohl zakázat? Do Londýna to vysílat nemusíš. Ale jestli mě nechceš, nemůžu tě nutit.“ Zamířil ke dveřím.

„Počkej!“ vyhrkla Katka a přiběhla k němu.
„Neodcházej.“
Sama se k němu přivinula a políbila ho. Gabčík se usmál.
„Asi se chovám jako blázen.“ zašeptala Katka.
„V tom případě jsme dva.“ řekl Gabčík mezi dalšími polibky.

Druhý den se Valčík s Opálkou rozloučili.
„Nebude to nadlouho,“ vysvětloval Valčík, „zatím zůstáváme v Praze. Brzy se zase uvidíme.“
Po jejich odchodu měla Katka na tváři velmi zamyšlený výraz.
„Na co myslíš?“ vyzvídal Kubiš.
„Myslím, že Heydrich už žije déle, než si zaslouží.“
„Máš pravdu.“ přitakal Gabčík. „Měli bychom se do toho dát.“
A od této věty se začaly odvíjet události, které měly na strašlivý dopad na tisíce lidí.

27.března
1942

„Pospěš, Jožko, vyhrávám!“ křikla na Gabčíka Katka, když ho se zvoněním předjela.
Gabčík se opřel do pedálů svého kola. Byli těsně vedle sebe. Silnice, po které jeli, se začala svažovat z kopce. Katka pustila pedály. Vyjela dopředu, ale Gabčík ji opět dohnal. Ušklíbla se a najela mu do kola. Zasmál se a udělal to samé. Konečně se zastavili u cedule s názvem obce. Panenské Břežany. Katka seskočila z kola. Zardívala se a smála se.

„A co cena pro vítěze?“ zeptal se vesele Gabčík a významně si ukázal na pravou tvář. Katka ho políbila. „I na tu druhou.“
Dívka se ohradila: „Zase o tolik dřív jsi tu nebyl.“
„Ale no tak. Alespoň malou. Než přijede Honza.“
Ale Kubiš už byl zde. Seskočil z kola a změřil si je pohledem: „Hnali jste se jako blázni. Nezapomněli jste náhodou, proč jsme tady?“
Katka se znovu zasmála, ale Gabčík už věnoval pozornost něčemu jinému. Zadíval se na Panenské Břežany, které teď měl jako na dlani. Došli až k němu.
„Kde je ten jeho zámeček?“ zeptal se Kubiš.
„Támhle.“ Katka ukázala na druhou stranu Břežan, kde se tyčila poměrně velká vila se zahradami.
„To je ono?“ zvolal Gabčík: „Představoval jsem si něco trochu většího.“
„Jen počkej, až tam budeme.“
„Tak jedem.“
Opřeli se do pedálů a za chvíli už byli u boční části Heydrichových zahrad lemovaných obrovským živým plotem. Opřeli o něj svá kola a pomalu se loudali směrem k hlavní bráně. „Má to tu docela hezké.“ řekl uznale Kubiš, když došli až k místu, kde živý plot nebyl. Nahlédli do zahrady. V altánku seděla těhotná žena a kolem ní si hrály tři děti. Všichni světlovlasí s modrýma očima.
„To je myslím jeho manželka, Lina.“ komentovala šeptem Katka. „A to budou jejich děti.“ „Jsou tak árijští, až je mi z toho zle.“ řekl Gabčík. „Podívejte se na toho kluka!“

Oba jeho společníci okamžitě viděli, co má na mysli. Chlapec měl za pasem dýku, na které byl vyryt nápis: *Hitlerjugend*.
„Pojďte pryč! Než si nás všimnou.“ zašeptala tiše Katka. Podívala se na hodinky. „Jestli opravdu chcete vidět, jak přijíždí protektor domů, máme přibližně pět minut na to, abychom došli k bráně.“
Dali se znovu na pochod a za chvíli stanuli u vchodu do vily.
Sedli si o kus dál na lavičku a čekali na Heydrichovo auto. Kolem vchodu do vily hlídalo několik členů SS se samopaly.
„Tak tady je to hlídané dobře,“ zašeptal velmi potichu Kubiš.
Přitakali. V dálce se objevilo auto a rychle se blížilo. Černý mercedes.
„To je Heydrich!“ řekla zaujatě Katka. Auto s červenými vlaječkami za pár vteřin stanulo před vchodem do vily. Vystoupil jakýsi vysoký muž a automaticky otevřel dveře na straně spolujezdce. A tak všichni tři agenti poprvé naživo uviděli muže odpovědného za smrt mnoha lidí. Reinhard Heydrich vystoupil z auta a přezíravě se rozhlédl po okolí. Gabčík, Kubiš i Katka se mu hluboce uklonili. Ten se zatvářil povzneseně a za vzorného hajlování esesmanů vešel do budovy. Katka si vztekem málem rozkousla ret. Však oni toho přivandrovalce naučí.
Viděli co chtěli, a tak vyzvedli svá kola a vyjeli směrem k Praze. Už věděli, že u vily atentát opravdu spáchat nemohou. Vyjeli z Břežan a zamířili na rovnou silnici. Podle všeho právě tudy jel i protektor.

Vjeli do Prahy. Jeli přes čtvrť Čimice a zabočili do Kobylis. Konečně se mohli spustit zase
z kopce. Kola jim skákala, jak jeli po nerovné silnici z velkých kamenů. Náhle se jim před očima nečekaně objevila prudká zatáčka. Katka prudce strhla řídítka vpravo a uslyšela za sebou výkřik. Zastavila a ohlédla se. Gabčík zjevně zatáčku nevybral a narazil kolem do protějšího betonového plotu. Katka s Kubišem sesedli a spěchali mu na pomoc.
„Stalo se ti něco?“ zeptala se vylekaně Katka, jakmile si opřela kolo o plot.
„Vypadá, Katuško, že to přežiju.“ řekl vesele, ale s bolestným sykáním Gabčík. Na čele mu nabíhala obrovská fialová boule. Postavil se.
„Mám ti to čelo ošetřit?“ Katka vytahovala cyklistickou lékárničku. Gabčík ji zarazil a zvedl své kolo. Naštěstí nebylo rozbité.
„Tak tady touhle zatáčkou jsem jel naposledy,“ prohlásil.
„Je to opravdu hodně prudké.“ souhlasila Katka.
„Dokonce i Honza se tu málem vyklopil.
Že, Honzo? Honzo!“
Kubiš je neposlouchal. Pořád zíral na ostrou zatáčku.
„Co se děje?“ zeptal se ho Gabčík. Kubiš na jeho dotaz odpověděl otázkou: „Myslíte, že tudy jezdí do práce?“ Nemuseli se ptát, kdo. Oběma to okamžitě došlo. Toto místo by bylo na atentát přímo ideální. „To nevím. Bude se to muset zjistit.“ zašeptala Katka.
Z kopce jel právě jakýsi naklaďáček. V zatáčce jeho řidič zpomalil, až téměř zastavil. Po několika metrech znovu nabral rychlost a odjel.
„Úžasné!“ zvolal Gabčík.

„To ano," připustil Kubiš, „ale jestli jezdí Heydrich jinudy, k ničemu nám to nebude." „Pohlídáme si ho." řekla Katka. „Ale já osobně myslím, že tudy jezdí. Je to zdaleka nejkratší cesta na Hrad."
Ještě chvíli pozorovali zatáčku, pak obrátili kola a pomalinku jeli směrem na Vinohrady, domů.

3.dubna 1942 - Velikonoční pondělí

V uplynulém týdnu se *Anthropoid* a *Colleen* přesvědčili, že protektor opravdu jezdí na Hrad přes onu zatáčku. Stanovili hlídky a každý den v době Heydrichovy cesty do práce tam jeden z nich tiše a bděle čekal. Dnes, v pondělí, padla služba na Katku. Asi v jedenáct hodin se vrátila. Oba její přátelé ji čekali s potměšilými výrazy.
„Tak co, Katy?" zeptal se Kubiš.
„Zase. Stejný čas, stejné místo. Díky Bohu za německou přesnost."
„Jak říkáš. Díky Bohu. Vsadím se, že si náš milý protektor nosí diář, aby vždy věděl, co je přesně za den. Mimochodem - víš ty, co je za den?"
Nečekal na Katčinu odpověď a vytáhl zpoza zad karabáč. Kubiš udělal to samé.
Katka na ně zůstala koukat.
„A jéje." vyhrkla nakonec a rychle uhnula. Oba její přátelé se se smíchem vrhli vpřed.

Za půl hodiny se konečně uklidnili. Pořádně sešvihaná Katka si sedla ke stolu.
„Jako malí kluci." řekla zadýchaně, ale smála se.
Gabčík zvedl noční stolek, který při honičce zvrhli.

„Přece se nemůžeme pořád bavit jenom o atentátu. Jsou i zajímavější témata.“
„To jistě.“
Náhle se ozvalo zaklepání na okno. Kubiš se rychle podíval.
„To je Valčík,“ řekl s úlevou, „jdu mu otevřít.“ A zmizel ze dveří.
Gabčík začal cosi dělat u umyvadla.
„Co to děláš?“ zajímala se Katka.
Gabčík pomalu a vážně odpověděl. „Když je dnes takový významný den, měl bych správně udělat ještě jednu věc.“
Poodstoupil od umyvadla a Katka uviděla, že drží velkou vázu plnou vody.
„Co to proboha...“ začala, ale větu nikdy nedokončila, protože ji vzápětí Gabčík polil, a to velice důkladně.
Otevřely se dveře a vešel Kubiš s Valčíkem. Oba vykulili oči a koukali na tu scénu. Katka, které z copů a oblečení kapala voda, a Gabčík s širokým úsměvem na tváři a vázou v ruce.
Kubiš se od srdce rozesmál, ale Valčík zůstal úplně perplex.
„Toho si nevšímej,“ řekla mu Katka, „to je tady běžné. A proč jsi vlastně přišel?“
„Mám tady vzkaz od paní Moravcové.“ řekl Valčík a podal jí dopis. S vážným výrazem ho otevřela a přečetla. Pak dopis složila do kapsy.
„Musím jít k Moravcovým. Vrátím se asi až večer.“
Okamžitě vyběhla ven. Ani se neusušila. Všichni tři muži se na sebe podívali. Doufali, že
o nic nejde.

Katka se opravdu vrátila až večer a vyčerpaně padla na první postel, kterou našla.
„Co se dělo?“ zajímal se Gabčík.
„Musela jsem zajistit vaše dva kolegy z Londýna. Němci našli jejich sabotážní vybavení,
a tak ti dva zažádali o pomoc domácí odboj a ti je napojili na mě. A protože jsme o sobě dohromady nic nevěděli, bylo to kvůli utajení dost složité a vyčerpávající. Ale podařilo se. Teď jsou v Praze.“
„A kdo to je?“
„Dva členové výsadku *Bioscop* - Jan Hrubý a Josef Bublík.“
Gabčík s Kubišem se po sobě podívali.
„A kde je Bohouš Kouba?“
„Mrtvý.“ řekla Katka stručně. „Zabili ho při pokusu o převzetí materiálu. Je mi to líto.“ Všichni dlouho mlčeli.
Najednou se Katka zvedla: „Už si asi půjdu lehnout. Zítra mám ranní směnu a musím vstávat ve čtyři. Tak dobrou noc.“
Po jejím odchodu oba muži dále mlčeli. Mysleli na svého přítele.
Kolik z jejich přátel, o kterých nemají zprávy, už zemřelo?

7.dubna 1942

„V tomto místě jsou auta nejpomalejší.“
Trojice seděla doma kolem stolu. Na něm bylo rozloženo několik fotografií nebezpečné zatáčky v Kobylisích a jejího okolí.

„Měli bychom stát tady.“ řekl Gabčík a ukázal na jeden snímek. „Musíme mířit na hlavy. To by náš Sten mohl zvládnout.“
Ostatní přikývli.
„Takže bych stál tady a..“ naznačil střelbu samopalem.
„Kdyby se cokoliv pokazilo,“ řekl Kubiš zamyšleně, „potřebujeme nějakou pojistku. Kdybych se postavil dejme tomu sem...“
„A s čím?“
„S bombou. Stačí jenom upravit ty naše granáty.“
Katka prohlásila: „Souhlasím, ale jestliže na ně zaútočíte se samopalem a zabijete ho, auto možná pojede dál a my se nikdy nedozvíme, jak to dopadlo. Co kdybych čekala dejme tomu tady,“ ukázala na blízkou lavičku na druhé straně silnice, „a obhlédla po akci, co se vlastně stalo? Vy dva můžete tou dobou už utíkat, protože z toho odmítám dělat sebevražedný útok.“ Oba muži přikývli. Nebylo co dodat - role byly rozdány.
Kubiš se znovu probíral fotografiemi zatáčky.
Náhle skoro vyjekl: „Co má být proboha tohle?“
Držel v ruce fotku, na které byla usmívající se Katka společně s Gabčíkem, držícím ji kolem ramen. Gabčík mu obrázek okamžitě vytrhl a schoval si ho do kapsy.
Kubiš se rozhodl, že to nebude nijak komentovat a jenom zamumlal: „Vám teda dát do ruky foťák...“
Po chvíli ticha náhle promluvila Katka: „Jožko, jak dlouho ti trvá, než ten stengun připravíš?“ „No, pokud už bude seskládaný, tak asi osm vteřin. Proč?“
„Protože i když auta hodně zpomalí, vyjet ze zatáčky jim trvá asi pět sekund.“
„Potřebujeme někoho, kdo by nám dal vědět, že už se blíží.“ zamumlal Kubiš. „Ale jak?“ Katka vytáhla z

kabelky zrcátko a začala se prohlížet. Oba přátelé na ni vytřeštili oči.
„Katy?“ řekl po chvíli nesměle Gabčík. „ Nezlob se - ale proč se teď upravuješ?“
Katka netrpělivě mávla rukou a ukázala na zeď pokoje: „Podívejte.“
Parašutisté uviděli světelné signály, které Katka pomocí zrcátka pouštěla na zeď. Okamžitě pochopili, co tím jejich přítelkyně zamýšlí. Když hlídka uvidí protektorův automobil, dá zrcátkový signál atentátníkům za zatáčkou.
„Katuško,“ řekl Gabčík uznale: „jsi génius.“
„No dobře, ale není jisté, jestli to vůbec bude fungovat. Co myslíte - kdo by měl být ta hlídka?“
„No, kdo asi.“ řekl Kubiš uštěpačně a změnil hlas: „Děkuji vám opravdu moc, slečno. Nebýt vás, stojím ještě na dešti.“
„Máš pravdu, Jendo.“ řekl s úsměvem Gabčík. „Valčík bude ideální. To bude šok, až se to dozví.“

„Panebože!“ vyjekl Valčík „Panebože!“
Byl večer a trojice atentátníků seděla doma spolu s Valčíkem a Opálkou.
„Proč jste předtím nic neřekli? Měli jste nám hned říct, co máte za úkol.“ řekl káravě Opálka. „Uveď mi jediný důvod, proč jsme ti to měli říkat.“ odpověděl trochu drze Gabčík.
„Doufám, že chápete, jaké obrovské a nesmyslné obtíže přinese ten váš pokus celému protektorátu. Vážně to chcete udělat?“
V tu chvíli náhle jako by teplota v místnosti poklesla o několik stupňů. Opálkova otázka zůstala viset ve vzduchu a nikdo se na ni neodvažoval odpovědět.

Nakonec ticho přerušil mrazivě sám Opálka: „I kdyby se vám to povedlo, pro Čechy to bude mít nedozírné následky. Ty represe si raději nepředstavovat. Gestapo by zatýkalo kohokoliv,
a to na potkání. Všechno, co odboj kdy vybudoval, by bylo ztraceno.“
„Počkej, Adolfe,“ řekl Gabčík. „Kam tím míříš? Chceš říct, že by bylo nejlepší toho nechat? Prostě to zabalit?“
„Přesně tak.“ potvrdil Opálka.
„Tak to se obávám, že se nedomluvíme,“ vrtěl hlavou Kubiš. Zachovával ještě zdvořilý tón, ale vevnitř už vřel. „My jsme v protektorátě kvůli tomuhle. A svůj úkol vykonáme a ty si můžeš říkat, co chceš.“
Opálka odsekl: „Musíme jednat tak, jak uznáme za vhodné. Kdyby měl Londýn dostatek informací o poměrech tady, nikdy by tuto šílenou akci nepovolil.“
Katka vzplanula: „Londýn měl přesné informace! Neopovažuj se naznačit, i když jsi velitel všech parašutistů v Praze, nebo kdo, že neplním dobře své povinnosti! Vedení vědělo naprosto přesně, co může očekávat! A přesto to byli oni, kdo celou tuhle akci vymyslel! A ty dobře víš, že na změnu jejich rozhodnutí nemáš právo!“
„Mám právo pozdržet nebo urychlit průběh jakékoliv výsadkářské akce tady!“
Opálka už se přestával ovládat.
To Gabčík už ztratil nervy úplně: „Měsíce příprav v SOE! Týdny hledání vhodného místa a provedení! A my svůj úkol dokončíme! Buď s tvým souhlasem, nebo bez něj! Ale nepřestaneme se snažit, dokud ten chlap nebude po smrti!“

Při svém plamenném prohlášení vyskočil Gabčík od stolu a jeho židle letěla ke stěně.
V obličeji byl úplně rudý a zatímco hledal další slova, Katka rovněž vstala a se zdvořilým klidem oslovila Opálku:
„Mohli bychom si vedle promluvit, veliteli? My dva?“
„Ale jistě.“
Oba odešli a z vedlejšího pokoje se začaly po chvilce ozývat hlasy, které rychle nabývaly na ostrosti.
„Ta holka nemá žádné zábrany,“ vydechl obdivně Valčík.
„To tedy ne.“ souhlasil Kubiš, zatímco poslouchali hlasitou hádku z vedlejšího pokoje.
Náhle se rozhostilo ticho a ve dveřích se zjevila Katka. Vlasy měla rozcuchané, obličej zarudlý a v očích se jí blýskalo. Bohyně Nemesis.
Pak pronesla dvě slova, která zněla mužům v místnosti jako rajská hudba.
„V pořádku.“
Za ní se objevil bledý Opálka. Aniž by nějak připomínal nebo komentoval hádku ve vedlejší místnosti, vzal si kabát, rozloučil se a šel domů.
Zbývající parašutisté na Katku zírali jako na zjevení.
„Cos mu proboha řekla?“ zeptal se s posvátnou úctou Gabčík.
„Řekla jsem mu,“ odpověděla Katka unaveně „že jeho snoubenka by s atentátem určitě souhlasila.“

8.dubna 1942

Jan Kubiš stál za zatáčkou a upřeně se díval vzhůru do kopce. Uviděl slabounký záblesk zrcátka a už se k němu řítil Valčík. „Tak co? Bylo to vidět?“

„Trochu.“ přiznával Kubiš. „Nemohl bys to zkusit o kus níž?“
„Tohle nemá cenu.“ řekl Valčík a vyčerpaně sedl na lavičku „Už se tu motáme tři hodiny
a pořád nic. Kde máš vůbec to své dvojče? S Katkou?“
Kubiš přikývl. „Potřebovala něco vyřídit.“
Valčík se ušklíbl: „Přece tomu sám nevěříš. Víš dobře, že oba dva teď sedí někde na lavičce
v parku a cukrují spolu. Koneckonců - celkem se k sobě hodí. Nemyslíš?“
Kubiš znovu krátce přikývl. Vztah svých dvou přátel ještě nedokázal úplně přenést přes srdce. „Jenom doufám, že nebudou vyvádět žádné hlouposti. Pojď, zkusíme to znovu.“
Oba muži vstali a znovu zkoušeli zrcátko. Po asi pěti dalších pokusech se Kubiš rozběhl směrem ke svému příteli.
„Máme to.“ zašeptal vzrušeně. „Viděl jsem ten záblesk úplně jasně. Zapamatuj si, kde stojíš,
a už to tady zabalíme. Pojď ještě na nějakou dobu k nám.“
Oba nastoupili do tramvaje a jeli domů.

První, co doma uviděli, byl Gabčík s Katkou. Ve vášnivém objetí, tělo na tělo, rty na rty.
Kubiš zakašlal, aby dal najevo svou přítomnost.
Oba zamilovaní od sebe okamžitě odskočili a zatvářili se rozpačitě.
Valčík se smíchem prohlásil: „Jestli jsme vás vyrušili, tak se samozřejmě omlouváme.“ „Vyrušili, ale to nic. Jen jsme slavili Jožkovy narozeniny.“

„Ty máš narozeniny 8. dubna?“ zeptal se zaujatě Valčík.
„Odkdy?“
„Už od narození,“ řekl Gabčík rozladěně.
Kubiš se plácl do čela. „No vlastně! Tak všechno nejlepší Jožko! Nebude ti doufám vadit, když tě nepolíbím?“
Gabčík rychle zavrtěl hlavou. „Dárky se nemají opakovat.“
Katka se vložila do hovoru: „Možná by od vás Jožka uvítal spíše nějakou informaci. Našli jste nějaké místo, kde je ten signál vidět?“ podívala se úkosem na Kubiše.
„Ano, našli jsme ho. A co jste udělali vy, kromě přání k narozeninám? Nebo jste si přáli celý den?“
„Opravili jsme přijímačku,“ řekl Gabčík, „a dokonce se nám podařilo navázat kontakt
s *Libuší*.“
Valčíkovi se při těch slovech rozzářily oči.
Kubiš nechápal: „S kým?“
„Přece s radiostanicí *Silveru A*. Teď už si můžeme sdělovat informace téměř bez omezení.“ „Téměř?“
„Nezapomínejte, že má gestapo k dispozici lokátory.“ vysvětlovala Katka. „Jestli budeme vysílat moc dlouho, hrozí nám odhalení.“
„Myslel jsem, že má *Silver* rušičku.“ zamračil se Valčík.
„Vážně? Já ji ale nemám. Ten krám se asi začal fasovat až potom, co jsem na problém odposlouchávání vysílaček upozornila vedení.“
„A už jsi nějakou zprávu přijala?“
„Ano.“
„A jakou?“
„Máme se postarat o Jaroslava Švarce ze skupiny *Tin*.“
„Mají problém?“ zajímal se Kubiš.
„To nevím.“

14.dubna 1942

Bylo právě pět hodin večer a Katka pospíchala na vlakové nádraží, aby stihla příjezd odpoledního rychlíku, kterým měl přijet Jaroslav Švarc. Jako předem domluvené znamení si přehodila přes rameno červenou kabelku. Ona sama měla k dispozici podrobný Švarcův popis, poskytnutý kluky z *Bioscopu*, kteří k ní občas zaskočili a se Švarcem se znali.

Posadila se na lavičku v nádražní hale a pozorovala německé policisty, kteří měli provádět výstupní kontroly dokladů. Strčila ruku do kabelky a stiskla v ní svůj revolver. Upřímně doufala, že ho nebude potřebovat.

Z nástupiště se ozval přijíždějící vlak. Cestující se přes výstupní kontrolu nahrnuli do haly.

Zvedla se také a začala pátrat očima. Mladíků hodících se na udaný popis byly desítky. Dav pomalu řídl. Katka začínala být mírně nervózní, ale vtom si všimla, že k ní někdo míří. Muž měl tmavě hnědé vlasy, pečlivě sčesané z čela, a malý knírek. Jeho pohled utkvěl na její červené kabelce.

Přišel až k ní a řekl: „Dobrý den, slečno. Chci vám vyřídit pozdrav od Týny."

‚Pozdrav od Týny' bylo smluvené heslo jejich schůzky. Katka se usmála a odpověděla smluvenou odpovědí: „ To je milé. A jak se má váš pejsek?"

Když Švarc dostal odpověď, jakou čekal, usmál se. „Velice mne těší, že vás poznávám, slečno Katko." řekl a podal jí ruku.

„Já vás také ráda poznávám, pane Zelinko." Jaroslav Zelinka bylo Švarcovo krycí jméno.

Před nádražím čekalo Katčino věrné autíčko.
„Měla jste se sháněním ubytování pro mě velké potíže?“
„Sice ano, ale ne takové, jaké jsem očekávala. Mám nové kontakty, takže to nebyl zdaleka takový problém, jako když jsem ubytovávala *Bioscop*.“
„Takže oni jsou tu taky?“
„A nejen ti. Tady v Praze je teď hrozný nával. Ale už nebudu nic říkat, jinak klukům zkazím to překvapení.“
Chvíli opět mlčeli. Asi po pěti minutách řekla Katka:
„Protože ještě není tak pozdě, tak vás vezmu na - nepoužívám to označení ráda - na naše velitelství. No, vlastně ke mě domů. Ve vaší rodině vás stejně čekají až v sedm.“
Zastavili před starobincem a sešli do podzemí. Šli bílou chodbou, až Katka otevřela poslední dveře. Švarc vešel dovnitř a uznale hvízdl.
„Nazdar kluci!“ řekl vesele. „Vy tu bydlíte?“
V místnosti seděl *Anthropoid* spolu s Opálkou.
„Jen já s Jožkou,“ řekl Kubiš, „Katka si tu z toho udělala kasárna.“
„Nebo spíš lazaret.“ poznamenal Gabčík, kterému ještě zcela nezmizela modřina od nárazu na zeď.
Všichni se rozesmáli a Švarc si s nimi padl kolem krku. Hned, co se všichni přivítali a Švarc dostal svůj hrnek čaje, vyzval ho Gabčík, aby vyprávěl, proč vlastně přijel. Švarc řekl: „Není toho nijak moc. Skákal jsem společně s Ludvíkem Cupalem. Ten se však při seskoku dost zranil a tak zůstal na Moravě. Já jsem se napojil na *Silver* a jejich vysílačkou jsem dostal rozkaz dát se do práce v Praze. Proto jsem teď tady. Oproti vám nic moc.“
„No jen se na nás nedívej jako na hrdiny. My tady taky nic moc neudělali. Tedy až na pár světlých výjimek.“

„No jen se nevymlouvejte," ušklíbl se Švarc: „slyšel jsem o té vaší *Canonbury*."
„No tu radši ani nepřipomínej." vyhrkl Opálka. „To byla tehdy pěkná blbost."
„Že to konečně přiznáváš." rýpl si Gabčík.
Celá parašutistická sešlost se rozesmála. Čas jim příjemně plynul, všichni si toho měli dost co říct.
Když se Katka podívala na hodinky, zjistila, že už je po osmé hodině. Rázně proto debatu přerušila a Opálku nasměrovala domů. Švarce odvezla k rodině Svatošových.

Je půlnoc a na posteli v Katčině pokoji leží dva lidé. Katka se od Gabčíka zvolna odvrátila.Ten se k ní natáhl a začal ji jemně hladit po nahých zádech.
„Jsi dokonalá." zašeptal a začal ji líbat po krku. „Ještě jsem nikdy nikoho tak úžasného nepotkal."
„Ale jdi." zašeptala Katka a mírně se na posteli vztyčila. Přikrývka z ní sklouzla na zem. „Podle toho, co mi tady každou noc předvádíš, si takových holek už musel potkat víc než dost."
„Ale to bylo před tebou." zdůraznil Gabčík a začal ji hladit po odhalených ňadrech. Katka slastně vydechla a opřela si hlavu o jeho rameno.
„S tebou je to něco jiného. Ty jsi jiná. Zbožňuju tě."
„Hezké. Lorně jsi to taky tvrdil?"
Gabčík ji na chvíli přestal laskat a napřímil se. „Jak víš o Lorně?"
Katka se zasmála: „Člověk nemusí být školený agent, aby si dal dohromady, co znamená, když najde v tvých dokladech vloženou fotku, na které je zezadu napsáno S láskou Lorna, takže myslím, že..."

„No dobře, dobře... S Lornou jsem chodil v Anglii. Asi dva měsíce. Ale poměr jsem s ní nikdy neměl!“
„Lásko,“ řekla Katka jemně, téměř mateřským tónem, „kdo tě v tomhle ohledu jen trochu zná, by tomu nikdy neuvěřil.“
Gabčík ji začal znovu líbat. Katka jeho láskyplné polibky chvíli opětovala, pak se ale napřímila a vstala. Gabčík se toužebně zahleděl na křivky jejího štíhlého těla.
Katka jeho pohled zachytila: „Na co myslíš?“
„Zkus hádat.“ řekl Gabčík a něžně ji objal.
„No tak, Jožko.“ napomenula ho, když jí začal přejíždět rukama po stehnech vzhůru. „Ovládej se. Hned přijdu.“
„Právě jsi přišla.“ zašeptal Gabčík a galantně ji posadil zpátky na postel.
„Lásko, už ne. Honza nás může slyšet.“
„Tak ať slyší.“
„Jožko..“
Gabčík ji začal znovu líbat a laskat. Po chvíli se Katka vzdala a zavřela oči ...

20.dubna 1942

Bylo dopoledne a pokojem v podzemí se rozlehl velitelský hlas: „Hoši, vstávat!“ Katka prošla maličkým pokojem a rozestřela závěsy. Do místnosti proniklo sluneční světlo. „Je deset hodin!“ zvolala Katka, když viděla, že se její první výzva minula účinkem.
„Cože? Tolik?“ zamumlal Gabčík, převrátil se na druhý bok a znovu usnul.
„Vstávat!“
Katka uvolnila místo na stole a postavila tam podnos se snídaní. Pak znovu obhlédla dvě postele s jejich spícími

obyvateli. Posadila se na Gabčíkovu a začala ho jemně hladit po tváři. „Jožko! Máš tady snídani!“
Gabčík otevřel oči a zadíval se na její tvář. „Takovýhle výhled mít každé ráno!“ povzdychl si. Katka se zasmála. „Vstávej, nebo budeš mít ten čaj úplně studený. Zase.“
Gabčík si pomalu sedl a Katka šla probouzet Kubiše. Ten však už byl vzhůru.
„Dobré ráno,“ zívl, „říkal tady někdo něco o snídani?“
„Ano.“ řekla Katka. „Máte rohlíky, ze kterých už všechen margarín dávno stekl, a čaj, který už dávno vystydl. Být vámi, vstávala bych.“
„Tak jaká byla noc, Jožko?“ zeptal se Kubiš. „Slyšel jsem, že bouřlivá.“
A ukázal hlavou směrem ke zdi, která dělila jejich pokoj od Katčina. Gabčík po něm hodil polštář.
„Ale no tak.“ napomenula je Katka. „Jako malí kluci.“
„A co ty, Katy?“ škádlil Kubiš. „To běžně takhle okouzluješ své kolegy?“
Katka neměla polštář, a tak po něm hodila hromádku čistých ponožek, které ležely na židli. „Malí a drzí kluci.“ zamumlala a vyšla ze dveří.
Kubiš se otočil ke Gabčíkovi: „Poslouchej - jak to děláš?“
„Co jako?“
„No, myslím to, že dokážeš sbalit každou holku, která se ti líbí.“
„Jo, tohle.“ Gabčík se ušklíbl: „Jsem prostě neodolatelný.“
Kubiš se uchechtl: „Že to dokážeš tak dobře skrývat.“
Další dobře mířená rána polštářem ho přiměla k bezodkladnému ukončení rozhovoru.

Když se vrátila Katka, oba mladíci už seděli oblečení u stolu. Přisedla si k nim.
„Tak co je dneska na programu?“ zeptal se Gabčík.
„Co se mě týče,“ řekla Katka, „ já se dnes musím sejít s několika lidmi, kteří mi možná zajistí nové kontakty naší sítě. Hodně mi pomáhají Sokolové. Díky bohu za ně. A odpoledne si musím odpracovat směnu. A co se týče vás,“ přejela je pohledem, „byla bych ráda, kdybyste si poskládali ty ponožky, a Honza by si mohl konečně přišít ten knoflík u kabátu.“
Vstala od stolu a rázně odešla z pokoje.
„Co to s ní je?“ zeptal se Kubiš udiveně.
„Je toho na ni asi moc.“ řekl Gabčík. „A já se nedivím.“

Odpoledne zaklepal na okno Karel Čurda a Gabčík se vyřítil ven, aby mu otevřel.
„Co tě k nám přivádí, Karle?“ zeptal se Kubiš přátelsky, když se všichni usadili ke stolu. Čurda pokrčil rameny.
„Sháním Adolfa.“ vysvětlil stručně. „Napadlo mě, že by mohl být tady.“
„Není.“ řekl Gabčík. „Posledně tu byl, pokud se nepletu, předevčírem. Zkus to
u Moravcových.“
„Tam už jsem byl.“ zavrtěl hlavou Čurda. Po krátké odmlce se zeptal: „A kde máte tu svou malou copatou chůvičku? Ta by to mohla vědět.“
Gabčík se podíval na hodinky. „Za chvíli by tu měla být. Šla ještě něco vyřídit.“
„Je mi z toho nanic.“ pronesl Čurda. „Malá holka, a má toho nejvíc na práci. Člověk by si myslel, že do takovéhle funkce dají nějakého chlapa.“

„Katka to zvládá dobře. A navíc to není žádná malá holka. Je jí jen o dva roky méně než tobě.“
„Je válka. A to není nic pro ženy.“ odsekl Čurda.
Kubiš se nechtěl hádat a tak jenom poznamenal: „Pro většinu žen asi ne, ale Katka je tu jako ryba ve vodě.“
Čurda chtěl něco odpovědět, ale za dveřmi se ozvaly kroky. Vešla Katka společně s Opálkou. „No ne!“ zvolala „My o vlku a vlk za dveřmi. Jak se daří, Karle?“
„Jde to.“ zabručel Čurda.
Opálka se na něj vyčítavě zahleděl. Chtěl něco říct, ale Čurda ho předešel: „Hledal jsem tě.“ „Já tebe taky.“ odsekl Opálka nakvašeně. „Pánové a dáma nás určitě omluví, musíme si promluvit.“
Oba dva vyšli z místnosti. Na chodbě se Opálka nadechl.
„Kdes byl tak dlouho?“ zeptal se.
„Tak různě.“ odpověděl Čurda vyhýbavě.
„Byl ses alespoň podívat na ten sklad?“
„Samozřejmě!“
„Tak co?“
„No, nebude to jednoduchý. Silná ochranka.“
„Na tohle jsem se tě neptal. V SOE ti snad jasně vysvětlili, čeho si máš všímat. Víš, kde máš hledat slabá místa. Najdi je. A udržuj spojení. Už nechci řešit žádné tvoje záhadné zmizení.“ odmlčel se a pokračoval mírnějším tónem: „Víš dobře, že potřebuji každou ruku. Zvlášť teď, když Ivan Kolařík zmizel. Nezapomeň, nejsi tu na prázdninách. Teď pojďme za ostatními, popovídáme si.“
Zmizel ve dveřích, ze kterých se okamžitě vynořila Katka s konvicí vody. Zachytila Čurdův pohled, a usmála se.
„My už jsme se dlouho neviděli, že?“
„Hm.“

„Kde jsi byl?“
„Tak různě.“
„U přátel? Museli tě znát asi opravdu dobře, když si tě bez ohlášení vzali k sobě.“
Upřela na něj svůj pohled a pokračovala váhavě: „Promiň mi, že se ptám, ale dá se jim věřit? Myslím tím, jestli neztratí nervy.“
„Karolíně,“ řekl Čurda procítěně, „se dá naprosto důvěřovat.“
Katce se lehce zúžily oči, ale pokračovala. „Jestli to víš jistě, mohli bychom tvou sestru zapojit do odboje. Já, ani Jan Zelenka nikoho takového, pokud vím, v síti nemáme.“
Čurda se uchechtl: „Karolína není moje sestra. Chodil jsem s ní, než jsem odešel do Anglie. Máme spolu dítě.“
Katka v duchu nevěřícně zavrtěla hlavou, ale nedala na sobě nic znát.
„Vážně? A chlapečka nebo holčičku?“
„Holku.“
„A jak starou?“
„Asi dva roky, já nevím přesně, víš..“ náhle se zarazil a užasle se na Katku podíval.
„Už chápu, proč říkali, že jsi eso. Ty bys z člověka dostala všechno.“
Katka se nezasmála. „Kdybych z tebe opravdu chtěla něco dostat, vypadalo by to jinak. Ale ráda bych ti připomněla, že máme přísně zakázáno kontaktovat své rodiny a blízké. V zájmu bezpečnosti všech. Snadno bych ti dokázala sehnat ubytování tady v Praze. A tvá přítelkyně i dcera budou v bezpečí. O to ti přece jde.“
Podívala se mu zpříma do očí. Čurdovi se zdálo, že hledí přísně a smutně zároveň.

„Dobře.“ řekl rychle. „Sežeň mi prosím něco. Já už půjdu.“
„To nezůstaneš ani na čaj?“ významně zatřepala konvicí.
Čurda zavrtěl hlavou „Mám teď nějak moc práce.“
Katka si povzdychla „Tak se měj. A zůstaň s námi ve spojení. Dám ti vědět, kdy ti najdu bydlení. Ale dávej si velký pozor, tady nejsme v Anglii.“
Čurda pokývl hlavou a odešel.
Katka se vrátila do místnosti a zopakovala zbývajícím parašutistům svůj rozhovor s Karlem. Opálka zavrtěl hlavou „To snad ne.“
„Ale ano.“
Nebylo co dodat.

25.dubna 1942

Byl krásný den a Katka s Gabčíkem si našli chráněné místečko ve stínu velkého dubu v parku. Gabčík si položil hlavu do Katčina klína. Začala mu jemně hladit vlasy a nepřítomně se usmívala.
„Na co myslíš, Katy?“
„Myslím na to, že jste s Honzou ten nejlepší úkol, jaký jsem kdy dostala.“
Gabčík se zasmál. „To víš, byli jsme na to speciálně vycvičení.“
„Snad nejen na tohle. Doufám, že zvládáš i něco jiného. V opačném případě by Heydrich umřel spíš smíchy než něčím jiným.“
„Nemělas mi to připomínat.“ vytkl jí Gabčík a napřímil se. „Tohle je tak dokonalý okamžik.“
Katka neodpovídala.
„Ty si děláš starosti, že?“ všiml si Gabčík.

„Ano, dělám.“
„Snad ne kvůli mně?“
„A kvůli komu jinému, Jožko?“
Gabčík ji chytil za ruku. „Tak nám to zakaž.“
Katka se zasmála „To už zkoušel Adolf, pamatuješ?“
„Na takové věci se nedá zapomenout.“
Katka zavrtěla hlavou. „Vím, že musíte splnit, proč jste tady. A nikdo to nemůže změnit. Ani já.“
„Jen jedna žena ze sta by se s tím smířila.“ řekl Gabčík obdivně.
Pokrčila rameny: „Znám svůj úkol a své místo.“

Cestou domů řekla Katka: „Škoda, že poslali zrovna vás dva.“
Gabčík se zarazil v půlce kroku. „Proč?“
„Kdyby poslali někoho jiného, mohla bych s čistým svědomím plnit své úkoly. To ty mi to všechno komplikuješ. Dneska jsem se měla sejít s Janem Zelenkou, vedoucím Sokola. Poslala jsem ho do háje, že nemám čas.“
Gabčík se rozesmál. „Mám na tebe špatný vliv.“
„Ano, máš.“
Procházeli právě po mostě přes Vltavu.
Katka se tiše svěřovala: „Jen se podívej, co mám všechno na práci.“
Vytáhla z kabelky plně popsaný notýsek. Gabčík se do něj zadíval, usmál se, a pak ho roztrhl a hodil do řeky.
Katka chtěla protestovat, ale on ji zarazil: „Nemysli na to.“
Oba mlčeli a dívali se na líně plynoucí řeku pod nimi.
Náhle se Gabčík zeptal: „Přemýšlelas o tom, co jsem ti včera nabídl?“

„Ano, přemýšlela. A připadá mi to stejně praštěné jako včera.“
Smutně se na ni zadíval a řekl: „Doufal jsem, že…“
Katka ho políbila. „Víš, lásko, že to nezáleží na mně. Ani nevíš, jak ráda bych souhlasila, ale…“
„Tak souhlas!“ žádal Gabčík. „Prosím tě o to!“
Katka ztišila hlas, až téměř šeptala: „Nezapomeň, že tady nejsme v Anglii. Oba máme falešné doklady. Ty tu správně ani nemáš být. Tak jak bychom mohli? Tenhle hazard by nás mohl prozradit a úplně zničit. Máš to zapotřebí?“
Gabčík se zatvářil ublíženě.
„Prosím, Jožko,“ zašeptala úpěnlivě Katka, „pochop to. Mám tě moc ráda, ale musíme být opatrní. Nechci, aby se ti něco stalo.“
Gabčík ji chytil za ruce a prosebným tónem pokračoval: „Po válce bychom bydleli u mě doma, v Poluvsii, na Slovensku. Je to tam moc krásné. Mým rodičům by ses určitě líbila.“ „Prosím tě, Jožko,“ tentokrát měla Katka v očích slzy. „Nenuť mě tě znovu odmítnout.“ Dlouze ji políbil. „Tak přijmi.“ zašeptal.
Katka se od něj odvrátila: „Kdybychom tak byli jiní lidé.“

1. května 1942

V tajném parašutistickém úkrytu se všichni tři přátelé skláněli nad mapou Prahy. Katka do ní cosi kreslila tužkou.
„Nejbližší kontakt od té zatáčky mám tady. Je to asi deset kilometrů, což je dost daleko. Můžu se zeptat Zelenky,

ten tam myslím někoho má. Utíkat od místa činu můžete prakticky jenom třemi směry.“
Kreslila na mapku. „Tudy nahoru, sem, a sem na druhou stranu.“
Oba mladíci pozorně sledovali. Poté Kubiš sám uchopil tužku a ukázal:
„Tady leží úřadovna a kasárny gestapa. Byl bych radši, kdybychom utíkali spíš od nich než k nim.“
„To je celkem jedno.“ mínil Gabčík. „Ale chtěl jsem se zeptat…“
„Podle mě,“ přerušila ho Katka (která vůbec v uplynulých pěti dnech přerušovala každou jeho otázku), „byste měli být připraveni na kteroukoliv z možností úniku. Nikdy nevíte.“
„Zítra to všechno oběhneme. Vypadalo by trochu divně, kdybychom měli v jedné ruce samopal a v druhé mapu.“
Všichni se rozesmáli. Když zvážněli, zeptala se Katka tiše: „Kluci, máte to nádobíčko doufám v pořádku?“
Gabčík se usmál a začal se hrabat ve skříni. „Tady je!“ Vytáhl pár kusů kovu, které v mžiku seskládal v samopal Stengun.
„Čekala bych spíš Bren.“ poznamenala Katka.
„Proč proboha?“
„Je spolehlivější.“ vysvětlila. „Steny se sekají.“
„Něco podobného nám říkali na výcviku.“ zamračil se Kubiš.
Gabčík se zasmál: „Nebojte se. Ti, co nám tuhle výbavu chystali, určitě věděli, co dělají. Tenhle brouček nám poslouží dobře.“
„A co tvoje nálož, Honzo?“ zeptala se Katka.
„Granáty máme dva.“ odpověděl bez váhání Kubiš. „Ale zatím jsem je nezpracoval.“

„To má čas. Nechci tady v domě žádné na koleně dělané bomby, dokud to nebude bezpodmínečně nutné.“
„Jasně, šéfová.“ odvětil Gabčík.
„To si nech!“ okřikla ho Katka.
„Promiň mi, že něco říkám.“
Kubiš se ušklíbl: „Vás bych mohl poslouchat hodně dlouho. Jako manželé.“
Katka s Gabčíkem se na sebe podívali a Kubiš mírně znervózněl, když viděl, jak se tváří. Radši honem odvedl řeč jinam.

3. května 1942

„Ta nás chce umořit!“ postěžoval si Gabčík. Byli právě s Kubišem na důkladné prohlídce okolí zatáčky a teď popáté procházeli třetí únikovou cestu (poté, co dvacetkrát prošli tu druhou).
Kubiš se zasmál: „Takže už s ní nemáš tak velké plány?“
„To ti zase řekl kdo, že nějaké mám?“
„Jako tvůj skoro bratr vím o všem.“ řekl Kubiš, zatímco se obrátili na vršku Kirchmayerstrasse a zamířili dolů.
„Ale vážně, od koho to víš?“
„Vypadá to, že si naše malá kamarádka potřebovala udělat z tety Moravcové zpovědní vrbu.“ „Do háje!“ zaklel Gabčík. „Myslím, že si s ní budu muset promluvit.“
„S paní Moravcovou nebo s Katkou?“
„Samozřejmě, že s Katkou.“
„Já osobně bych ji netrápil víc, než je nutné. Už tak je toho na ni moc. Ale jestli si s ní chceš mermomocí promluvit teď hned, tak támhle jde.“

Kubiš ukázal na druhý konec ulice, kde se právě objevila důvěrně známá dívčí postavička. Spěchala k nim.
„Nazdar kluci! Prošli jste to?“
„Desetkrát.“ řekl Kubiš sebevědomě.
Katka zvedla obočí: „Vážně?“
„Plus – mínus. My to ani nepočítali. Máš něco?“
Katka přikývla. „Zelenka nám dal kontakt na rodinu Novákových, která bydlí kousek odtud. Už jsem se s nimi domluvila. Pojďte, představím vás.“
Nečekala na odpověď a vyrazila ostrým krokem po ulici. Oba muži vykročili za ní.
„Tak kdo si s ní chtěl promluvit?“ zeptal se Kubiš nenápadně koutkem úst.
„Já ne!“ zašeptal Gabčík tímtéž tónem.
Kubiš se nervózně zachichtal a zadíval se na Katčina záda. „Nedivím se ti. Dneska vypadá dost energicky.“
„To není ten důvod.“
Kubiš se ušklíbl, dohonil Katku a galantně jí nabídl rámě. Gabčíkovi se začala vařit krev.
„Ten kluk nemá žádné zábrany!“ pomyslel si. „Jen počkej.“
Dohonil oba přátele a nabídl Katce rámě z druhé strany. Ta se zavěsila i do něj. Kubiš se na něj ušklíbl a Gabčík mu úšklebek oplatil. Katka přemáhala smích, ale nakonec se rozesmáli všichni.
Smáli se tak dlouho, že je musela Katka upozornit, že vypadají jako blázni a stejně musí sledovat cestu. Došli k domu Novákových a zazvonili.
Formality byly rychle vyřízeny a všichni přátelé se za chvíli ocitli znovu na ulici.
„Tak pojďte, mí věrní ochránci.“ řekla Katka vesele.

Znovu se zavěsila do obou přátel a zamířili na procházku po Praze.

5. května 1942

Gabčík se právě přiřítil domů a razantně hodil na stůl noviny. Kubiš, který u stolu seděl, nijak nezareagoval a stále se soustředil na jakýsi předmět, který vytvářel.
„Děláš na té bombě?“
Kubiš přisvědčil.
„A kde je Katka?“
Kubiš bombu podrážděně odložil a upřeně se na přítele zahleděl: „Má dopolední směnu. Copak jsi zapomněl?“
„Aha, vlastně.“
„Tak co jsi na hlídce vyzkoumal?“ zajímal se Kubiš.
„Nic nového. V otevřeném mercedesu, bez doprovodu. Věř mi, Jendo, ten chlap už je v podstatě mrtvý.“
Kubiš se znovu začal zabývat svou bombou. Gabčík si roztáhl noviny.
„Děje se něco zajímavého?“ zeptal se nezúčastněně Kubiš.
„Nic zvláštního.“ Gabčík lhostejně listoval. „Počkej! Tady je něco!“
Oba mladíci se sklonili nad článkem, který obsahoval stručnou zprávu o nočním pokusu nepřátelských letounů zničit plzeňskou zbrojovku. S touto akcí, pokud věděli, neměl žádný výsadkář z protektorátu nic společného.

Za půl hodiny vešla do pokoje Katka, ještě ve stejnokroji ošetřovatelek, s hromadou čistých košil v náručí. Vypadala rozzlobeně.

„Nazdar, Katuško!“ přivítal ji dobromyslně Gabčík.
„Jaká byla služba?“
„Služba dobrá.“ řekla Katka příkře. „Problém nastal, až když jsem vám skládala košile.“ Položila dotyčné předměty na židli a zvedla tu vrchní.
„Můžete mi vysvětlit, proč jste si na nich nechávali štítky anglických výrobců?“
Oba muži němě zírali. Katka popadla nůžky a začala cedulky opatrně odstřihovat. Přitom si mumlala:
„Měli jste říct. Rovnou bych vám tam vyšila adresy. Nebo životopis!“
Parašutisté považovali za nejmoudřejší nic neříkat. Gabčík okamžitě popadl druhé nůžky a zmocnil se dalších košil. Kubiš ho napodobil. Po nějaké době mlčenlivé práce se zeptala Katka: „Četli jste dnešní noviny?“
Přitakali.
„Co tomu říkáte?“
„Ty letouny musí být z Anglie. Nechápu, proč si nám znovu neřekli o pomoc. Nebo jim někdo pomáhal?“
Katka zavrtěla hlavou. „Adolf taky o ničem neví.“
„Ty jsi byla u Moravcových?“
„Brzy ráno. Jen na skok.“ vysvětlila. „Tak co hlídka, Jožko?“ otočila se na Gabčíka.
„Pořád stejné.“
„Nic jiného jsem taky nečekala. Víte, hoši, já bych to neoddalovala. Termín pro vykonání bych stanovila přibližně na konec května. Do té doby se snad stihneme dostatečně připravit. Co vy na to?“
Oba přikývli. Kubiš odložil nůžky a začal znovu vrtat do své bomby. Katka to ustaraně pozorovala.

„Víš, co děláš?“ zeptala se. „Jestli to tady vybuchne, uklízet budete vy.“
Kubiš si podrážděně odfrkl a začal bombu obalovat silnou vrstvou leukoplasti. Pak ulehčeně vydechl a pozoroval své dílo.
„Co se týče vybavení.“ pronesl tiše „Jsem hotov.“

17. května 1942

Poslední dva týdny trávili Gabčík, Kubiš,Valčík a Katka pečlivými přípravami atentátu. Čím více se chystali, tím byli všichni nervóznější. Začaly je hlodat myšlenky na následky jejich činu. Co když? A co kdyby? Všichni čtyři dnes jako obvykle seděli kolem stolu, na kterém ležela mapa, samopal, zrcátko a plno dalších takových věcí.
„Čím dřív, tím líp.“ prohlašoval právě Valčík. „Nezlobte se na mě, ale už z toho začínám být vyklepaný jako drahý pes, a jestli vám mám být nějak platný…“ udělal výmluvnou pauzu. „Mám úplně stejný pocit.“ řekl Kubiš.
„Připravujeme se už dost dlouho.“
„Tak tedy zítra?“ zeptal se Gabčík.
Všichni se na něj šokovaně podívali, bledí a vylekaní.
Nakonec promluvila Katka: „Myslím, že opravdu není co odkládat. Měli bychom to udělat.
Zítra.“

18. května 1942

Venku silně pršelo. Katka, Gabčík, Kubiš, Valčík a Opálka seděli navýsost naštvaní doma. Gabčík zvolna

přecházel po místnosti a reptal: „Podle mě ten déšť není důvod k odkladu. Měli jsme to udělat dneska, bez ohledu na meteorologické podmínky.“
„Nech toho!“ okřikla ho Katka. „Dobře víš, že ten déšť všechno kazí.“
„Má pravdu, Jožko,“ potvrdil Kubiš a začal vypočítávat na prstech: „Měl by zataženou střechu auta, na kolech bychom vypadali jako blázni, a to nemluvím ani o tom, že v takovém dešti není skoro nic vidět. Ne, ne, ne. Musíme počkat.“
„Tak co máme dělat?“
Katka si povzdechla: „Přinejhorším zbývá Člověče, nezlob se.“

25. května 1942

Vytrvalé deště pokračovaly celý týden. S každým propršeným dnem stoupala úzkost a klesalo odhodlání. *Anthropoid* si ve svém úkrytu téměř zoufal. Katka měla štěstí (jak jí Kubiš vždy připomínal), že mohla vůbec něco dělat.
Dnes, v pondělí, konečně vysvitlo slunce.
„Zítra!“ vybuchl Gabčík na válečné poradě „Musíme jednat, nebo zase začne pršet!“
„Klid, Jožko.“ zašeptala Katka.
Kubiš prohlásil: „Musíme si to pořádně promyslet a připomenout postup. Ale s tím počasím souhlasím. Musíme spěchat.“
„Tak dobře.“

26. května 1942

S definitivní platností bylo určeno datum atentátu. Na příští den.

Gabčík stiskl Katce paži. „Třeseš se.“
Byla už téměř tma a oba dva se dívali na rozsvícená okna Vladislavského sálu. Právě tam ukončoval Reinhard Heydrich hrou na violu festival Pražské hudební týdny.
Katka se zhluboka sykavě nadechla. „Najednou mám strach.“
„Byl bych rád, kdybys do toho nebyla zapletená.“
„Na to už je pozdě, Jožko. Teď už je to jedno.“
„Máš pravdu. Jsme na tom oba stejně.“
Dlouho mlčeli. Gabčík pokračoval: „Neboj se. Však ono to dopadne dobře. Válka skončí a my pojedeme na Slovensko. Slibuji.“
„Nemůžeš slibovat to, co nemůžeš splnit.“
Gabčík ji objal a políbil.
„Teď jsem si vzpomněl,“ řekl, „něco pro tebe mám.“
Začal lovit v kapse a vytáhl fotografii. Byla to ta, kterou našel před časem Kubiš mezi informativními fotkami zatáčky.
„Ty mi ji opravdu chceš dát?“
„Nechal jsem ji vyvolat dvakrát. Každý máme svoji.“
„Jožko, a je to bezpečné, chodit s něčím takovým v kapse?“
„Jistě, proč by nebylo?“
Katka se zachvěla. „Je ti zima?“ ptal se Gabčík starostlivě.
„Ne, není.“ přitiskla se k němu. „Jen jsem myslela na zítřek.“
„Neboj. Všechno vyjde podle plánu. Jen mi něco slib.“

„Že budu tvoje hodná holčička a nebudu se vám do toho plést?“ zeptala se Katka rozmrzele. Gabčík přikývl. „Slib mi to.“
„Jen pokud ty mi slíbíš, že mou pomoc nebudeš potřebovat.“ usmála se Katka. Políbili se. Z bran Hradu začali odcházet první lidé. Oba přátelé se stáhli dál do stínu. Nestáli o to, aby je tady někdo zahlédl. Branou vyšel rovněž po nějaké době i říšský protektor s manželkou. Spiklenci je pronásledovali pohledem.
„Jeho poslední soud nastane. Už brzy.“ zašeptala Katka.
Od řeky začalo studeně foukat. „Pojď domů.“ vybídl ji Gabčík. „Už jsme tu dost dlouho.“
Zamířili z kopce dolů, ztemnělou Prahou, domů.

27. května 1942

Bylo nádherné jarní ráno. Dva mladíci na kolech vytrvale šlapali do kopce, směrem Praha – Kobylisy. Oba měli na řidítkách zavěšené brašny. Všechno to vypadalo docela nevinně, ale obsah brašen rozhodně nevinný nebyl. Jedna obsahovala lehký samopal a druhá dvě bomby vyrobené z ručních granátů. Oba dva přistavili kola u nebezpečně zahnuté zatáčky. Gabčík se nervózně rozhlédl. „Kde jsou?“
„Bez obav.“ ujišťoval ho Kubiš „Byli jsme prostě rychlejší.“
Za chvíli opravdu uviděli dvojici mladých lidí, jak se pomalu blíží. Valčík a Katka. Gabčík se zatvářil nepřístupně, jako vždy, když viděl Katku, jak se vede s někým jiným. Dvojice k nim okamžitě zamířila.
„Všechno v pořádku?“ zeptala se Katka ustaraně.
„Samozřejmě.“ odpověděl Kubiš.

Gabčík ji přejel oceňujícím pohledem: „Dneska ti to sluší.“
Katka se zachichotala. „Děkuji, ale byla bych radši, kdybys měl dnes oči i pro něco jiného než pro mě.“
Všichni si povzdechli. „Měli bychom se připravit. Za deset minut by tu měl být.“ poznamenal Valčík, když pohlédl na své hodinky.
Gabčík se nervózně rozhlédl: „Dobře, zkuste mě trochu zakrýt, abych mohl seskládat…“ významně se podíval na svou brašnu. Stoupl si těsně k betonovému plotu a ostatní se natlačili do hloučku zády k němu. Gabčík bleskurychle Sten sestavil a přehodil přes něj balonový plášť.
Katka jeho dílo sjela kritickým pohledem. „Je to dobré. Nikde není vidět.“ Pak se usmála,
a byl to mateřský úsměv. A všechny je letmo políbila. „Hodně štěstí, hoši. Vím, že to zvládnete.“
Poté se atentátníci rozešli na své pozice. Kubiš s Gabčíkem na druhou stranu silnice a Valčík do kopce vzhůru. Katka sešla o kousek níž, posadila se na lavičku u tramvajové zastávky a nonšalantně si otevřela jakýsi román. Teď už chyběl jen Heydrich.

Gabčík s Kubišem se co chvíli dívali Valčíkovým směrem. Znamení nepřicházelo. Pomalu, ale jistě, utíkala minuta za minutou. Už tam stáli půl hodiny. Kde ten chlap proboha vězí? Gabčík, který pod kabátem křečovitě svíral svou zbraň přišel blíže ke Kubišovi.
„Co myslíš, že se stalo?“ zeptal se. Všiml si, že jeho kamarád má ruku v brašně. Věděl, že svírá svou bombu. Kubiš už asi popáté zkontroloval čas. „To nevím. Zrovna dneska se zpozdí! Vždycky byl přesný jako hodinky.“

Oba bezradně pohlédli na Katku. Ta se na ně zpoza své knihy usmála a naznačila ústy: „Nebojte se.“ To jim moc nepomohlo.

Oba muže už od dlouhého stání bolely nohy.
„Všichni se na nás koukají.“ stěžoval si Kubiš.
Gabčík se suše zasmál a tiše odpověděl: „Jak by ne. Musíme vypadat jako pěkní idioti, když stojíme už hodinu na jednom místě. Myslíš, že se něco stalo?“
„Třeba se prostě zpozdil. Zrovna dnes.“ A nakopl malý kamínek, ležící na chodníku. Znovu se opřeli o plot. Gabčíkova ruka pod kabátem klouzala po kovové zbrani. Kubiš sevřel v aktovce pevněji svou bombu. Dotek kovu ho uklidňoval. Katka začala vyhlížet podrážděně. Nevěděli, jak je Valčíkovi, ale určitě byl stejně nejistý a netrpělivý jako oni.

Oba atentátníci byli silně nervózní. Proč? Proč už tu není? Báli se však opustit své pozice. Už na zatáčce stojí hodinu a půl. Gabčík se právě díval ze zatáčky dolů (na Katku), když si všiml, že mu po kabátě tancuje světelné prasátko. Tak je to tady. Kubiš znamení patrně zaregistroval také a zvolna pokývl hlavou. Byl velice bledý, a Gabčík cítil, že na tom není o nic líp. Prasátko zmizelo. Gabčík začal odpočítávat, s očima upřenýma na zatáčku.
Pět, čtyři, ze zatáčky se začal pomalu vynořovat předek černého mercedesu, tři, dva, střelec už zahlédl protektora na sedadle spolujezdce, jedna, nula.
Gabčík odhodil plášť a s připraveným stengunem se postavil do cesty. Protektorovo auto pomalu zastavilo. Heydrich byl od Gabčíka vzdálen jen asi dva metry.

V jeho očích se zračil absolutní šok. Střelec se ušklíbl a zmáčkl spoušť.
Ozval se slabý cvakavý zvuk. Co to má být? Cvak, cvak. Gabčík nevěřícně mačkal spoušť.
A znovu! A znovu! Nic se nedělo. Řidič Heydrichova vozu se začal v zatáčce pomalinku rozjíždět, Heydrich vytáhl pistoli. Katka poslala němý výkřik k nebesům. „Honzo! Dělej!“

Když měl Gabčík začít střílet, obrnil si Kubiš sluch. Očekával hlučnou salvu střel.
A nic. Teprve, když se začalo auto znovu rozjíždět, blesklo mu hlavou: „Teď je to přece na mě!“ Rychle vytáhl bombu a zbavil ji pojistky. Rozběhl se dlouhými přískoky a přesným spodním obloukem, jak ho to učili, hodil. Jako by se celému světu zastavil čas. Bomba letěla, skvěle namířená, ale už začínala klesat. Kubiš zatnul zuby. Netrefí!

Avšak výbuch nastal. Bomba zasáhla zadní část vozu a jeho střepiny se rozlétly po okolí. Katka ucítila, jak ji něco rozžhaveného škráblo po paži. Okna projíždějící tramvaje byla výbuchem vyražena a cestující se vyhrnuli ven. Kubiš ucítil ostrou bolest nad levým okem.Výhled mu překryla krev. Proboha – ať je alespoň oko v pořádku! Skrz krvavou záclonu zamžoural na trosky vozu. Kéž by to býval neudělal! Mezi stoupajícím dýmem rozeznal temnou Heydrichovu siluetu. „Panebože – ono se to nepovedlo.“ Ať už se ale stalo cokoliv, teď byl čas na jediné. Na útěk.

Po nepodařené střelbě zůstal Gabčík jako přikovaný. Nechápal, co se stalo. Probral ho až zvuk výbuchu. Vztekle odhodil nepotřebný stengun a otočil se. Dav lidí z tramvaje mu zablokoval přístupovou cestu ke

kolům. „Do háje!“ zaklel. Zjevně nezraněný řidič Heydrichova vozu po něm začal střílet. Gabčík se otočil a začal utíkat.

Katka usoudila, že je čas na improvizaci. Vytáhla svůj revolver a vystřelila po Heydrichovi. „Sakra!“ Netrefila ho. Protektor se otočil jejím směrem a překvapeně se na ni zahleděl. Katka znovu nabila, ale nebyla jí dána možnost vystřelit. Dav z tramvaje jí zablokoval cestu.

Heydrich byl absolutně šokován. Atentát na něj? Na říšského protektora Čech a Moravy? Neslýchané. Ti chlapi budou pykat. Natáhl na toho s bombou ruku s pistolí a chtěl vystřelit. Náhle ucítil v zádech ostrou bolest. Musela jím proletět střepina. Klesl k zemi.

Kubiš naskočil na kolo. Několik lidí se ho pokusilo zadržet.
„Uhněte, vy idioti!“ zařval a rozrážel dav. Z poraněného oka se mu valila krev, kterou si musel každou chvíli otírat. Zamířil směrem k bytu Novákových. S každým novým šlápnutím do pedálů mu projíždělo tělem hořké poznání: „Nepovedlo se to.“

Gabčík se tou dobou prodíral davem na druhou stranu. Za ním se hnal protektorův osobní šofér a ochránce Johaness Klein. Gabčíkovi zasvištělo kolem hlavy pár kulek. Zanadával a pustil se nahoru ulicí.

Kolem vybuchlého automobilu se shromáždila neprostupná živá stěna. Katka k nim rychle došla. Heydrich se opíral o kapotu a chrčel bolestí. Katka se ho chystala dorazit, když vtom koutkem oka postřehla prchajícího Gabčíka s Kleinem v patách. Naskočila

nikým nepozorována na Gabčíkovo zapomenuté kolo a rozjela se za nimi.

Gabčík byl na konci svých sil. Zoufale hledal nějaké místo, kde by se schoval. Náhle si všiml malého krámku nadepsaného „Fleischerei – Řeznictví. Standa Bauer.“

Před obchodem stál jakýsi muž ve velké zástěře. Uřícený Gabčík k němu zamířil.

„Prosím vás, pane, neprozraďte mě. Neříkejte, že jste mne viděl.“ Aniž by čekal na řezníkovu odpověď, vběhl do krámku a schoval se za pult. Vůbec se mu nelíbil pohled, který za ním prodavač vyslal, ale co mohl dělat?“ Klein už byl zde a zamířil k Bauerovi. Gabčík přes výlohu neslyšel, co si povídají, ale řezníkovo gesto mu bylo naprosto srozumitelné. Byl v pasti – Bauer ho prozradil. Klein znovu nabil pistoli a pomalinku se blížil ke krámku. Jeho kořist už mu nemohla utéct. Velice bledý Gabčík vytáhl z kapsy svou pistoli a rovněž nabil. Klein už otevíral dveře. Gabčík stále čekal. Šofér stál ve dveřích a šklebil se na uvězněného atentátníka. Ten zatnul zuby a rychle střelil Kleina do stehna. A poprvé! A podruhé! Němec padl na zem a Gabčík vyběhl z krámu. Odstrčil prudce Bauera a běžel dál po ulici. Byl naprosto dezorientovaný. Kudy má běžet? A kam? Byl už zoufalý, ale vtom uslyšel známý zvuk. Nezaměnitelné, drnčivé zvonění svého zvonku na kole. Rozhlédl se a srdce mu poskočilo. Na konci ulice stála, obkročmo na kole Katka, dívala se na něj a zvonila. Když uviděla, že bylo její znamení zpozorováno, rozjela se a zamířila za roh. Gabčík běžel za ní.

Zastavila až o několik bloků dál na malém dvorku za domy. Okamžitě padla Gabčíkovi do náruče.

„Nestalo se ti nic? Víš to jistě?“ ptala se zajíkavě a ohmatávala jeho paže, jako by se o tom chtěla přesvědčit.
Gabčík ji chytil za ruce. „Katy!“ řekl rychle „Tys mě zachránila. Víš, já…“ začal mluvit ještě rychleji „Já to všechno zkazil! On to přežil!“
„Já vím.“ tišila ho Katka.
„Ale přísahám – já za to nemohl! To ten zatracenej samopal – on se zasekl!“
„Já vím.“
„Já nemohl nic dělat. Já za to nemůžu! A ten chlap je naživu!“ poslední větu téměř vykřikl. „Jožko, klid.“ řekla důrazně Katka „Hlavně, že jsi v pořádku ty.“
Gabčík ji objal a ona ho vroucně políbila.
„To jste si ale vybrali chvíli.“ ozval se něčí pobavený hlas. Oba se otočili a uviděli Valčíka, který právě vešel do mezery mezi domy.
„Jsi zraněná!“ všiml si okamžitě a začal si její ránu prohlížet. Katka ho netrpělivě odstrčila. „To nic není. Jenom mě škrábl střep z toho auta. Mohlo být hůř.“
Valčík se tvářil nesmírně zmateně: „Střep z auta? Ale přece jste měli...Co se probůh stalo?“ „To ti vysvětlíme pak, teď musíme najít Honzu.“

„Děkuji vám, paní Nováková.“
Kubiš si spěšně převlékl svou zakrvácenou košili za jinou, kterou mu právě paní Nováková přinesla.
„Neměl byste s tím k doktorovi?“ zeptala se ta ustaraně a prohlížela si jeho ránu nad okem. Kubiš zavrtěl hlavou. Taková věc by ho mohla jen prozradit. „Od vás potřebuji jen jedno, paní.“
„A to?“

„Jde o moje kolo. Já…já jsem ho odložil nedaleko u Baťova obchodu. A teď by ho někdo mohl poznat – je totiž od krve, víte?“
Paní Nováková se zamračila: „Snad už to nějak zařídíme.“
„Co zařídíte?“ ozval se od dveří jakýsi dívčí hlas. Kubiš se otočil. Na prahu dveří stála asi čtrnáctiletá dívka, která na něj koukala jako na zjevení.
Paní Nováková dostala nápad: „Pojď sem, Jindřiško, něco od tebe potřebujeme.“
Dívka přistoupila s nesmírně překvapeným výrazem.
„Potřebujeme, abys vyzvedla kolo od Baťova krámku a přivedla ho sem. Jasné?“
„Jasné, ale můžeš mi říct, co se děje?“
Matka odmítavě zavrtěla hlavou. „Ne, a nikomu se nezmiňuj, že jsi tady viděla tohohle člověka.“
„Hlavně už jdi.“ vybídl ji Kubiš. Dívka zmizela. Paní Nováková se znovu zadívala na jeho oko. „Vážně byste potřeboval doktora.“ zašeptala.
On znovu zavrtěl hlavou a prohlásil: „Jen mi prosím vás dejte nějakou náplast. Znám místo, kde se o mne postarají přímo skvěle.“

O hodinu později se všichni čtyři atentátníci sešli doma. Katka si právě pozorně prohlížela Kubišovu ránu. Na stole stála otevřená lékárnička.
„Máš tam střepinu.“ řekla ustaraně. „Píchnu ti nějakou znecitlivující injekci a pokusím se ji vyndat. Snad nebude moc hluboko.“
Zatímco mlčky pracovala, ostatní parašutisté ji pozorně sledovali.

„Kde ses to naučila?“ zeptal se Gabčík obdivně, když Katka položila na stůl kousíček kovu a vylila do rány půl lahvičky dezinfekce.
„Tak různě. Ale hlavně, když jsem pracovala v Německu. Byla jsem tam tehdy jako studenka medicíny. Bohužel jsem tu školu nemohla dodělat.“
Valčík uznale hvízdl. Katka vzala novou náplast a opatrně ránu zalepila.
„Bojím se, že musíme počkat, až zbytek nečistot vyhnisá. Byla bych radši, kdyby se na to mohl podívat nějaký odborník, ale to samozřejmě nepřichází v úvahu. Já osobně bych tam už udělala víc škody než užitku. Musíme počkat.“
Kubiš se napřímil a opatrně si sáhl na velkou náplast.
„Sluší ti to.“ pochválil ho Gabčík. Kubiš ho odbyl. Náhle všem přišla na mysl palčivá otázka a otočili se na Katku.
„Tys to viděla celé – co se stalo s protektorem? Je mrtvý?“ zeptal se Valčík.
Katka pomalu zavrtěla hlavou.
„Je to moje vina!“ vybuchl Gabčík „Měl jsem…“
„Ne, neměl.“ přerušila ho Katka jemně. „Není to tvá vina. Co se stalo, stalo se, a teď momentálně už nemůžeme nic dělat. To já jsem měla příležitost ho zabít. A promeškala jsem ji.“
Gabčík ji utěšoval: „Ani tvá vina to není.“
„Přesně tak.“ přerušil ho Kubiš „To já jsem měl líp zamířit.“
Valčík bouchl pěstí do stolu: „Co kdybyste místo zbytečného sebeobviňování radši vymysleli, co dělat? Víte, kde teď vůbec Heydrich je?“
Katka pozvolna kývla: „Odvezli ho zraněného na Bulovku. Víc nevím.“

Kubiš začal přecházet po místnosti. „Takovýhle čin určitě Němci nenechají bez trestu. Budou hledat, vyslýchat, svolávat svědky…a tak dál.“
Plácl sebou zase na židli. Katka náhle vytřeštila oči a promluvila na Valčíka: „Dělal jsi tam něco podezřelého?“
„No…myslím, že ne. Ale o to přece…“
„Tak poslouchej. Sežeň všechny kluky sem. Co nejrychleji!“
„A proč proboha?“
„Dělej!“
Netrpělivým gestem Valčíka popohnala a ten vyběhl ven.
„Proč?“ nechápal Gabčík.
„Tak poslouchej.“ obrátila se na něj Katka „Z těch věcí, které jsme nechali na místě, je jasné, že jsme agenti z Anglie. Nepotrvá dlouho a určitě začnou prohlídky domů a bytů. A zatknou všechny jen trochu podezřelé. Tak proto.“
Ani netušila, jak moc měla pravdu.

Tou dobou v nemocnici na Bulovce…

Říšský protektor právě ležel na pooperačním pokoji nemocnice. Pod narkózou byly jeho tvrdé rysy lehce uvolněné. Nad ním se skláněl drobný muž v bílém plášti. Německý doktor
– profesor Dick. V koutě seděl náčelník pražského gestapa se zápisníkem.
Doktor vysvětloval: „Jeho zranění je malé, ale dosti vážné. Tržná rána vlevo od bederních obratlů. Kovový plíšek roztříštil 11. žebro, prorazil bránici a uvízl ve slezině. Museli jsme ji odstranit a bojím se, že to tím zdaleka neskončí. Rána obsahuje četné štětiny a vlasy,

zřejmě materiál z čalounění. Je tu nebezpečí hnisání pohrudnice nebo zánět pobřišnice. Opravdu nemohu říci, jak dlouho bude léčba trvat. Ale udělám, co budu moci.“
Policista se napřímil. „Zavedu v této nemocnici nová bezpečnostní opatření. K protektorovi nesmí odteď nikdo. Nikdo kromě personálu – a ten bude pouze německý.“
„Vyloučeno!“ zaprotestoval doktor. „Německého personálu je v této nemocnici naprosté minimum. Nestačí na péči o tak náročného pacienta!“
„Kolik jich máte?“
„Máme kromě mne ještě jednoho doktora a tři zdravotní sestry. Jedna z nich je momentálně na mateřské dovolené.“
„Tu zatím nechte být. Dvě sestry stačí.“ Doktor chtěl protestovat, ale policista ho nenechal promluvit. „Dejte nám vědět, jakmile se Herr Heydrich probere. Musím se ho na pár věcí ohledně atentátu zeptat.“
„A co zatím víte?“ zajímal se Dick.
„Atentátníci byli podle všeho dva parašutisté z Anglie. Nebude problém získat jejich popisy od přihlížejících. O žádných jejich spolupracovnících zatím nevíme. Prozatím jsme zcela uzavřeli město a provedeme prohlídku všech domů a bytů. Však my ty parchanty někde najdeme.“

Kolem páté hodiny odpoledne už v podzemí starobince seděli všichni parašutisté z Prahy. Bledí a poplašení. Městskými ulicemi duněl rozhlas, který byl slyšet až tam:

Dne 27. května 1942 byl v Praze spáchán atentát na zastupujícího

říšského protektora Reinharda Heydricha. Na dopadení pachatelů se vypisuje odměna 10 milionů korun. Kdo pachatele přechovává nebo jim poskytuje pomoc, anebo má vědomost o jejich osobě, anebo o jejich pobytu a neoznámí to, bude zastřelen s celou svou rodinou.

Nad městem Praha se vyhlašuje oznámením této zprávy civilní stav výjimečný a nařizují se tato opatření: 1) **Zákaz** vycházet z domu pro veškeré civilní obyvatelstvo od 27. května šesté hodiny až do 28. května šesté hodiny.

2) Na tutéž dobu se **uzavírají** veškeré hostince, biografy, divadla, veřejné zábavní podniky a zastavuje se veškerá veřejná doprava.

3) Kdo se přes tento zákaz v uvedené době objeví na ulici, bude zastřelen, nezůstane-li stát na první výzvu.

4) Další opatření jsou vyhrazena a v případě potřeby budou oznámena.

Toto prohlášení bylo neustále opakováno jak česky, tak i německy.

„Tak tohle je hnusné - to se nedá poslouchat.“ povzdechl si Valčík, když zprávu opakovali asi podesáté. V pokoji bylo tolik lidí, že se všichni nevešli ke stolu, a tak se svými hrnky čaje seděli všude možně. Povzdechli si. Katka náhle ztratila nervy, vzala z obou postelí polštáře a nacpala je do okenního výklenku. Rozhlas už nebyl slyšet.

„To je odporné.“ poznamenal Kubiš naštvaně. „Kdyby ten chlap alespoň umřel! Ale ono ne!“ „Ještě nezoufej.“ řekl přehnaně optimisticky Valčík, nikdo ho ale neposlouchal.

„Dalo se to čekat.“ řekl Opálka tiše.
„Pořád nám to vyčítáš?“ obořil se na něj Gabčík.
„Ne, nevyčítám. Chápu, že každý musí jednat tak, jak mu to nařídili.“
„Josefe?“ otočil se na Valčíka nervózně Kubiš. „Kde máš Karla?“
Valčík pokrčil rameny: „Nesehnal jsem ho. Snad se mu podařilo odjet z Prahy.“
„Ten mi nadělá více problémů, než vy všichni dohromady. A to je co říct.“ povzdechl si Opálka.
„On už nějaké problémy dělal?“ zeptal se zvědavě Josef Bublík, pro svou drobnou postavu někdy přezdívaný „Mrně“, který seděl na posteli společně s Janem Hrubým a Jarkem Švarcem.
„Ani se neptej.“
Dlouho seděli mlčky, protože vůbec nevěděli, co by měli říkat. V tomto zaraženém mlčení uběhly snad celé hodiny. Náhle se za oknem ozval zvuk mnoha párů těžkých bot. Jan Hrubý, který seděl u okna nejblíže, vyhlédl opatrně zpoza hradby polštářů v okně na ulici.
„Je tam plno policistů.“ hlásil nervózně „Gestapo, SS, SD, KRIPO -
všichni.

My slím, že prohledávají domy.“
„Zhasněte.“ zašeptala Katka. Kdosi cvakl vypínačem a místnost se ponořila do tmy. Hrubý okamžitě odstranil polštáře.
„Dál od okna!“ zavelel. Všichni ustoupili na druhou stranu místnosti a napjatě sledovali oddíly uniformovaných Němců, jak pročesávají vchod po vchodu.
Katka nahmátla Gabčíkovu ruku a pevně ji stiskla. Gabčík její stisk opětoval. Před jejich sklepním okýnkem se postavili dva policisté dívající se na druhou stranu ulice. Katka se modlila: „Prosím, no tak. Tady nehledejte! Tohle je starobinec, propánakrále, tady se nikdo schovávat nemůže. No tak. Mějte rozum, jděte pryč! Prosím, jděte pryč!“

Asi po patnácti minutách, které atentátníkům připadaly jako věčnost, se Němci konečně přesunuli do jiné ulice. Parašutistům spadl kámen ze srdce, ale všichni mysleli na totéž: Dnes se podařilo vyváznout. Ale co třeba zítra?

28. května 1942

Právě přede dvěma hodinami skončil zákaz vycházení.

„Tak co?“ zeptal se Kubiš nedočkavě, když Katka přiběhla z venku a sedla si na židli. Neušlo mu, že je celá bledá. Katka kývla na všech sedm mužů v místnosti.

„Teď jsem oběhla rodiny, které vás ubytovávaly - stále jsou ochotni si vás k sobě vzít.“ Opálka se napřímil. „Tys čekala, že nebudou?“

„Člověk se vždy radši zeptá. Být vámi, šla bych hned. Dřív, než to bude podezřelé.“

Všichni souhlasili a jeden po druhém odcházeli. Když vycházel Valčík, Katka mu ve dveřích cosi naléhavě vysvětlovala. Ten se tvářil smrtelně vážně, přikývl a spěšně odešel.

Za půl hodiny už byla v místnosti jen s Gabčíkem a Kubišem.

„Tak jak to vypadá venku?“ zeptal se Gabčík.

„Nejspíš už vyslechli svědky toho atentátu.“ řekla Katka unaveně.

„A jak to víš?“ vyzvídal Kubiš.

„Tak se podívejte.“ řekla a ukázala jim plakát, který nejspíš strhla někde ze zdi. Oba muži zalapali po dechu. Na plakátu stálo (nejdříve německy a poté i česky), že se za odměnu sedmdesát tisíc říšských marek hledají tito

muži. Následoval jejich podrobný popis a rukou kreslené portréty Gabčíka a Kubiše.
„Nejsme si vůbec podobní.“ poznamenal Kubiš pobaveně.
„Všimli jste si té odměny?“ ujišťovala se Katka.
Gabčík protočil oči v sloup: „Ne, Katuško, nevšimli.“
Katka po něm střelila naštvaným pohledem.
Kubiš prohlásil zamyšleně: „Sedmdesát tisíc marek - to je skoro sto milionů korun. Nechápu, proč tak radikálně zvýšili cenu. Vsadím se, že jsme teď nejdražší lidé v protektorátě. Co říkáš, Katy - jsme stále tví drahoušci?“
Katka ho okázale ignorovala a nevzrušeně řekla: „Člověk si nemůže být jistý, jestli to některé lidi nezláká - ale nikdo, koho mám v síti, by vás snad dobrovolně neudal. Ale budeme muset být nesmírně opatrní. Teď, když na každém rohu visí vaše plakáty, vás může udat prakticky každý kolemjdoucí. Myslím,“ zhluboka se nadechla „že už nebudete moct chodit ven.“ „Vůbec?“ Gabčík na ni vytřeštil oči.
Katka se na něj ostře podívala „Vůbec.“
Kubiš si složil hlavu do dlaní. Katka se tvářila nerozhodně.
„Chtěla jsi ještě něco?“ zeptal se okamžitě Gabčík.
„No...ano.“ Katka pomalinku vytáhla jiný plakát, tentokrát s obrázkem Valčíkovým. Kubiš na to zíral.
„Jak? Jak se dozvěděli, že byl s námi?“ zeptal se roztřeseně.
Katka pokrčila rameny: „To se nikdy nedozvíme. Každopádně jsem ho pozvala, aby čistě z bezpečnostních důvodů bydlel u nás.“ Chvíli všichni mlčeli.
„A tebe...“ Gabčík nedořekl.

Katka se na něj slabě usmála. „Ne, mé plakáty zatím nikde nevisí.“

Asi za hodinu přišel Valčík se svými věcmi a pronesl větu, kterou měli všichni přítomní už dlouho v hlavě: „Jak tohle proboha skončí!“

29. května 1942

V podzemí starobince panovalo naprosté ticho. Nikomu prostě nebylo do hovoru, a tak se všichni věnovali své práci. Valčík a Kubiš s Gabčíkem byli u stolu a střídavě zabodávali do papírku s nápisem *Heydrich* tužky, pera, a všelijaké jiné věci. Katka seděla v koutku a přišívala na Kubišův kabát knoflík. Když se do papírku s drnčivým zvukem zabodl Gabčíkův kapesní nožík, ztratila trpělivost.

„Můžete s tím už konečně přestat?“ vyštěkla podrážděně.

„Tak co máme dělat? Ven jít nemůžeme a za dnešek už jsme sehráli tolik karetních partiček, až mě z nich ještě teď bolí hlava.“ odmlouval Gabčík.

„Nejsi jediný, koho tady bolí hlava, tak si laskavě nestěžuj.“

„Z čeho může bolet tebe?“

„Musíte se do sebe pořád navážet?“ vypěnil Kubiš. „Zkuste se trochu ovládat!“

V místnosti zavládlo napjaté ticho a Katka se zase sklonila ke kabátu. Po chvíli jím mrskla na zem. „To nemá cenu. Kdybyste cokoliv potřebovali, jsem vedle.“ Práskla dveřmi.

„Je na nervy. Měl by ses ji pokusit trochu povzbudit, Josefe.“ poznamenal Valčík. Gabčík mu chtěl něco odseknout, ale zvenčí se ozval rozhlas:

V noci z 27. na 28. května byla provedena prohlídka města Prahy.

Za porušení nového zákona a opatření, či za odepření pomoci našim

jednotkám byli zatčeni a následně odsouzeni:

„To ne! To snad ne!“ vykřikl Kubiš, čímž na chvíli přerušil seznam jmen, která amplion vyvolával do ulic. Jména a jména.
„Ale ano.“ zašeptal zděšeně Gabčík s očima upřenýma na okno. Rozhlas vyvolával. Každé jméno, které se ozvalo, vibrovalo parašutistům v hlavě jako srdce uvnitř zvonu. Nebyli schopni slova.
Po asi pěti minutách trvalého vyvolávání jmen odsouzených na smrt se Valčík chopil iniciativy a použil stejný trik k umlčení rozhlasu, jako Katka předevčírem. Ucpal okno polštářem.
Když dveře místnosti jemně vrzly, všichni muži nadskočili. Byla to však jen Katka, bílá jako stěna.
„Katy, řekni, že se nám to zdálo.“ žádal Gabčík. Ta ho místo odpovědi objala.
„Bohužel ne. Tohle je realita.“ zašeptala mu do ramene.
„Znalas nějaké ty lidi?“ zeptal se Kubiš nervózně.
Katka váhavě zavrtěla hlavou: „Ne, k mojí síti nepatřili. Byli cizí.“
„Nebyli cizí.“ zašeptal Valčík pohnutě „Vždyť to byli Češi.“

1. června 1942

„Tak a je to.“ Katka mírně poodstoupila a obdivovala své dílo. Kubiš, kterému právě vyčistila hojící se ránu nad okem, vzdychl.
„Tohle je nějaký nový druh mučení?“ zeptal se ztrápeně.
Katka ho zpražila pohledem. „Taky se nemusím obtěžovat, když ti to tak vadí.“
„Poslední dobou jsi nějaká nevrlá.“ poznamenal Gabčík, který seděl na židli v koutě.
Katka se k němu naštvaně otočila a jejich pohledy se střetly.
„A proč asi!“ vyštěkla „ Zkuste hádat! Každý den nám rozhlas oznámí další popravené. Sami víte, že jsou jich desítky - teď už možná stovky! Všichni mají strach! Sehnat pro vás vše potřebné je stále těžší. A navíc se Němci mohou náhodou trefit a zatknou někoho, kdo něco ví! Vaše přátele mohou jejich hostitelé kdykoliv vyhodit na dlažbu, a co oni pak! A jako bonus nás může někdo udat! A vy se ptáte, proč jsem nevrlá?“
Vyšla z místnosti.
„Počkej!“ zvolal Gabčík, ale už byla pryč.
Valčík se zadíval z okna a zašeptal: „Kdybych tak věděl, jestli to mají ostatní kluci taky tak těžké.“
Kubiš zavrtěl hlavou „Asi ne.“
„A co když ano?“
„To se momentálně nedozvíme.“
Všichni si povzdechli.
„Zatracená situace.“

2.června 1942

Před nemocnicí Na Bulovce bylo plno lidí. Končila právě odpolední směna a skupinka zdravotních

sester prošla vrátnicí a zamířila domů. Katka trpělivě čekala. Konečně se objevila i sestra Hildegarda Freiová, jedna z dvou německých sester nemocnice. Katka k ní zamířila. „Nazdar, Hildo," oslovila ji německy, „docela dlouho jsme se neviděly."
Sestra se otočila a nadšeně vykřikla: „Katja! Katja Lerch! Mein Gott, opravdu. Tebe už jsem neviděla dlouho! Co tady děláš?"
Katka se usmála: „Slyšela jsem, že máš teď hodně práce. Pečuješ o opravdu významného pacienta."
Freiová souhlasila: „Máš pravdu. Mám teď strašnou lítačku. A měla bys taky, kdybys nebyla
s malou Martičkou doma."
„Vlastně už přemýšlím, že bych se vrátila." pokračovala Katka. „Víš," ztišila hlas „abych Herr Heydricha také stihla."
„Tak to si budeš muset pospíšit." řekla Freiová zamyšleně. „Herr Protektor se každým okamžikem uzdravuje. Doktor Dick se pořád ještě bojí nějakého uvolnění hnisu a otravy krve, ale já si myslím, že zbytečně. Herr Heydrich je opravdu velký muž. Dokonce ho společně se sestrou Waldovou musíme krotit - nejradši by už zase seděl na Hradě. Ale řeknu ti," teď ztišila hlas zase Freiová, „musel to být opravdový zloduch, kdo mu takhle dokázal ublížit. To museli být ti zkažení odbojáři!"
Sestra Freiová se pomalu začínala rozohňovat a Katka v duchu zalétla domů, kde seděli její přátelé. Freiová pokračovala: „Doufám, že ty kriminálníky brzy chytnou a zastřelí - to by jim tak patřilo!"
„Hm." řekla Katka bezvýrazně.

„Řeknu ti, Katjo, že kdybych třeba jen potkala někoho, kdo by s nimi měl něco společného, nečekám na gestapo a zakroutím mu krkem sama!“
„Jo, kdybys tak věděla.“ pomyslela si Katka mírně pobaveně a Freiovou přerušila: „Máš naprostou pravdu, Hildo. Co vlastně bylo podniknuto na jeho ochranu?“
„No - o Herr Heydricha se stará výhradně německý personál - žádný Čech k němu nesmí.
U dveří jeho pokoje stojí hlídka SS a kontroluje doklady všemu personálu, který chce vstoupit. Každý den chodí na návštěvu Frau Heydrichová, moc milá a důstojná dáma mimochodem, a také sem občas chodí Herr Frank a jednou mi řekl, že jsem ozdobou nemocnice, chápeš, mně řekl, že...“
Další minuty rozhovoru už nebyly pro Katku nijak důležité ani zážívné. Věděla, co chtěla vědět.

3.června 1942

V tajných ubytovacích prostorách pod starobincem se právě konala bouřlivá porada. „A ne, a ne, a ne!“ vztekal se Gabčík „Nenechám tě takhle ohrozit, Katy!“
Katka zlostně zaskřípala zuby. „Tak ty myslíš, že už můžu být ohrožena nějak víc než teď jsem? To se pleteš. Všichni tři víte dobře, že už nás nic nemůže spasit. Tak se chci jenom postarat, aby naše několikaměsíční snaha k něčemu byla!“
„Nenechám tě vlézt přímo do jámy lvové.“
„Už jsme v té jámě dávno. A jestli bude Heydrich propuštěn z nemocnice, tak mnohonásobně zvýší teror a už budeme se všemi zbývajícími odbojáři definitivně v

háji! A pro nic za nic! Jako by se nic nestalo. To už jsme tu rovnou nemuseli být - nesmíme prostě nechat svou práci nedodělanou!“
Přecházela po místnosti jako tygr v kleci.
Gabčík se ještě nevzdával: „Tak vymyslíme něco jiného. Protože jestli tě chytí...“
„Jestli ano, tak víš dobře, že ze mě nedostanou nic. Vy budete v bezpečí. Za jeho smrt obviní mě. A ne vás.“
Gabčík vykřikl:„To je naprostá šílenost! To ti prostě nedovolím!“
Katka se definitivně přestala ovládat: „Nedovolíš! Ty mi nemáš co dovolovat, Josefe Gabčíku. Sám už ses předvedl, co umíš. A teď nech konat zase jiné.“
Gabčík chtěl ještě něco říct, ale Katka vztekle sebrala ze stolu své doklady německé zdravotní sestry, a odešla.
„Pane bože - ona to opravdu udělá.“ zasténal Gabčík.
Kubiš mu položil ruku na rameno: „Tak ji nech. Víc zvorat už to stejně nemůžem.“

V pozdních večerních hodinách kráčela po chodbě nemocnice na Bulovce jedna ze tří německých zdravotních sester nemocnice, Katja Lerch. Působila dojmem zdravotnického ideálu, pečlivě oblečená do sesterského stejnokroje. Šla najisto, směrem k pokojům pooperační izolace. Právě tam, na pokoji číslo 15, ležel říšský protektor Reinhard Heydrich po své poslední operaci.

„*Kann ich weiterkommen, bitte*?“ oslovila zdvořile uniformovaného člena ozbrojených jednotek SS, který stál před vchodem do onoho pokoje. Ten na ni nerudně pohlédl a vyštěkl: „*Dokumenten!*“ Poslušně mu

podala svůj průkaz zdravotní sestry. Policista si ho prohlédl.
„*Name?*“
„*Katja Lerch. Krankenschwester*.“ odpověděla Katka klidně.
„*Nationalität?*“
„*Deutsche, natürlich*!“ Znělo to dostatečně rozhořčeně? Snad ano.
Esesák se usmál, vrátil Katce doklady a poodstoupil od dveří.
„*Danke, Mein Herr.*“ usmála se i Katka a vešla do místnosti.

Říšský protektor ležel na břiše, na zádech se mu rýsovala čerstvá jizva. Ještě byl v bezvědomí. Katka se pochmurně usmála.
„Je to tak snadné.“ pomyslela si posměšně. Uchopila injekční stříkačku.
„Tohle ti patří za celý český národ - za všechny ty nevinné, které jsi zabil. Tohle období ti teď končí. Teď tě zabiju já.“
Oči se jí fanaticky zaleskly, když zabodla stříkačku hluboko do rány a vstříkla tam osudnou čirou kapalinu. S pochmurným zadostiučiněním vrátila prázdnou stříkačku na místo.
Při odchodu ji něco napadlo.
„A tohle máš za mé přátele.“ zasyčela, když vstříkla ještě jednu dávku. „Že se musejí schovávat jako krysy v kanále. Tak si to užij.“
Triumfálně se zašklebila na bezvládného protektora. Pak nasadila klidný, profesionální výraz a opustila pokoj.

4.června 1942

Jsou jen asi čtyři hodiny ráno, ale v nemocnici na Bulovce v pokoji číslo 15 už stojí plno lidí. Jedním z nich je Karl Hermann Frank, německý státní tajemník. Pozoruje profesora Dicka, jak je skloněn nad postavou křečovitě se zmítající na lůžku. Za ním, jako bledé sochy, stojí všechny tři zdravotní sestry, které se kdy o protektora staraly. Waldová, Freiová a Lerchová.
„Tak co se děje?“ vyštěkl na doktora Frank znepokojeně. „Ještě včera jste mi říkali, že se jeho zdravotní stav zlepšuje!“
„Vážně si to nedokážu vysvětlit!“ vypískl Dick, bílý jako stěna. „O - opravdu se jeho stav trvale zlepšoval. Muselo dojít k nějaké skryté otravě krve.“
„Takže co?“ vyjel na něj nerudně Frank.
„Co tím myslíte, pane?“ nechápal doktor.
„Co s tím hodláte dělat?“ zařval Frank.
„Nemáme jak zastavit otravu, takže...“ Dick nedokončil větu, ale jeho odmlka byla více než výmluvná.
Všichni v místnosti se opět zahleděli na protektora. Frank zaskřípal zuby. „Jestli zemře,“ řekl tak tiše, že ho skoro nebylo slyšet, „tak za to Češi draze zaplatí. Naživu nezůstane jediný muž, jediná žena, ani jediné dítě, které s tímto mělo co dělat! O to se postarám já. Odteď se s nimi přestáváme mazlit.“
Ledová nenávist v jeho hlase zapůsobila i na profesora Dicka se zdravotnicemi, které se vyděšeně přitiskly ke stěně. Heydrich se na lůžku křečovitě zachvěl a zůstal ležet bez hnutí. Říšský protektor Čech a Moravy, vedoucí ozbrojených sil SS, druhý muž Třetí říše, válečný zločinec Reinhard Heydrich, právě zemřel.

Asi o dvě hodiny později vlétla Katka jako uragán do pokoje svých přátel.
„Vstávejte, vstávejte! No tak, kluci, vstávejte - on je mrtvý!“
„Kolik je hodin?“ zasténal Valčík rozespale ze své postele.
„Šest, ale to je přece jedno! On je mrtvý!“
„Kdo?“
„No kdo asi. Heydrich je mrtvý!“
„Cože?“ Gabčík vyskočil z postele tak prudce, že narazil kolenem do nočního stolku. „Co jsi to říkala?“ ujišťoval se.
Katka k němu přiběhla a prudce ho objala tak, že mu málem vyrazila dech.
„Je mrtvý, mrtvý - zemřel!“ špitala šťastně do Gabčíkova ramena.
„Povedlo se to!“ To už se objímali i s Kubišem. Když od sebe konečně odstoupili, Gabčík se podíval Katce do očí: „Je to tvoje práce?“
Katka rychle uhnula pohledem. Vypadala jako malá holčička, kterou přistihli při nějaké lumpárně.
„Ehm...ne.“
„Aha.“ usmál se Gabčík a v očích mu zahrály pobavené jiskřičky „Takže je to tvoje práce.“ „To je jedno.“ zašeptala Katka „Hlavní je, že naše společné úsilí nebylo zbytečné.“
Všichni se odmlčeli a podívali se ven. Tušili, co teď nastane.

Jakmile byla ona zpráva o Heydrichově skonu oznámena rozhlasem, nebyly dveře od podzemního bytu parašutistů chvíli v klidu. Postupně přicházeli všichni

jejich přátelé. Opálka, Bublík, Švarc, Hrubý. Čurda opět nápadně chyběl.
„Říkal jsem si, že to nebude samo sebou.“ prohlašoval Švarc vesele, když Katka všem vylíčila svou akci.
„Myslím to, že tak náhodně zemřel.“
„Doufám, že nebudou nacisté tak inteligentní jako ty, a spokojí se s lékařskou zprávou o přirozeném úmrtí.“ poznamenal Opálka.
Katka si povzdechla: „To já doufám, že si všichni uvědomujete, v jaké jsme teď situaci.“ Všichni se na ni tázavě zadívali a ta pokračovala: „To vraždění a popravování předtím,“ ztišila hlas, jak se jí stáhlo hrdlo, „to byla jen taková příprava, taková výhružka - jen tak! Protože všichni doufali, že se Heydrich uzdraví a převezme trestání Čechů do vlastních rukou. Teď, když už nemůže, se o to postará Karl Hermann Frank. A ten s námi zatočí, pánové.“ „Ty opravdu dokážeš člověka potěšit.“ poznamenal Gabčík „Trochu se nadechni, vydechni a nevykládej nám tady takové věci - zvlášť, když tu s námi sedí malé děti.“
A významně pohlédl na teprve dvacetiletého Josefa Bublíka, který zaprskal jako křeček a chtěl protestovat, ale zabránil mu v tom smích jeho přátel. Rozesmál se taky. Atmosféra
v místnosti se znatelně uvolnila a všichni se volně rozpovídali.

V šest hodin večer se ozval jako každý den rozhlas, vyvolávající dlouhý seznam jmen popravených. Katka už automatickým pohybem ucpala okno polštářem a vrátila se ke stolu. Nikdo to neřešil.

10. června 1942

Od úmrtí protektora Heydricha uplynul skoro týden a situace se pro parašutisty nijak nezlepšovala. Spíš naopak. Všechny odbojové rodiny dávno vyhodily své chráněnce na ulici, a proto už ve starobinci nebydleli tři muži, ale sedm. Nikdo z nich nemohl z podzemí ani na krok a Katka (která jim odmítala kvůli bezpečnosti poskytovat jakékoli bližší informace) chodila už několik dní zamračená a málomluvná. Strach byl přímo cítit v ulicích.

Dnes přišla jako obvykle večer k parašutistům do pokoje. Nebylo tam k hnutí. Gabčík ji políbil na uvítanou. „Tak co dneska?“

Katka stroze odpověděla: „Němci nijak nepolevují ve svém úsilí. Jsou všude. I na nádraží.

A já tolik doufala, že už brzy ty kontroly přestanou a budu vás moct dostat mimo Prahu.“

Valčík jí nabídl židli a ona se unaveně posadila. „Mimo Prahu jsou lidé ochotní si vás vzít. Problém je, jak se tam dostat. Asi to nějakou dobu potrvá.“ Mírně se usmála a pokračovala. „Ale naštěstí zatím nezatkli nikoho, kdo by o někom z vás měl nějaké informace. Nemají žádné stopy. Kluci - v tomhle směru se nám zatím daří.“

Toto pomyšlení jí viditelně zvedlo náladu. Rozhlédla se po svých přátelích. Všichni byli bledí, ale zatím spíš dlouhým pobytem vevnitř než z nějakých jiných důvodů. Pohlédla na hodinky. Co nevidět začne rozhlas.

Katka pokračovala: „Možná vás potěší, že se mi zase podařilo napojit se na Libuši. *Silver* je zatím také v pořádku.“ Parašutisté to ocenili uznalým pokývnutím.

„A víš něco o...“ začal Opálka, ale Katka ho přerušila: „Ne, Adolfe, o Karlovi nic nevím.“

Všichni zmlkli, protože se z tlampače začalo ozývat večerní hlášení. Katka vzala jako obvykle polštář a chtěla okno zacpat, ale zůstala stát jako přimrazená.
Tohle nebylo obyčejné hlášení. Tohle bylo jiné - a horší. S rostoucí hrůzou poslouchali všichni další slova, která se k nim oknem linula:

Během pátrání po vrazích protektora Reinharda Heydricha
byly zjištěny nezvratné důkazy, že obyvatelstvo obce Lidice u Kladna poskytovalo podporu a pomoc okruhu pachatelů, kteří přicházejí v úvahu. Příslušné důkazy byly zjištěny bez pomoci místního obyvatelstva. Stanovisko k atentátu tímto projevené je zdůrazňováno ještě dalšími činy Říši nepřátelskými, jakými jsou například nálezy protistátních tiskovin, ilegální vysílačky a neobyčejně velkého množství zboží, které podléhá řízenému hospodářství...

Katka se jemně zapotácela. Před očima jí černalo. „To ne. To proboha ne!“

...vzhledem k tomu, že obyvatelé této vesnice svou činností a podporou vrahů říšského protektora Heydricha porušili zákony tím nejhrubějším způsobem...

Pomalinku se sesouvala na podlahu. Gabčík s Opálkou ji rychle zachytili, ale ostatní si toho

ale snad ani nevšimli - tak byli fascinováni a zároveň zděšeni tím, co slyšeli.

...byli dospělí muži zastřeleni, ženy dopraveny do koncentračního tábora a děti dány na náležité převychování. Budovy v obci byly srovnány se zemí a jméno obce bylo vymazáno a zapomenuto.

Všichni se ještě dlouho po doznění posledních hrůzných slov tupě dívali do prázdna, jako by potřebovali čas, aby správně pochopili, co právě slyšeli. Nebyli schopni vydat jedinou hlásku.
„To snad ne.“ vydechl Kubiš „To snad proboha ne - to nemůže být pravda.“
„Třeba není! Třeba nás chtějí jen vystrašit.“ vyjekl Valčík nešťastně. Ani on sám ale nevěřil tomu, co právě řekl.
„Ježíši Kriste! To přece....to přece není možné! Není! To by přece ani oni neudělali!“
Katce se nahrnuly do očí slzy. „Zvířata.“ zašeptala zlomeně. „Ta zvířata! Ty hnusné nacistické bestie - to přece nemůže být pravda! To přece neudělali!“
Gabčík ji objal okolo ramen. „O co jim jde?“ zasykl nevěřícně a zlostně zároveň. „Hledají přece nás? Proč - z jakého důvodu zabili je!“
„A celou vesnici!“ šeptl Kubiš „Bez ohledu kdo tam.. a kde...a...a kvůli nám! Jenom kvůli nám!“
Valčík mu zlehka položil ruku na rameno, ale Kubiš ji setřásl. Rovněž Gabčík pustil Katku
a třásl se po celém těle, když přistupoval ke kamarádovi

„Tohle nemůžeme dovolit.“ prohlásil pevně. „Nemůžeme dopustit, aby se jenom kvůli nám děly takové věci.“
Nikdo v místnosti se ani nepohnul. Katka už začínala tušit, o co oběma jejím přátelům jde.
A nemýlila se.
„Jestli Němci dostanou nás...“ pokračoval Kubiš.
Katka se rychle postavila ke dveřím a vrhla na ně ostrý pohled: „Tak to ne!“
„Poslouchej mě.“ řekl Gabčík naléhavě. „Jde jim přece o nás. Tak bychom se mohli ... někde... třeba v parku... s dopisem, ve kterém se přiznáme...“
„Tak na to zapomeňte! Myslíte si, že byste tím něčeho dosáhli?“
„Za pokus to stojí! Živé by nás přece nedostali, tohle už se nesmí nikdy - nikdy opakovat! Je to jediná možnost, jak to skončit.“ Gabčík se celý chvěl zoufalstvím a rozhořčením.
„Copak vy to nechápete?“ vykřikla Katka „Přesně o tohle jim jde! Nemají žádné důkazy,
a proto to dělají! Chtějí, abyste se doznali sami. A jestli to uděláte, ničeho tím nedocílíte. Němci se budou mstít dál - s vámi i bez vás! Odboj vás oba potřebuje, teď víc než kdy předtím! Vzpamatujte se, proboha!“
„Potřebuješ nás i za takovouto cenu?“ zeptal se Gabčík vážně a nedůvěřivě.
Katka mu tichounce odpověděla: „Za jakoukoliv cenu.“

12. června 1942

Jsou asi čtyři hodiny ráno. Katka se zachmuřeným obličejem spěchá chodbou do podzemí, až

dospěla ke dveřím, za kterými spali všichni její přátelé. S povzdychem se na ně zahleděla a potichounku otevřela. V pokoji bylo přítmí. Všech sedm mužů spalo, buď na postelích nebo na slamnících na podlaze. Nejblíže ke dveřím ležel velitel Opálka. Katka se k němu sklonila a jemně ho probudila. Opálka okamžitě otevřel oči. Katka si dala prst na ústa a pokynula mu, aby ji následoval. Došli až do jejího pokoje.
„Co se děje?“ zeptal se Opálka nervózně.
Katka se nadechla a začala rovnou: „Obávám se, že se budete muset okamžitě vystěhovat.“ „Cože?“
„Asi před hodinou zatklo gestapo celou rodinu Moravcových. Šlo o promyšlený zátah - někdo je musel prozradit. Nemůžeme riskovat to, že by ten zrádce prozradil ještě něco víc. Musíte okamžitě pryč.“
Opálka zbledl. „Jak to víš tak rychle?“
„Od Zelenky. Bydlí s Moravcovými ve stejné ulici a viděl, jak je odvádějí. Okamžitě za mnou běžel. Přišel...přišel se rozloučit.“ Zadrhla se, ale za chvíli vybuchla: „Nechápu to! Včera nemělo gestapo nic! Žádnou stopu! A dnes okamžitě zatkli rodinu, která jediná ví, kde bydlíme. Někdo nás musel zradit, jinak si to nedovedu vysvětlit.“
Opálka si povzdychl. I v této situaci však dokázal velitel pražských parašutistů zachovat klid.
„Jaké máme možnosti?“ zeptal se po chvíli.
Katka pečlivě zvažovala odpověď: „No, mám jenom jeden kontakt, který je schopný vás ubytovat všechny. A je, což je učiněný zázrak, pořád aktivní. Bohužel není moc bezpečný.“ „Jak to?“

„Moravcovi o něm ví. Sami mi ho zprostředkovali, ale nemáme jinou možnost. Gestapo tady může být každým okamžikem.“
„Do háje! Budeme muset vzbudit ostatní.“

Probudit ostatní a vysvětlit jim situaci trvalo jen chvíli. Vysvětloval většinou Opálka, protože Katka bleskurychle balila nejnutnější věci.

V pět hodin ráno odešli parašutisté ze starobince. Chvěli se při poryvech chladného nočního vzduchu, ale nikdo si nestěžoval. Na to byli všichni moc zaražení a nevyspalí. Šli rozprostřeně po celé ulici, aby si případní nevítaní svědci mysleli, že jdou každý zvlášť.

Zastavili na malém prostranství před církevní budovou.
„Kostel?“ užasl Gabčík.
Katka se na něj usmála: „A proč ne?“
Naznačila jim, aby zůstali stát, a sama jemně zaklepala na postranní dveře.

Všem se zdálo, že klepe snad celou věčnost, když vtom se dveře otevřely. Na prahu stál jakýsi muž. Katka mu okamžitě začala cosi šeptem naléhavě vysvětlovat. Kaplan všechny parašutisty sjel velmi zkoumavým pohledem, a pokynul jim, aby ho následovali.
„Vítejte v kostele Karla Boromejského.“ řekl, když procházeli chodbou, směrem k hlavním prostorám kostela. „Jmenuji se Petřek.“
„Opravdu vám moc děkuji, že jste souhlasil, že...“ děkovala Katka, ale Petřek ji přerušil mávnutím ruky.
„To nestojí za řeč. Teď si všichni lidé musí pomáhat.“
Vešli do hlavních prostor kostela. jejich kroky se tu rozléhaly mnohanásobnou ozvěnou. Prošli kolem oltáře a zastavili se u kamenné desky, zapadající mezi dlaždice.

„To je vchod do krypty.“ vysvětloval Petřek „Obávám se, že vám nemohu nabídnout nic lepšího.“ Chytil za železný kruh, vsazený do desky a pod jejich nohama se ukázal tmavý otvor.
„Paráda.“ vydechl Valčík. „Ze sklepa do sklepa.“
Petřek se k němu znepokojeně obrátil: „Je to problém?“
„Ale ne. Vůbec ne.“
Všichni zírali na tmavý vchod do krypty.
Katka náhle promluvila: „Tak já už půjdu.“
Všichni se na ni obrátili.
„Cože?“ vydechl Kubiš „Ty,“ ukázal na kryptu, „tam s námi nepůjdeš?“
Katka nešťastně zavrtěla hlavou. „Byla bych pro vás zbytečně nebezpečná.“
Gabčík ji chytil za ruku. „Co to povídáš? Vždyť ty teď nemůžeš odejít! Vždyť patříš k nám!“ „Je hezké, že si to myslíš, Jožko. Ale zná mě příliš mnoho lidí. A já znám ještě jiné. Jestli Moravcovi prozradí, co byla a je moje úloha v odboji, bude mě hledat snad každý policajt v protektorátě. Musíme se rozloučit.“
Oči se jí naplnily slzami. „Taky mě to mrzí,“ zašeptala, „vy jste skoro jako mí bratři. Vlastně mí jediní přátelé. Ale každý máme jiné povinnosti. Tak už běžte.“
Ukázala na kryptu, nikdo se však ani nepohnul. Petřek na ně nechápavě zíral.
Katka se prosebně zadívala na Opálku. Ten okamžitě pochopil.
„Tak pojďte, kluci. Je čas.“ šel k díře a sedl si na její okraj. „Sbohem, sestřičko. Hodně štěstí.“ A seskočil dolů.
Ostatní si povzdechli a následovali ho. Zůstal jen Gabčík s Kubišem.

„Běžte taky.“ vybídla je Katka.
„Vážně by se to nedalo nějak zařídit, abys mohla...“
Kubiš nedokončil větu, a prosebně se na Katku zadíval. Ta zavrtěla hlavou. „Přece se o vás musí někdo zvenku postarat.“
„Máš pravdu.“ řekl Kubiš. „Tak sbohem, sestřičko.“
Strčil nohy do díry a už tu nebyl.
Gabčík se na Katku upřeně zadíval. „Slib mi, že budeš opatrná.“ objal ji a políbil. Ta se usmála a jeho dlouhý polibek vroucně opětovala. Líbali se, až zapomínali dýchat.
Petřek je po chvíli nesměle přerušil: „Myslím, že už byste opravdu měl jít.“
„Asi ano.“ řekl Gabčík.
Katka se k němu ještě naposled otočila. „Něco pro tebe mám.“ zašeptala, a vytáhla
z kabelky gumové pouzdro.
„Co je to?“
„Kyanidové tablety. Kdyby... kdyby se cokoliv pokazilo. Poděl všechny. Víte, kdy je máte použít.“
Gabčík přikývl. „Bojíš se.“ zašeptal tiše.
Katka pohodila hlavou: „Nebojím.“ řekla vzpurně a po chvíli dodala: „O sebe ne. O tebe.“ Gabčík se smutně usmál: „Takže se budeme bát navzájem.“
Už měl nohy spuštěné do otvoru, když Katka vykřikla: „A Jožko...“
Gabčík se na ni otočil „Copak?“ Katka se mu naposledy zadívala do jeho světlehnědých očí. „Hlavně nedělej hlouposti, ať už se stane cokoliv, ano?“
Gabčík přikývl a Katka se slzami v očích pozorovala, jak i on skáče do krypty.

Petřek jí položil ruku na rameno. „Chcete pro své přátele jen to nejlepší.“ promluvil tiše „Rozhodla jste se správně.“
„Kéž byste měl pravdu.“ zašeptala Katka smutně. „Kéž by.“

Když Gabčík seskočil, ovanul ho studený, zatuchlý vzduch. Rozhlédl se. Krypta byla obrovská místnost ve tvaru písmene L. Jediným (a opravdu nedostatečným) zdrojem světla bylo zamřížované okénko čtyři metry nad zemí. Otřásl se.
„Žádné horko, co?“ povzdechl si Kubiš, který stál vedle něj. Kolem nich se rýsovaly siluety ostatních parašutistů.
„Pojďte, hoši.“ vybídl je Opálka „Vybalíme.“

15. června 1942

„Zase jsi kašlal.“ prohlásil nerudně Kubiš po Valčíkově záchvatu křečovitého kašle. „Vážně?“ podivil se ironicky Valčík „Ani jsem si nevšiml.“
„Zkus se trochu ovládat.“
„A kdopak si tady před chvílí stěžoval, že ho pálí očičko?“ odsekl Valčík. „Zkus se trochu ovládat sám.“
Oba společně s Opálkou seděli v kryptě kolem malého lihového vařiče, od kterého se chtěli trochu ohřát. Bublík, Hrubý a Švarc drželi hlídku nahoře v kostele. Nálada mezi parašutisty se pohybovala, podobně jako teplota v kryptě, kolem bodu mrazu.
Opálka protočil oči v sloup. „Můžete se konečně přestat hádat? Jste jako malí kluci. Tři dny
v kryptě, a už spolu nedokážete vycházet.“

„Tak ať tolik nekašle!“ řekl Kubiš ve stejnou chvíli jako Valčík: „Tak ať si tolik nestěžuje.“
Opálka beze slova přehodil přes Valčíka další deku a vzal baterku, aby se podíval na Kubišovo oko.
„Vypadá to zaníceně a my nemáme už žádnou desinfekci.“ hlásil. „Už jsme tu jako v polním lazaretu. Že, Josefe? Josefe!“
„Cože?“ Gabčík, který seděl v zadumání o kousek dál sebou škubl. „Co jsi říkal?“
Opálka přemýšlel, jestli má vyprávět celý průběh hovoru, ale nakonec řekl: „To nic.“
Od vchodu do krypty se ozvalo bouchání.
„Kdo je?“ zavolal Opálka.
„Tady Petřek.“ zněla odpověď. „Přinesl jsem vám nějaké nové věci.“
Ze tmy se vynořil kaplan a nesl v náručí kupu všelijakého oblečení, dek a jiných věcí.
„Odkud to máte?“ užasl Kubiš. Petřek to všechno složil na zem a řekl: „V posledních dvou dnech dostává naše kostelní charita nějak moc věcí.“ Mrkl na ně. „Vypadá to, že na vás vaše slečna s celým odbojem myslí.“
„Že mockrát děkujeme.“ Opálka se začal prohrabávat hromadou věcí. Petřek odešel.
„Posviťte mi tady trochu.“ požádal Opálka Valčíka s Kubišem.
„Nějaké deky, šály, svetry, čepice...“ náhle se tón jeho hlasu změnil „... kabáty mají po kapsách náboje a zásobníky do pistolí ...A jsou tady dokonce nějaké balíčky!“
Zvedl obyčejný poštovní balíček, na kterém bylo napsáno *Honza*. Kubiš beze slova roztrhl balicí papír a kromě dalších nábojů se mu do klína vykutálela desinfekce.

Kubiš se rozesmál: „Opravdu - myslí na mě. Musíme jí vzkázat, aby příště poslala něco na ten tvůj kašel.“ A bouchl Valčíka do zad. Opálka otvíral další balíček, tentokrát s jídlem. Zevnitř balicího papíru bylo napsáno úhledným písmem:

Už zatkli dalších šest rodin a zrušili náš starobinec. Zelenka a další vedoucí spojky spáchaly sebevraždu. Organizace odboje je naprosto v háji. Nebojte, já jsem zatím v bezpečí a doufám, že vy taky.
PS: Hlavně klid.
PPS: A Jožkovi dejte pusu za mne.

Podpis chyběl, ale nikdo o totožnosti pisatelky nepochyboval. Valčík s úlevou vydechl: „Takže jí nic není.“
„Ale přečtěte si to pořádně!“ upozornil Opálka. „Šest rodin! Několik vedoucích spojek!
A zavřeli starobinec! To opravdu vypadá na zrádce, co říkáte?“
„To ano, ale kdo by...“
Kubiš zbledl: „Teď mě napadlo něco příšerného. Ale ani se neptejte, co.“
„Co?“ vypálil v příštím okamžiku Valčík.

Kubiš se k němu vážně otočil: „Kdo věděl, kde bydlíme? Kdo znal některé rodiny? A kdo jediný z nás tady není?“
Opálka se rychle vložil do diskuze: „Nemůžeme nikoho obviňovat bez důkazů.“
Všichni mlčeli, až se Kubiš zvedl a přešel ke Gabčíkovi. Jemně ho oslovil: „Jožko?“
Gabčík se k němu obrátil. „Copak?“
„Slyšel jsi, o čem jsme mluvili?“
„Promiň, neposlouchal jsem.“
Kubiš si všiml, že jeho kamarád cosi svírá v ruce. „Co to máš?“
Gabčík mu ukázal fotografii, kterou už několik dní nepouštěl z ruky.
„Ty ji pořád ještě máš?“ podivil se Kubiš.
„Samozřejmě - cos myslel?“ řekl trochu podrážděně Gabčík.
Kubiš ho uklidňoval: „Jen klid, Romeo. Tvoje Julinka je v pořádku.“ A ukázal mu dopis. Gabčík si ho pozorně přečetl a pak se usmál - snad poprvé za dobu pobytu v kryptě.
„Hlavně mě, prosím tě, nelíbej, Jendo.“
Oba přátelé se rozesmáli.

Noční ticho prořízl Valčíkův křečovitý záchvat kašle. Bublík k němu okamžitě přiskočil a zacpal mu ústa. „Pšt - ať nikoho nevzbudíš!“
„Co se děje?“ zívl Švarc a posadil se.
„Já se vážně omlouvám.“ pokašlával Valčík.
„Kdo tady ještě spí?“
„Podle přibližného odhadu nikdo.“ Hrubý se obrátil na druhý bok: „To nic. Ale snaž se znovu usnout.“

Valčíkův kašel byl slyšet až na kůru kostela, kde stála hlídka Opálka, Gabčík, Kubiš.
„Nemyslíš si, že to je něco vážného?“ zeptal se Kubiš ustaraně.
„Modlím se, aby nebylo.“ odpověděl Opálka. „Tady v těchto podmínkách s tím moc neuděláme. Jestli se má uzdravit, musíme pryč.“
„Taky myslím.“
Gabčík se zapojil do hovoru. „Musíme se dostat z Prahy - na venkově jsou prý lidi ochotnější. A hlavně, zase se sejdeme s ...“
„Jožko...,“ Opálka protočil oči v sloup, „nemám nic proti tomu, že máš sestřičku rád. Ale dojít až do takového extrému, že na ni myslíš při každé příležitosti a spíš s její fotkou pod polštářem...“
„Nech toho.“ Gabčík odešel k oknu a zahleděl se na liduprázdné náměstí.
Kubiš se k Opálkovi přitočil: „Motal ses na dost citlivé půdě.“
Po nějaké době, když se z krypty opět ozval Valčíkův kašel, pokračoval: „Mohli bychom poprosit Petřeka, jestli by se nezeptal ohledně toho převozu... Protože jinak se polní lazaret změní co nevidět ve hřbitov. A v té kryptě nás budou moct rovnou nechat.“

17.června 1942

V časných ranních hodinách, právě při výměně hlídek, mluvil Opálka s Petřekem. „Našla docela dobré

řešení. Jediné vozy, které nejsou při výjezdu z města kontrolovány, jsou ty pohřební. Budeme vás tedy muset přestrojit za mrtvoly.“
„To nebude až takový problém.“ podotkl Opálka.
„Problém je, že potřebujeme potvrzení.“
„Jaké potvrzení?“
„Potvrzení o převozu mrtvoly. A potřebujeme jich sedm.“
„Dají se sehnat?“ zeptal se Opálka zaujatě.
Petřek se usmál: „Ta vaše slečna je všehoschopná. Slíbila, že je do pěti dnů sežene.“
„Do pěti dnů?“ vykřikl Opálka, hned se ale ovládl a zašeptal: „To je dost dlouho.“
„Když je někdo pronásledován nacisty,“ řekl Petřek chladně, „nemůže moc aktivně běhat po úřadech, nemyslíte? Máte štěstí, že je to vůbec možné.“
„Ovšem. Vyřiďte prosím, že velice děkujeme.“

„Takže do pěti dnů budeme z téhle díry venku.“ oddechl si s úlevou Kubiš, když jim Opálka vylíčil průběh hovoru. „Nechci, aby to vypadalo, že si nějakým způsobem stěžuji, všichni jsme věděli, do čeho jdeme, ale to bydlení v kryptě je dost otřesné. Hodněkrát jsem přemýšlel, jak umřu, ale nikdy by mě nenapadlo, že umrznu na začátku léta.“
„No vidíš.“ usmál se Opálka. „Do pěti dnů jsme z tohohle mrazáku venku. Taky už jsem zapomněl, jaké to je, když je vevnitř stejné teplo jako venku.“ Rozesmáli se. A když se utišili, slyšeli smích i z kůru, kde stála dopolední hlídka.
„Alespoň, že je tu tak veselo.“ pomyslel si velitel. Ani netušil, jak brzy se tohle všechno změní.

V pozdních večerních hodinách přebírala kůr hlídka Bublík, Kubiš, Opálka.

18. června 1942

Petřekův malý byt byl vzhůru nohama. Sem a tam pobíhali příslušníci gestapa a snažili se najít alespoň nějakou stopu, usvědčující ze skrývání parašutistů.
Velitel právě udeřil Petřeka ležícího na zemi.
„Máš je tady!“ zařval na něj. „My víme, že je tady máš!“
„Nemám!“ zaječel Petřek. „Přísahám, přísahám, že nemám. Nikdy jsem o nikom takovém ani neslyšel.“
Následovala znovu směsice ran a kopanců. Ubohý kaplan se už ani nesnažil vstát. Jen ležel na zemi a sykal bolestí.
Venku byla ještě tma a ručičky na hodinách ukazovaly tři ráno.
Velitel pražského gestapa se nenávistně ušklíbl. „My víme, že lžeš. Tví kamarádi z odboje nám dali po malém přesvědčování mnoho zajímavých kontaktů. Mezi nimi i ten tvůj. My víme, že tu ty agenty skrýváš. Kde?“
A šlápl Petřekovi na prsty. Ten zasténal, ale neřekl nic.
„Víš ty co?“ pokračoval Němec ve svém monologu. „Když tvrdíš, že nikoho neskrýváš - dej nám klíče od kostela. Přesvědčíme se sami.“
Petřek zavrtěl hlavou.
„Prohledat!“ štěkl gestapák. Ani ne za pět minut mu jeho pobočníci podávali svazek dvou klíčů.
Velitel se potměšile usmál a zasyčel: „A teď se přesvědčíme.“
Vyšel se svojí malou armádou ven a nechal vzlykajícího kaplana pod dozorem dvou podřízených.

Před kostelem Karla Boromejského v Resslově ulici bylo tou dobou velmi živo. Gestapo uzavřelo všechny přístupové cesty, ale před kostelem se to hemžilo příslušníky gestapa, SS a jiných ozbrojených složek. Pomalu odemkli vstupní bránu a dovnitř vstoupilo asi čtyřicet ozbrojených Němců v civilu. Gestapo. Postupovali obezřetně. Jak důstojnost atmosféry kostela, tak na ně působil fakt, že se zatím nestřetli s žádným odporem. Kde ti agenti mohou být? Už byli skoro v polovině chrámové lodi, když vtom do jejich řad dopadla jakási syčící věc. Ti bystřejší poznali, co to je. Granát.
Výbuch odmrštil nejbližší kostelní lavice stranou. Němci zmateně couvali z nebezpečného prostoru ven na ulici. Ke všeobecnému zmatku přispěla i střelba, mířená bůhví odkud. Dopadl další granát. Příslušníci gestapa se vyřítili na ulici.

„Dobrá trefa.“ pochválil Kubiš na kůru Opálku, který házel oba granáty.
„Díky. Ale všichni si musíme najít nějaké lepší palebné pozice, co říkáte?“
„To určitě.“ potvrdil Bublík, když vykoukl z okna. „Přijdou další. Je jich tam jako much.“ Opálka rychle zhodnotil situaci: „Takže, asi bude nejlepší, když budu já krýt vchod na kůr. Josef půjde sem nalevo a ty, Honzo, půjdeš napravo. Tak by se nám měla podařit křížová palba. Honzo! Posloucháš mě vůbec?“ Opálka mu zamával rukou před obličejem. „Samozřejmě, že poslouchám.“ omlouval se Kubiš „Jen...neměl by to někdo říct klukům dole?“

Opálka se mírně usmál: „Pokud nejsou hluší, tak už o tom ví. Chápu, o co ti jde, ale nesmíme opustit své pozice.“
„Už jdou.“ zašeptal bezbarvě Bublík. „Hodně štěstí, kluci.“
Všichni se rozešli na svá místa a připravili se k palbě.

„Jak? Jak se to mohli...“ Gabčík v kryptě vztekle přecházel sem a tam. Střelbu samozřejmě slyšeli, ale mohli se jen domýšlet, co znamená její konec.
„Zahnali je.“ prohlásil Valčík. „Určitě je zahnali.“
„Myslíte, že bychom měli vylézt a pomoct jim?“ zeptal se Švarc.
Gabčík rozhodně zavrtěl hlavou: „Oni bojují prakticky jen za nás. Nesmíme jim to zkazit. Nesmíme se prozradit.“
„A co kdybychom...“ začal Hrubý, ale byl přerušen střelbou se shora. Všichni v kryptě zmlkli a naslouchali. Gabčík pomyslel na Kubiše, který bojoval na kůru. Byl si dobře vědom toho, že svého nejlepšího přítele už nikdy neuvidí.
„Sbohem, Jendo.“ zašeptal tiše. „Drž se.“ Po tvářích se mu skutálely slzy.

Tentokrát už byli Němci opatrnější. Někteří zůstali u vchodu a všechnu svou palbu soustředili na kůr, jiné skupiny se opatrně blížily podél stěn a snažily se vyhnout smrtícím střelám parašutistů. Bublík střílel napříč kostelem po skupině napravo, Kubiš nalevo. Němci se dali na útěk.

„Jste všichni v pořádku?“ zvolal Kubiš a povstal ze svého pokleku. O kousek dál se vynořila zpoza zábradlí Bublíkova a Opálkova hlava.
„Myslím, že ano.“ Bublík vypadal lehce otřeseně.
Opálka se podíval na hodinky. „Už jim vzdorujeme tři hodiny. Tak snadno na nás nezapomenou.“
Bublík znovu vyhlédl ven, kde mezitím vyšlo slunce.
„Chystají si granáty.“ hlásil. „Už nás mají plné zuby.“
Opálka se poklidně usmál: „Rád jsem vás oba poznal, hoši. Jste ti nejlepší přátelé, jaké jsem si mohl přát.“
Kubiš k němu došel a položil mu ruku na rameno. „Však ty taky.“
Zvenku se začaly ozývat hlasitější zvuky a rány.
„Pojďte.“ zašeptal Opálka. „Však my jim ukážeme, jaký jsme dostali výcvik. Máte dost munice?“
„Na tu chvíli, která nám zbývá, to stačí.“ odpověděl Kubiš. Pomalu se vracel na svou určenou pozici. Necítil strach, spíš vzrušení pramenící z nenávisti, kterou pociťoval. Vzpomněl si na ty seznamy popravených, na ty statečné rodiny, které za ně položily život, na Lidice, a vlastně na celou tuhle přišernou válku. Teď se pomstí, a to i za ty, kteří bojovat nemohou. Vzpomněl si i na Jožku, se kterým se nemůže ani rozloučit, i na Katku, která je snad na bezpečnějším místě, než je tohle. Oba jeho nejlepší přátelé.
Rozhlédl se po kůru. Josef Bublík už se zamračeným výrazem mířil na kostelní dveře. Adolf Opálka zachytil Kubišův pohled a povzbudivě se usmál. Dokázal uhodnout, na co právě myslí.
Akce Němců se opakovala, navíc ale zapojili do akce i ruční granáty, kterých měli snad nevyčerpatelné množství. Esesáci sice padali jeden po druhém na

podlahu kostela, přemoženi buď střelbou Bublíka a Kubiše nebo granáty Opálkovými, ale místo zraněných a mrtvých přicházeli další, kteří s chmurnou neústupností stříleli a vrhali granáty na kůr. Cíl dostat nepřátelské agenty živé byl opuštěn. Tentokrát přišli zabíjet.
Kůr už začínal připomínat zbořeniště. Všude byly samé sutiny a kostelní lavice ležely převrácené nebo rozbité. Všichni obránci už krváceli. Věděli, že musejí umřít. Ale teď ne! Teď ještě ne! Bublík na levé straně kůru byl odmrštěn výbuchem granátu. Tělo mu zaplavila vlna nesnesitelné bolesti. Kosti měl zpřerážené, svaly potrhané. Zbývalo mu už jen jediné. Přitáhl si svou pistoli k hlavě a stiskl spoušť. Kubiš se překvapeně otočil za zvukem výstřelu, a uviděl svého přítele, jak padá do tratoliště vlastní krve. Obránci už tedy zbyli jen dva.
„Doufám," zařval Kubiš na Opálku, aby ho vůbec bylo slyšet, „že alespoň kluky v kryptě nenajdou!"
Opálka odkopl granát, který mu přistál u nohy zase dolů a odpověděl: „Můžeme jen doufat."
Aby se vyhnul dalšímu granátu, skutálel se Kubiš pod převrženou lavici. Ostré střepiny
z výbuchu mu prosvištěly nohou, on jim však nevěnoval žádnou pozornost. Pod jeho ranami padali další a další Němci. Musel už teď střílet přímo pod kůr. Ani neslyšel, že těsně vedle něj dopadl granát. Ten však vybuchl a střepiny Kubišovi proletěly tělem. V krvi klesl na zem a jeho tělo zasypala omítka uvolněná výbuchem.
Teď už musel Opálka bojovat sám. Statečně odrážel útočníky, kteří se už drali po schodišti na kůr. Bylo jim jasné, že je schodiště chráněno přímo bravurním střelcem. Házeli po něm granáty jako zběsilí. Opálka už dávno ležel, vážně poraněn, na zemi, ale střílel, dokud

mu zbývaly náboje. Uslyšel, jak Němci běží po schodišti vzhůru.
„Ach ano," zašeptal, „tohle už je opravdu konec."
Skousl jedovatou kyanidovou kapsli a svět před ním se začal rozplývat. Když nacisté konečně obsadili kůr, byl již mrtev.

Před kostelem stáli vedoucí všech ozbrojených sil zde shromážděných.
„Tak jak jste daleko?" zeptal se zlobně šéf SS. „Našlo to vaše gestapo už něco?"
Ozbrojený muž v civilu se znakem gestapa mu tímtéž tónem odpověděl: „Trochu jsme zmučili toho kaplana Petřeka a ten nám prozradil, že zbytek těch agentů je ukrytý v kryptě. Co jste, pokud se můžu zeptat, udělali s těmi dopadenými?"
„Ty mrtvoly leží támhle. Jeden z nich se zastřelil, jeden otrávil. Ten třetí teprve umírá. Mají ho v péči ti doktoři, co přijeli."
„Co jsou zač?"
„Českej doktor, ale německá sestra."
„Tak to by mělo být všechno v pořádku."
„Ne!" Esesák zostřil tón hlasu „V pořádku to bude teprve tehdy, až budeme mít ty ostatní agenty z krypty venku. Ne umírající, ne mrtvé, ale živé! Tak mazejte!"

„*Entschuldigung, meine Herren*."
Oba dva se překvapeně otočili. Stála tam zdravotní sestra.
„Co chcete?" vyštěkl na ni hrubě šéf gestapa. Sestru Lerch to nijak nevyvedlo z míry a pokračovala: „Pokud

je mi známo, přejete si vyslýchat nepřátelské agenty. Živé.“
„Co je vám, sakra, do toho?“
„Jen to, že ten, kterého jste nám svěřili do péče, právě umírá. A pokud má být zachráněn, musí být bezpodmínečně převezen do nemocnice.“
„A kdo by ošetřoval naše raněné?“
Lerch se na něj zlobně podívala: „Přesto považuji za dobrý nápad jet okamžitě na Bulovku. Aby byl ten českej mizera ještě vůbec schopen něco říct.“
„To ho nedokážete ošetřit tady?“ okřikl ji esesák. Pro přihlížející to byla mírně komická scéna, jak si drobná ambulantní sestra měří zlobným pohledem dva ozbrojené muže, z nichž každý je o hlavu vyšší než ona.
„Pánové, trvám na tom, aby mohla sanitka okamžitě odjet do nemocnice.“
Dál je provrtávala pohledem, až jeden z nich souhlasil. Sestra přikývla a naskočila do sanitky. „Tak můžeme jet.“ řekla řidiči.
Sklonila se nad bezvládnou postavou na sanitním lůžku. „Jendo! Jendo, jsi živý?“ zašeptala. „Prober se!“
Kubiš bolestně a s námahou otevřel oči. Celé potrhané tělo ho bolelo, bylo to nesnesitelné. Zaostřil. „Kdo jsi?“
„Ty mě nepoznáváš, Jendo?“ Vždyť - vždyť to je Katka!
„Co tu děláš? Kde to jsem?“ šeptal Kubiš.
Katka se nad ním sklonila a pohladila ho po tváři. „V sanitce. Jsem tady jako zdravotní sestra z Bulovky. Jendo - co je s ostatními? Co je s Jožkou? Jendo! Odpověz!“
Kubiš zase pomalu upadal do bezvědomí. Katka ho začala otírat vlhkým hadříkem. „Odpověz! Jendo!“
Kubiš z posledních sil ze sebe vymáčkl: „V bezpečí, v kryptě.“

Katka vydechla a znovu Kubiše pohladila po tváři. Kubiš jí z posledních sil stiskl ruku: „Katko, pomoz mi. Já...já už nemůžu. Oni...oni mě budou vyslýchat a mučit a...víš.“
Opět padl v bezvědomí na sanitní lůžko. Katka smrtelně zbledla. Věděla, oč ji přítel žádal.
Z kapsy sesterského stejnokroje váhavě vytáhla revolver a zamířila na bezvědomého Kubiše. Ruka se jí však třásla tak hrozně, že nemohla ani zamířit. Doktor Vrbík, který celou scénu sledoval, jí položil ruku na rameno.
„Existují i jiné možnosti.“ zašeptal.
Katka zastrčila revolver zpátky do kapsy a otočila se na doktora.
„Zachraňte ho! Prosím, doktore.“
„Nejdřív ho musíme dostat do nemocnice.“
Katka se naposled sklonila ke Kubišovi: „Vydrž, bratříčku. My tě z toho dostaneme.“

Když ustala palba, pochopili všichni v kryptě, že boj nahoře skončil. Gabčík, Valčík, Švarc ani Hrubý sice nevěděli, co se přesně stalo, ale pochopili, že jejich přátelé a obránci již nejsou mezi živými. Jejich pocity byly téměř hmatatelné.
„Tak co bude teď?“ zeptal se tiše Valčík.
Gabčík si netrpělivě otřel slzy, které mu kanuly po obličeji. Zaposlouchal se. Do naprostého ticha krypty se začal ozývat příšerný zvuk. Zvuk, jak někdo odtahuje kamennou desku.
„Oni o nás vědí!“ došlo všem. Nabili pistole a rozmístili se, připraveni bránit svůj úkryt. „Když už nás musí dostat,“ zamumlal Gabčík, „tak co nejdráž.“

Jakmile se kamenná deska odsunula na dostatečnou vzdálenost, zahájili zbylí parašutisté palbu. Nad vchodem do krypty nastal povyk, jak se všichni tlačili z dosahu střel. I parašutisté se vzdálili od otvoru. „Co bych dal za Stengun.“ povzdechl si Hrubý.
„Tak ten mi ani nepřipomínej.“ křikl na něj Gabčík.
Čekali. Náhle se od vchodu ozvaly hlasy a osamocené kroky.
„Kluci! Vzdejte se! Vzdejte se a nic se vám nestane - tak jako mně.“
Všichni v kryptě ztuhli. Nevyděsila je ani tak ta slova jako spíš to, že ten hlas znají.
„Vždyť to je Karel!“ zasténal Valčík. „Karel Čurda!“
„Ta zrádcovská bestie!“ vykřikl zuřivě Gabčík. „Ten mizera!“
Aniž by o tom přemýšlel, vyskočil do pruhu světla z otvoru a začal střílet. Vyděšený Čurda sebou plácl na zem a zvolal: „No tak neblbni!“
Na Gabčíka jeho slova nezapůsobila ani náhodou, a tak musel Čurda utéct. Několikery ruce vtáhly Gabčíka zase do stínu.
„Ten hnusný kolaborant!“ soptil Gabčík. „To je on - ten zrádce. Měl jsem ho zastřelit! A i to je pro něj moc dobré!“
„Honza ho podezříval.“ řekl silně otřesený Valčík.
Ostatní mlčeli, ale byli stejně zasaženi
- vždyť Karel býval přítel! Od vchodu zaznělo několik výstřelů, zřejmě určených pro ně. Nebylo třeba na ně odpovídat vlastní střelbou. Po chvíli vypadl okénkem z ulice jakýsi předmět a začal z něj unikat kouř.

„To je slzný plyn!“ zvolal Hrubý. Rozběhl se a vyhodil slzotvorný granát na ulici. Vzápětí se odtamtud ozval hlasitý kašel.
„Jedna - nula pro nás!“ vykřikl Valčík. Ostatní neodpověděli. Věděli moc dobře, kdo nakonec vyhraje.

„Musíme je dostat.“ skřípal velitel SS vztekle zuby.
„Prostě musíme. Celá Praha už ví, co tu provádíme. Tak dělejte něco!“ vykřikl vztekle na své muže, kteří se váleli na zemi
v záchvatech dusivého kašle způsobeného granátem. Ten duchem nejpřítomnější hodil do otvoru další granát, který hned vyletěl ven.
„Hoďte ho tam zpátky!“
Ale nikdo se nechtěl ke kouřícímu granátu ani přiblížit.
„Zavolejte požárníky!“ rozkázal velitel. „Vyplavíme je!“

„Tak co teď?“ zeptal se nevzrušeně Valčík, když si všichni posedali podél zdi.
Švarc pokrčil rameny: „Je to jejich hra.“

Po nějaké době parašutisté uslyšeli podezřelý šramot u okénka. Požárníci už zjevně dorazili a spouštěli skrze mříže velkou hadici. Všichni v kryptě to nechápavě sledovali. Rozsvítilo se jim, až když začala z hadice téct voda.
„Chtějí nás vyplavit.“ došlo Valčíkovi. „Co budeme dělat?“
Gabčík se netrpělivě rozhlížel po kryptě. „Kde máme ten žebřík?“
„Jaký žebřík?“ nechápal Švarc.
„Náš, dlouhý, od vchodu - žebřík!“ zvolal Gabčík.

„Ach tak, už chápu, co chceš dělat!“ zvolal Hrubý nadšeně. „Tady je!“
A po chvíli se jim podařilo společnými silami vystrkat hadici žebříkem ven na ulici.
„Dobrá práce, kluci.“ ocenil jejich zásah Švarc. „Ale bojím se, že je ten nápad neopustil.“ Opravdu - hadice znovu klesala a chrlila vodu.
„Přiražte ten žebřík ke stěně.“ instruoval Gabčík. Když se tak stalo, hbitě na něj vylezl a opatrně začal hadici přeřezávat. Po dlouhém boji byla konečně zničená a nechrlila vodu do krypty, nýbrž ven na ulici. Mokrý Gabčík se spustil dolů. Za chvíli byli donuceni zásah opakovat, ale... „Tahleta nejde přeřezat!“ křikl Gabčík na své společníky dolů. „Musí být nějaká pevnější.“ Spustil se ze žebříku dolů. A vtom nastala katastrofa. Něčí silné ruce žebřík seshora přichytily a začaly ho vytahovat. Zoufalí obránci se na něj zavěsili, ale příčky se jim vysmekly z mokrých rukou a žebřík zmizel v okně.
„A je to v pytli!“ zvolal Valčík. Hadice byla znovu spuštěna a chrlila každou vteřinu do krypty hektolitry ledové vody. Parašutisté si povzdechli - teď už ji nemají jak zastavit.

Ozval se zvuk otevíraného poklopu. Muži dole sledovali, jak se na laně zvolna spouští jakýsi muž v uniformě SS. Gabčík na něj nevěřícně zíral. To snad ani nemyslí vážně! Zvedl obočí a pomalu, beze spěchu, vystřelil. Muž byl okamžitě mrtvý a kdosi ho jen tak tak zachránil před pádem do ledové vody, která už sahala až po kolena.
„Myslíte si, že jsme pitomí?“ zařval Gabčík.

Nahoře ho ale zjevně nikdo neslyšel, protože už spouštěli dalšího dobrovolníka. Toho si vzal na starost Hrubý. „Škoda, že se na mě nedostalo.“ poznamenal Valčík, když Němci znovu uzavřeli vchod. „Neboj, ještě se dočkáš.“ poznamenal Gabčík ponuře. A voda přibývala a přibývala.

„To je neslýchané. Vážně naprosto neslýchané!“ zuřil šéf SS a křičel na své podřízené: „Můžete mi vysvětlit, proč ti chlapi nejsou už dávno venku?“
„Když oni nějak... tedy, myslel jsem, že je chcete živé.“ vymlouval se jeden.
„To taky chci.“ přikývl šéf a hned rozzuřeně pokračoval: „Ale vy jste SS, Mein Gott, elita! Čekal bych, že si v takovém počtu a při takových možnostech poradíte se čtyřmi chlapy uvězněnými ve sklepě! Nebo ne?“ zatvářil se velice výhružně.
„Samozřejmě, pane.“ řekl podřízený rychle. „Něco vymyslíme.“

„Co to dělají?“ zaposlouchal se Gabčík v kryptě. Seshora se ozývalo tlumené bouchání.
„Mám takový dojem,“ řekl Valčík klepající se zimou „že to tu má ještě jiný východ.“ Ukázal na obrovskou souvislou desku na stropě. „A oni ho právě objevili.“ Švarc zhodnotil situaci. „To není dobré.“ poznamenal „Jestli budou střílet, dostaneme se do křížové palby.“
„Ale my máme i tak značnou výhodu.“ řekl Gabčík „Takže je vlastně všechno v pořádku.“ „No, pár věcí bych uměl zkritizovat.“ ušklíbl se Valčík, a napůl šel a napůl plaval směrem
k nim. Voda mu dosahovala po ramena.

Náhle se ozval mocný výbuch a kamenná deska zakrývající druhý vchod byla na kusy. Parašutisté se stáhli do kouta.
„Takže, asi bude nejlepší," řekl Gabčík a použil nevědomky stejná slova jako Opálka před pěti hodinami, „když bude Jarda hlídat ten malý vchod a my ostatní zůstaneme tady. Souhlasíte?" Nikdo nic nenamítal.
„Sbohem, hoši." usmál se trochu posmutněle Valčík. „Hezky se s vámi pracovalo."
„Hlavně si nezapomeňte nechat každý jeden náboj." upozornil Hrubý. Všichni si naposledy podali ruce a beze slova se rozešli na stanovená místa. Asi za minutu hodili příslušníci SS do čerstvého otvoru první granát. A poslední bitva parašutistů vzplála.

Němci vstupovali jeden za druhým do krypty. Házeli granáty, a proudy vody vymrštěné každým výbuchem ztěžovaly obráncům krypty jejich marný boj. Bránili se dlouho a statečně. Až... nastalo hrobové ticho, do kterého zazněl osamocený výstřel. A druhý! A třetí! Gabčík zůstal poslední. Před očima se mu vybavila dívčí tvář, nadevše milovaná.
„Ach, Katko." zašeptal. „Teď už se na Slovensko asi nepodíváme. Snad příště."
Pozdvihl pistoli s jediným zbývajícím nábojem ke spánku - a stiskl spoušť.
Jeho mrtvé tělo padlo do hluboké vody jako velká hadrová panenka.

„Tak, co?" zeptala se nervózně Katka doktora Vrbíka. Byli v nemocnici na pooperačním oddělení a na lůžku ležela bezvládná Kubišova postava. Jeho obličej byl

zsinalý a křečovitý. Doktor Vrbík zavrtěl hlavou. „Je v kómatu.“
Katka si sedla na kraj lůžka. „Ale co s ním bude?“
„Určitou naději na přežití má. Ovšem jestli ho vydáme gestapu, zemře.“
„Musíme ho zachránit!“ zvolala Katka. „Prostě musíme.“ Do očí jí vstoupily slzy.
„Byli to vaši přátelé, že?“ zašeptal Vrbík. Katka přikývla. Vrbík začal přecházet po místnosti. „Prakticky existuje jen jedna možnost.“
„A to?“
„Musíme ho vyměnit.“
Katka na něj zůstala nechápavě zírat: „Cože?“
Vrbík pokračoval a tentokrát se nezakrytě usmíval: „Zrovna před chvílí nám na příjmu zemřel po autonehodě jeden mladík. Jiří Vlček. Žil na samotě, jen se svými rodiči. Mohli bychom pana Kubiše ošetřovat pod jeho jménem. A gestapu přivézt mrtvého pana Vlčka, kterého budeme vydávat za Kubiše.“
„Ale to je šílené.“ vydechla Katka. „To nikdy nemůže vyjít.“
„Pokud si pospíšíme a budeme mít trochu štěstí, může. Je to jediná možnost.“ Po chvíli mlčení Katka vstala a pokývla hlavou. Vrbík si zamnul ruce a řekl: „Především musíme pracovat rychle. Záměnu si musíte vzít na starost vy. Já zatím promluvím s Jirkovými rodiči a vysvětlím jim to. Znám je dobře - jsou to hodní a rozumní lidé. A velcí vlastenci. Jistě budou souhlasit. Pospěšte si - za půl hodiny se sejdeme v sanitce.“
Rychlým krokem odešel. Katka si povzdechla a začala chystat záměnu.

„Zemřel? Jak to, že vám zemřel?“ zaryčel před kostelem šéf SS. Sám pohled na něho vzbuzoval hrůzu, avšak ambulantní sestra stojící naproti němu zachovávala klid.
„Bohužel. My neumíme dělat zázraky, pane. Jsme lékaři, ne kouzelníci.“
Esesák zuřivě přecházel sem a tam a řval: „Můžete mi teď vysvětlit, ženská, co mám podle vás teď dělat? To jste se nemohli trochu víc snažit?“
„Tak poslouchejte.“ Katka s ním už pomalu ztrácela trpělivost „Pokud jste je chtěl živé, měl jste se trochu krotit. To vaše jednotky je tak zřídily. Takže pokud chcete hodnotit něčí schopnosti, buďte tak laskav a začněte u svých lidí. Jediné, co pro vás teď nemocnice může udělat, je vydat potvrzení o úmrtí těch agentů. Nic víc.“
Otočila se k němu zády, jako by chtěla naznačit, že o tom odmítá dál diskutovat. I přes svůj vztek pocítil esesman záblesk uznání k té ženě. Ne, ta se opravdu nebojí.
Zabručel: „Tak vytáhněte tu mrtvolu ze sanitky a položte ji támhle na zem k těm ostatním.“ Katka odešla k sanitce, kde už čekal doktor Vrbík.
„Spolkl to i s navijákem.“ zašeptala. „Pojďte.“
Každý z jedné strany vzali nosítka s mrtvým Jiřím Vlčkem a nesli je za roh kostela, kam jim esesman ukázal. Šli a Katka náhle pocítila strach. „K těm ostatním.“ řekl ten chlap. „K těm ostatním.“ Chápala, co znamenají jeho slova. Za tím rohem leží všichni ostatní. Všichni.
Když prošli kolem rohu kostela, zavřela Katka oči.
„Jen klid.“ zašeptal Vrbík tichounce. „Hlavně klid.“

Položili nosítka na zem a Katka se znovu napřímila. Přejela očima dlouhou řadu ležících postav a srdce jí vynechalo několik tepů. Ano, jsou to oni.
Chtělo se jí zvracet a do očí se jí draly slzy, avšak nesměla dát nijak najevo, že se jen taktak drží na nohou. Procházela kolem řady a snažila se nechvět. Tady nešlo o smrt samotnou - tu dobře znala, ale tohle byli její jediní přátelé. Lidé, které viděla chodit, mluvit, žít! Ti tu teď leželi studení a nehybní. Padlí hrdinové.
Jejich těla hlídala skupina SS. Katka k nim došla, usmála se a prohodila: *„Kann ich diesen Agenten aus der Nähe ansehen?“* Snažila se o co nejlhostejnější výraz, když žádala
o povolení, aby se mohla na agenty podívat zblízka. Vojáci si ji změřili pohledem a nakonec souhlasili: *„Ja, sicherlich.“ „Danke schön, meine Herren.“* poděkovala Katka a s tlukoucím srdcem se otočila zpět k mrtvým tělům.

Přecházela kolem poničeného těla Adolfa Opálky. A tady je Švarc. Bublík, Hrubý, Valčík a...
...a *Jožka*!
Podlomily se jí nohy. Aniž by přemýšlela, co vlastně dělá, klekla si k tělu svého nejdražšího. Mrtvý vypadal velice klidný a jeho poslední výraz - posmutnělý úsměv - mu dosud pohrával na rtech. V pravém spánku se mu černala malá dírka.
„Ach Jožko, Jožko, Jožko!“ zašeptala Katka. Po tvářích se jí skoulely dvě slzy. Pohladila Gabčíka po tváři, ale hned zase ucukla. Byl tak studený! Je vůbec možné, že ji tyhle ledové ruce mohly tak láskyplně hladit? Je vůbec možné, že ji tyhle bezbarvé rty mohly tak vášnivě líbat? Odhrnula mu mokré vlasy z čela a zadívala se mu do očí.

Byly podivně prázdné. Jiskra života z nich zmizela. Katka se zachvěla a zavřela mu je. V hrudi se jí vzedmula tak prudká vlna nenávisti, jakou ještě nepoznala. Revolver v kapse nemocniční zástěry ji začal pálit. Měla chuť zabít, zastřelit všechny ty lidi, kteří jí tak ublížili. Doktor Vrbík ji chytil za rameno. „Pojďte.“ zašeptal naléhavě. „Už musíme jít.“ Katka se pomalu postavila, s očima stále upřenýma na Gabčíkovu mrtvolu. Otřela si slzy, aby si jejího pohnutí nikdo nevšiml. Konečně od Gabčíka o pár kroků ustoupila a rozhlédla se kolem.

V doprovodu dvou esesmanů se blížil Karel Čurda.

Katka měla tu výhodu, že víc zblednout nemohla. Okamžitě jí došlo, co tu Čurda dělá. Ta kolaborantská bestie, ten hnusák, ten had! Tak to kvůli němu... Ale teď nebyl čas. Katka rychle odvrátila tvář, aby ji Čurda nepoznal, a přemýšlela. Byli v maléru - ten zrádce identifikoval mrtvé. Jen on může prohlédnout záměnu. Jen on brzy pozná, že mrtvola ležící na kraji řady není Jan Kubiš. Bylo nutno něco dělat. S rychlostí a hbitostí eskamotéra vytáhla Katka revolver, zabalila ho do zdravotnické utěrky a stoupla si až k mrtvole Jirky Vlčka. Čurda pomalu procházel kolem řady mrtvých a lhostejně je jmenoval.

„Josef Gabčík, účastnil se atentátu na protektora Heydricha, střílel ze samopalu. Josef Valčík, účastnil se atentátu na protektora Heydricha, dával signalizační znamení. Jan Hrubý...“

Katka zrychleně dýchala. Co když se to nepovede? Co když...? Ale co. Ve větší kaši už být nemůžeme. Čurda už byl skoro u ní.

„Adolf Opálka, velitel všech parašutistů v Praze.“

„Und wer ist er?“ zeptal se esesák a ukázal na Vlčkovu mrtvolu. Tady se Čurda zarazil a Katka rychle německy promluvila: „Než zemřel, říkal ten chlap něco o tom, že se jmenuje Jan Kubiš. Je to Jan Kubiš, že pane?“ zeptala se Čurdy a položila mu ruku s utěrkou na záda.
Všechno vypadalo tak nevinně a přirozeně, že si žádná z blízkých německých hlídek neuvědomila, že se jejich hlavní svědek ocitl v ohrožení života. Čurda však poznal velmi dobře, co za předmět se mu zarývá mezi lopatky, a celý ztuhl.
„Tak co?“ naléhala Katka „Je to Jan Kubiš,“ mírně odtáhla revolver, „a nebo není?“ opět pistoli přirazila k Čurdovým zádům. Po kratičkém okamžiku šoku ze sebe Čurda vypravil: „Ano, je to Jan Kubiš. Účastnil se atentátu na protektora Heydricha, házel bombu.“
Katka si oddechla a spustila ruku volně podél těla. Její akce si (kromě Čurdy samozřejmě) nikdo nevšiml. Velitel ozbrojených sil SS se ještě naposledy zeptal: „Jsou to všichni agenti z Prahy?“
Čurda se rychle podíval na Katku, která stála přímo vedle něj se skrytým revolverem v ruce. Chtělo se mu vykřiknout: „Ne! Přímo tady stojí ta, která je všechny ochraňovala a ukrývala. Poslední z vedoucích složek odboje! Agentka, která zavraždila Heydricha v nemocnici a která se podílela i na spoustě dalších akcí!“ Ale pud sebezáchovy ho donutil říct: „Ano, to jsou všichni. Nikdo nechybí.“
„Dobrá.“ pokývl Němec spokojeně hlavou. „Odvedl jste dobrou práci, *mein Freund*.“
Katka se otočila na podpatku a vyrazila rychlým krokem pryč. Cítila, jak jí selhávají nervy a jen ztěží potlačovala pláč a zároveň vztek. Došla až za roh kostela a opřela se

o chladnou zeď. Na této straně budovy nikdo nebyl, všichni ještě okukovali mrtvé. Katce vyhrkly z očí slzy. Proč? Proč musí být život tak nespravedlivý?
Náhle uslyšela spěšné kroky. Otřela slzy a otočila se. Rychlými kroky se k ní blížil Čurda. Došel až k ní. „Co jsi tam dělala?“
Katka se k němu otočila zády: „Můžeš mi vysvětlit, co tady chceš?“
Čurdu to na chvíli vyvedlo z míry. Chtěl něco říct, ale Katka začala sama. Zeptala se tak prostě, až z toho přecházel mráz po zádech: „Proč jsi to udělal?“
Čurda neodpověděl, a tak se Katka zeptala znovu a naléhavěji: „Co jsme ti udělali? Proč jsi nám to udělal?“
Čurda se zeptal sám: „Proč jsi tu? A kde je Honza Kubiš?“
Katka se zasmála: „Takže ani Mistr Udavač neví všechno! Nevím, proč si vůbec myslíš, že ti to řeknu. Ty jsi ten poslední, komu bych to chtěla říct, ty zrádče.“
Její smích byl tak neveselý, že z toho Čurdovi naskočila husí kůže.
„Řekni mi, jak ses cítil tam za rohem? Našel jsi v sobě alespoň trochu lítosti? Téměř všichni, kteří ti kdy důvěřovali, tam leží mrtví. Blahopřeji - máš nač být pyšný.“
„Ale...já...nejsem...“ Čurda rychle ztrácel pevnou půdu pod nohama. Nechtěl slyšet
z Katčiných úst ta pravdivá obvinění, ale nedokázal se hnout z místa. Katka jeho blábolení zarazila proudem šeptaných, nenávistných slov: „Ty mizero. Ty zrádče! A já pitomá jsem ti věřila. Když začalo zatýkání, nikdy by mě ani nenapadlo, že za tím můžeš být ty. To ty jsi je všechny zabil! Ani se nesnaž popírat. Leží tam, všichni

tví bývalí přátelé, mrtví, a sami sebe se ptají: Proč se ten, komu jsme důvěřovali, stal udavačem a vrahem? Ty zbabělče! Tak proč rovnou neudáš i mě, co? Vydělal by sis o deset tisíc říšských marek víc!“
To už měla revolver opět v ruce a mířila jím na vylekaného Čurdu.
„Dej tu věc pryč, Katko!“ naléhal. „Tobě jsem přece nic neudělal.“
Katka se opět zasmála tím neveselým hysterickým smíchem: „Tak ty tvrdíš, že jsi mi nic neudělal? Naopak, ublížil bys mi méně, kdybys mě zabil, ale Jožku s ostatními nechal
v bezpečí. Ty syčáku. Ptal ses, co tu dělám. Odpovím ti jednoduše - zabíjím vrahy.“
Teď už mířila Čurdovi přímo na srdce. „Jako voják jistě víš,“ zasyčela, „že se zrada trestá zastřelením. Opravdu nevím, proč bych nemohla popravu provést sama.“
„Jsi šílená.“
„Tím hůř pro tebe, Karle.“ Katce v očích studeně zasvítilo. „Vzal jsi mi skoro všechno, na čem mi kdy záleželo. Nemyslel sis, doufám, že...“
Těsně za rohem kostela se ozvaly hlasy blížících se Němců. Katka jednala jako blesk. Zastrčila revolver zpátky do kapsy ale než odešla, ještě zašeptala:
„Upozorňuji tě, že znám plno tobě neznámých lidí, kterým stačí sebemenší pokyn a půjdou ti po krku. A přesně to se stane, jestli mě prozradíš. Být tebou bych to nedělala.“
Teprve potom odběhla směrem k sanitce. Čurdovi se podlomily nohy a úlevně se opřel
o stěnu. To bylo opravdu o vlásek.

19. června 1942

„Jak mu je?“ Je brzy ráno a sestra Lerch přilétla jako blesk na pooperační oddělení,
a rovnou do dveří pokoje, na kterém podle nemocničních zápisů ležel Jiří Vlček. V běhu si ještě dopínala poslední knoflíky zástěry.
„Jen klid, Lerchová.“ řekla flegmaticky mladá sestra, po které Katka přebírala službu, „Právě ho přivezli ze sálu. Má za sebou druhou operaci. Vyndali mu z ran nějaké svinstvo - kusy kovu, dřeva, omítku... a tak různě. To musela být divná nehoda, když...“
„No dobře, dobře.“ přerušila ji Katka. „A jak to s ním vypadá?“
„No, pokud se neukážou nějaké komplikace, měl by být operovanej ještě dvakrát. Večer a zítra ráno. Teď je v narkóze, ale měl by se z ní co nevidět probrat. A co tě vůbec tak zajímá zrovna tenhle kluk? Mě přijde docela obyčejnej.“
„Trochu jsem ho předtím znala.“ odpověděla Katka vyhýbavě, ale pak se rychle vzpamatovala: „Díky za informace. Teď už to zvládnu sama. Ty se jdi domů vyspat.“
Druhá sestra přikývla a odešla.
Katka přistoupila k lůžku a usmála se na spícího Kubiše. Jeho obličej vypadal klidně a uvolněně. Byl bledý, ale už ne tak jako včera. Katka naproti tomu po proplakané noci vypadala dost špatně. Tváře měla voskové, oči zarudlé a každou chvíli se nervózně ohlížela. Ruce se jí v jednom kuse chvěly. Přesto působila dojemně mateřským dojmem, když si přisedla na kraj Kubišova lůžka a vzala jeho ruku do své.

„Tak jsme v Praze zbyli už jen my dva.“ zašeptala smutně „A bůh ví, kde to skončí. Možná, že se teď vidíme naposledy.“
Na dveře kdosi jemně zaťukal. Katka vyskočila, otřela si zavlhlé oči a obezřetně, s pravou rukou v kapse, přistoupila ke dveřím. „Kdo je?“
„Doktor Vrbík.“ zněla odpověď. Katka vydechla a pustila doktora dovnitř. Ten okamžitě znovu zavřel a přešel k lůžku pacienta. Katka mu odvyprávěla vše, co věděla od noční sestry. „Váš přítel má štěstí.“ poznamenal Vrbík. „Střepiny mu nezasáhly žádný životně důležitý orgán. Ale ztratil mnoho krve a bude trvat velmi dlouho, než se úplně uzdraví. Tak dva měsíce v nemocnici a dalšího půl roku domácí rekonvalescence. Pokud půjde všechno dobře.“ Katka přikývla na znamení, že pochopila. Doktor už byl na odchodu, ale u dveří jako by si to náhle rozmyslel a pomalu došel zpátky. „Nemusím vám opakovat, Katjo, že je váš přítel po té ehm... nehodě velmi oslabený. Taková ztráta, jaká vás včera postihla, by odrovnala a rozrušila i naprosto zdravého člověka. Nesmíte ho vystavovat nějaké větší psychické zátěži.“ „Nevystavovat větší psychické zátěži!“ zvolala Katka. „To se vám povedlo, doktore. Můžete mi prozradit, jakým zázrakem to mám udělat? Lhát mu rozhodně nehodlám.“
„Jen mu tu událost pokud možno nepřipomínejte.“
„Mám takový dojem, že to, co po mně žádáte, je nemožné.“
„Co je nemožné?“ ozval se od postele slabý hlas.
„Jendo!“ vykřikla Katka radostně, ale hned se zase začala ovládat a ztlumila hlas. Doktor Vrbík diskrétně vycouval ze dveří.

„Jendo! Ty už ses probral! Jak ti je?“
Kubiš se na ni zmateně zahleděl. „Co je dneska za den?“
„Je pátek, 19. června. Proč?“
Kubiš se na ni nepřestával dívat. „Takže, to včera to...“ zamračil se. „Co se stalo potom?“
Katka si povzdechla. Věděla, že na tu otázku dojde. Avšak najednou nevěděla, co říct.
„Co se stalo potom?“ naléhal Kubiš. „Kde je Jožka?“
Katčiny oči se naplnily slzami a Kubišovi se stáhlo hrdlo. „Tak co s ním je?“
„On - on je mrtvý, Honzo. Zabil se.“
Kubiš smrtelně zbledl. „To nemyslíš vážně.“ zašeptal „Řekni, že to není pravda.“
Katka neodpověděla, ale Kubiš zřejmě ani odpověď nečekal. Obával se její další věty, ale byl odhodlán zjistit celou pravdu: „A co ostatní? Josef Valčík? Aďa Opálka? Jarek Švarc? Honza Hrubý? Kdokoliv?“
Katka pomalu vrtěla hlavou a slzy jí tekly na prostěradlo Kubišovy postele.
„Všichni jsou mrtví, Honzo. Aďa zemřel na kůru a ostatní spáchali sebevraždu v kryptě.“ Kubiš zkřivil tvář v grimase šoku. „Takže jsem...“
Katka ho začala nepřítomně hladit po hřbetu ruky a řekla smutně: „Ano, zbyl jsi jen ty.“ Kubiš padl vysíleně hlavou na polštáře. Z očí, ještě rozšířených pod vlivem narkotik, mu začaly kanout slzy. „To je přece hrůza.“ šeptal slabě. „To je příšerné. Proč zrovna já?“
Na to mu zůstala Katka odpověď dlužna. Sama si pomyslela: „Ano - proč on?“
Rychle tu nepříjemnou myšlenku zaplašila a laskavě se na přítele usmála.

„Měl bys odpočívat, Jendo. Jsi přece jenom hodně zraněný. Ale ještě chvíli dobře poslouchej. Jmenuješ se teď Jiří Vlček a byl jsi zraněn při autonehodě. Jasné?“ Kubiš se na ni tázavě podíval. Oči se mu vyčerpaně zavíraly. „Jasné. A ty...“ „Neboj. Zůstanu tady s tebou.“ Kubiš ulehčeně vydechl a zavřel oči. Dřív, než úplně usnul, zamumlal: „V SOE nás připravovali na možnost, že zemřeme. Ale nikdo nás nikdy nepřipravil na možnost, že přežijeme.“

20. června 1942

„No tak, Jendo, musíš něco sníst.“ Na pokoji pooperačního oddělení nemocnice právě ošetřovala zdravotní sestra svého pacienta.
„Nemám hlad.“ odsekl Kubiš a odsunul nezraněnou rukou misku s vývarem, kterou před něj Katka postavila.
„Už jsi nesnědl snídani. Musíš jíst.“
„Ale já nechci. Schválně - jedla jsi dnes ty?“
Katka se na něj překvapeně zadívala a pak připustila:
„Ne, to ne. Nemám nějak hlad.“
„Tak vidíš.“
„Ale,“ Katka se rychle vzpamatovala „Ty jsi zraněný. Potřebuješ sílu. A navíc jsi můj pacient.“
Nekompromisně mu vývar znovu přistrčila k ruce. Kubiš ho znovu odstrčil. A Katka přisunula. „Kdyby tu byl Jožka, taky by ti řekl, abys to snědl.“ řekla nesmlouvavě.
„Kdyby tu byl Jožka, jedl bych.“
„Ale tím, že zahájíš hladovku, na skutečnosti nic nezměníš.“
„Jak můžeš být taková bezcitná!“ vykřikl Kubiš. Bylo vidět, že přestřelil. Katce znovu vyhrkly slzy. V

posledních dvou dnech ostatně nikdy neměla k pláči daleko.
„Omlouvám se.“ vyhrkl Kubiš rychle. „Já to tak nemyslel.“
A aby ji potěšil, chopil se lžíce a začal pomalinku usrkávat polévku. Katka se uslzeně usmála a podložila talíř utěrkou.
Před několika hodinami příteli vylíčila, co se stalo u kostela. Povídala podrobně o jeho záměně za mrtvého Jiřího Vlčka, také o Čurdově zradě a o jejich rozhovoru za kostelem. Kubiše to samozřejmě velmi rozhořčilo, až ho musela Katka krotit, aby je neslyšeli pacienti na jiných pokojích.
„Abych tě trošku povzbudila,“ řekla Katka, a odložila prázdný talíř od polévky na stolek. „Včera jsem zachytila na rádiu stanici BBC.“
„Cože?“ Kubiš sebou trhl, až se mu zkřivil obličej bolestí, když si přilehl jednu ze svých četných ran. „A co tam říkali?“
„Mluvili o vás. O vás všech. A velmi hezky. Mluvili o tom, jak jste všichni hrdinně položili životy za svobodu Československa.“
„No, některým z nás se to bohužel nepodařilo.“ řekl Kubiš kysele.
„Podle BBC díky vaší oběti zrušili Britové svůj podpis na mnichovské dohodě.“
„Tak sláva!“
„Taky myslím. Všechny padlé z kostela zároveň posmrtně povýšili.“
„Vážně?“
„Vážně. Vsadím se, že jsi historicky první žijící poručík in memoriam.“

Kubiš se zasmál, ale hned zvážněl: „A co ty?“
Katka se ušklíbla a citovala anglicky:
„A nakonec našeho vysílání prosím uctěme minutou ticha jak památku těchto statečných mužů, tak i všech, kteří jim jakkoliv pomáhali a již nejsou mezi živými.“
„Nějak nechápu, jak to s tebou souvisí.“ zamračil se Kubiš.
„Tím myslí i mě. Přesvědčila jsem *Silver*, aby odvysílal zprávu o mojí smrti.“
„A proč proboha?“
„Protože nikdo kromě mě a doktora Vrbíka neví, že jsi přežil. A protože to Londýn neví, myslel by si, že mně tady nic nedrží. A zase by po mně něco chtěli. Ne, ne, ne. Ať mě hezky nechají na pokoji. Ostatně - mají stovky jiných agentů špionáže. Proč by měli všechno chtít jen po malé Kathleen Titlarkové?“
Kubiš se zatvářil zamyšleně: „Kathleen Titlarková. To je tvé pravé jméno?“
„Ne, není. To jsem používala jenom v Anglii.“
„Mám v těch tvých jménech pěkný zmatek.“ postěžoval si Kubiš a začal vyjmenovávat:
„Československo - Katka Skřivanová, Anglie - Kathleen Titlark, Německo - Katja Lerch...“ Katka v seznamu s úsměvem pokračovala: „A také Španělsko - Catalina Alavett.“
Kubiš na ni chvíli zíral a pak se zeptal: „A jak ti mám vlastně říkat já?“
„Říkej mi dál, jak mi říkáš. Vlastně jsem radši Katkou Skřivanovou než kýmkoli jiným.“
„A proč?“
„Je to tak nejblíže mému pravému jménu. Ale to ti nepovím.“

„Proč ne?“
„Jsou prostě věci, které si chci nechat jen pro sebe.“ Chvíli mlčeli a pak Kubiš pronesl pobaveně: „My jsme vážně úžasná dvojka.“
„To ano. Živý poručík in memoriam, který je správně už dva dny po smrti...“
„...a nezvěstná britská agentka, poloviční židovka, s asi pěti jmény, která právě teď dělá německou zdravotní sestru v české nemocnici.“ dokončil Kubiš. „To člověk nemá jasno ani v tom, kdo vlastně je.“
„A je to ještě zamotanější než tušíš, Jendo.“ pomyslela si Katka, vzala prázdný talíř od polévky a sestra Lerch odešla kontrolovat další pacienty.

24. června 1942

Během uplynulých dní se Jan Kubiš, vlastně Jiří Vlček, v nemocnici nadále zotavoval. Zranění se mu úspěšně hojila, ačkoliv bylo jasné, že do úplného vyléčení zbývá ještě dlouhá doba. Zdravotní sestra Lerch se o něj celou tu dobu pečlivě starala a několikrát se za ním přišli podívat i jeho noví „rodiče“ - pan a paní Vlčkovi. Přesto stále existovaly určité jizvy, které se stále zatvrzele odmítaly hojit.

„Zase jsi měl zlý sen.“ poznamenala Katka, když se za Kubišem přišla v odpoledních hodinách podívat.
„Neměl.“ protestoval Kubiš.
„Slyšela jsem tě. Měla jsem tady noční službu, víš?“
Kubiš se vyčerpaně zhroutil. „No dobře, měl. Pořád se mi zdá o tom, jak jsem zase zpátky na kůru s Adolfem a Josefem a oni oba...“

Katka se smutně usmála. „Sny časem zmizí, Jendo. Ale nejsi v tom sám. Já si taky pořád nemůžu zvyknout na to, že už jsou všichni pryč.“
Kubiš ji chytil za ruku a povzdechl si. „Jožka schází nám oběma, že?“
„To ano. Dala bych nevím co za to, kdybych s ním mohla ještě jednou, naposled... Všude mi schází. To jak mluvil.“
„Jak vtipkoval.“
„Jak se smál.“
„A jak pořád mrkal.“
„Jak líbal...“
Chvíli oba mlčeli a pak Kubiš promluvil: „Já vím, že bys byla radši, kdyby to bylo naopak. Kdybych radši já zemřel a Jožka přežil.“
„Co tě to zase napadá!“ vyhrkla Katka.
„Tak je to tak, nebo není?“
„Ne!“
Kubiš lehce zvedl jedno obočí. Katka sklopila oči. „Víš dobře,“ zašeptala, „že se to takhle nedá říct. Měla jsem moc ráda vás oba. Jožku jen tak trochu jinak.“
„Jožka do tebe byl úplně blázen.“ poznamenal zarmouceně Kubiš. Katka se zasněně pousmála. „To ano. Dokonce mi nabízel, abych si ho vzala.“
Kubiše ta novinka vůbec nevyvedla z míry, jen se zeptal: „A co ty? Chtěla sis ho vzít?“ „Pokaždé jsem mu říkala, že je to hloupost, že by nás to mohlo jenom prozradit, že to prostě není možné. A teď mě to mrzí. Bojím se, že jsem mu tím ubližovala.“
„To určitě ne.“ odpověděl Kubiš po chvilce přemýšlení. „Vsadím se, že to chápal. Ten týden, co jsme byli v kryptě, na tebe pořád myslel. Seděl stranou a žmoulal v

ruce tu vaši společnou fotku. A na spaní si ji dával pod hlavu. Vzpomínám si, jak předposlední noc...“
Katka, která ho do té doby nepřítomně poslouchala, jako by se náhle probrala. „Cože?!?“
Kubiš na ni vytřeštil oči a zopakoval: „Na spaní si dával pod hlavu tu vaši společnou fotku.“ „To snad ne.“ zasténala Katka.
„Proč tě to tak vylekalo? Mně to připadá pěkné.“
Katka přecházela smrtelně bledá po místnosti. „Copak ty to nechápeš?“ řekla nakonec „Jestli si ji dával každou noc pod hlavu, *musela ta fotka v kryptě zůstat.*“

Tou dobou v Černínském paláci, hlavní úřadovně gestapa.

„Tak co?“ velitel pražského gestapa Hans Geschke přimhouřil oči. „Chtěl jste mi snad něco?“
Aktivně vypadající člen gestapa horečně přitakal: „Ano, pane.“
„Tak o co jde?“
„No, jistě si vzpomínáte, pane, jak jsme před týdnem dopadli ty britské agenty.“
„Jen těžko zapomenout.“ zabručel Geschke. „Ztratili jsme tam víc jak dvacet mužů.“
Mladík začal, jako by odříkával nazpaměť naučený text: „Po důkladné prohlídce té krypty a věcí používaných těmi agenty jsme objevili jistou rozmáčenou fotografii. Tu jsme poslali do laboratoře na odborné zrestaurování a - podívejte!“
Triumfálně zdvihl Jožkovu a Katčinu fotku. Geschke si ji se zájmem prohlédl.
„To je jeden z těch agentů, pane, Gabčík.“ informoval asistent. „A co se týče té jeho ženské... Dovolil jsem si

provést malý průzkum. Po výslechu již dříve zatčených osob jsme dospěli
k názoru, že právě ona měla v budování místního odboje značnou roli. Byla to také britská agentka, ale účinkovala tady už od roku 40. Zorganizovala plno záškodnických akcí. Podle některých se angažovala i v atentátu na protektora Heydricha. A dokonce, “ mladík se zatvářil jako karetní hráč chvíli předtím, než vynese poslední trumf, „zjistili jsme i její jméno. Jmenuje se Skřivanová, pane. Kateřina Skřivanová.“
„Výborně.“ pochválil ho Geschke. „Tu Skřivanovou musíme za každou cenu dostat. To možná ani nevíte, ale už dlouho jsme nějakou takovouto ústřední postavu tušili. Spoléhám na vás, Büffele. Tu ženskou chci do týdne vidět v jedné z našich cel. Jasné?“
„Jasné, pane!“ zahajloval asistent Büffel a odběhl. Geschke se znovu zadíval na fotku, ze které se Katka s Gabčíkem šťastně smáli.
„Ale uměl si vybrat, pacholek.“ pomyslel si. „Jen kdybych já si vzpomněl, kde jsem ji viděl. Ano, já ji už někde viděl...“

<u>25. června 1942</u>

Brzy ráno vešla jako obvykle Katka ke Kubišovi do pokoje, v sesterském stejnokroji, vlasy pečlivě překryté zdravotnickým šátkem. Kubiš už znal svou přítelkyni natolik dobře,
že okamžitě z jejího výrazu poznal, že se něco děje.
„Co je?“ zeptal se a udělal Katce trochu místa na posteli.

„Měla jsem pravdu.“ řekla Katka suše.
„V čem?“
„Ta fotka - oni ji našli.“
Kubiš na ni chvíli zíral. „Jak to víš?“
Katka před něj rozložila noviny a otočila na stranu tři. Byl tam zvětšený Katčin portrét
nepochybně vyříznutý právě z oné fotografie. Také v novinách se šťastně usmívala. Pod portrétem byl nápis: Neviděli jste tuto ženu? Následoval podrobný slovní popis.
„Sakra.“ zaklel Kubiš. „Kéž bych tu fotku tehdy Jožkovi sebral.“
Katka se nevesele pousmála: „Co se stalo, stalo se. Teď už s tím nemůžeš ty nic dělat.“
Kubiš si všiml nepatrného důrazu na slově ty.
„Co budeš dělat?“ zašeptal.
Katka ho mimoděk chytila za ruku. „Co bys mi doporučoval?“
Kubiš se znovu zahleděl na noviny a na znak gestapa v zápatí článku.
„Musíš pryč.“ řekl nakonec. „Pryč z Prahy.“ Katka přikývla. V obličeji měla naprosto vyrovnaný výraz, ale prozradily ji ruce - byly ledové a jemně se chvěly.
„Jsem stejného názoru.“ zašeptala. „Pojedu pryč. Vlastně - vlastně jsem se přišla rozloučit. Zítra už tu nebudu.“
Kubiš nic neříkal. Střídavě hleděl na Katku a fotografii. Z obličeje se mu pomaličku vytrácela i ta trocha barvy, kterou v posledních dnech nabyl.
„Takže tu zůstanu. Sám. A ty odjedeš.“
Katka odvrátila oči. „Je mi to moc líto, ale jen takhle ti zajistím bezpečí.“ zašeptala.

Tato slova Kubiše vyburcovala. „Jak mně zajistíš bezpečí? Tady jde o tebe! Tobě se nesmí nic stát!“
„Ne, zlatíčko, to ty jsi ten, o kterého tu jde! Ty hlavně musíš přežít. Já jsem ten poslední spojovací článek mezi tebou a Janem Kubišem. Proto musím zmizet. Jen mě mrzí, že už ti nemůžu víc pomoct.“
„Ale ty přece...“
„Poslouchej. Můj úkol zněl postarat se o odboj, o tebe a o Jožku. A teď je odboj
v troskách, Jožka mrtvý a ty ležíš v nemocnici na oddělení intenzivní péče. Ale žiješ. Můj úkol tudíž neskončil. Musím tě chránit dál. A jestli mne gestapo chytí a přinutí, abych jim řekla vše, co vím... Prostě - nemůžu tě už ochraňovat svou přítomností. Naopak, jsem pro tebe nebezpečná.“
Kubiše zamrazilo. Ani nevěděl, jestli ho tak vyděsila Katčina slova, nebo její klidný nevzrušený tón hlasu. Napomenul ji: „Nemluv tak. Prostě jen odjedeš z Prahy a až se uzdravím, přidám se k tobě.“
Katka ho zarazila: „Chraň tě ruka Páně, jestli mi to uděláš.“
Kubiš se na ni překvapeně zadíval.
„Copak jsi neposlouchal, Jendo?“ Katka už mluvila mírně podrážděně. „Na ničem už mi nezáleží, jen na tom, abys přežil a dařilo se ti dobře. Uvědom si, kdo jsi. Jan Kubiš zemřel
18. června. Ty se jmenuješ Jirka Vlček a se mnou ani s odbojem nemáš nic společného.
Ne, ne, ne. Ty se hezky uzdravíš a začneš žít normální život. Život Jirky Vlčka. Ještě než odjedu, musíš mi slíbit, že neuděláš žádnou hloupost. A hlavně, že mě nebudeš hledat.“

„To ti slíbit nemůžu.“ zašeptal Kubiš stísněně.
„Jendo... myslela jsem, že jsi rozumný. Sám jsi říkal, že jsem toho pro tebe udělala hodně. Oplať mi to. Jediným slibem. Přísahej - prosím.“
Oba dva svedli krátký souboj očima. Nakonec Kubiš ustoupil.
„To ale znamená,“ polkl beznadějně, „že už tě nikdy neuvidím.“
Katka smutně zavrtěla hlavou. „Je to jediná možnost, bráško. Byly to krásné časy, když jsme chodili Prahou ještě ve třech, ale to už je pryč. Musíme se rozloučit. Navždy.“
Oběma přátelům tekly slzy.
Kubiš po chvilce zašeptal: „A co plánuješ udělat? Myslím mimo Prahu?“
Katce se zachmuřil obličej. „V prvé řadě najdu Čurdu a konečně dodělám, co jsem tehdy před kostelem nestihla.“
Kubiš ji chytil za ruku. „Nech ho být.“
Katka se po něm zlobně podívala. „Ty si asi neuvědomuješ, co všechno ten zrádce udělal? Vlastně ty ještě nevíš o jeho posledním úspěchu, že?“
„Co se stalo?“
„Silver.“ vysvětlila Katka stručně „Jsou nezvěstní a bojím se, že mrtví. Gestapo udělalo nový zátah v lidickém stylu na osadu, odkud Silveři vysílali. Na Ležáky. Karel Čurda už není ten náš kamarád, jakým býval. Teď už je to zrádce. Teď už je z něj vrah.“
„A nejsme vlastně vrahové všichni?“ řekl Kubiš tiše.
„Jak to myslíš?“
„No, řekni mi, kolik lidí jsi za svůj život zabila přímo, nebo tím, cos podnikala? A kolik lidí jsem zabil já nebo Jožka? Jsme zabijáci.“

„To je něco jiného, Jendo. A ty to moc dobře víš.“
„Nech Karla na pokoji.“ opakoval Kubiš unaveně. „Já vím, že je to kolaborant a mizera a zrádce a vrah, ale nedokážu se smířit s myšlenkou, že bys ho zabila. Jestli tuhle příšernou válku vyhrají Spojenci, dostane se Karel před vojenský soud. A dobře mu tak. Ale ty se k němu nepleť. Slib mi to.“
Katka ho přejela pohledem. „Jsi si tím, co říkáš, absolutně jistý?“
Kubiš přikývl.
„Tak tedy dobře, bratříčku. Ať je po tvém.“
Oba dlouhou dobu mlčeli. Dobře věděli, že už zbývá jenom rozloučení.
Kubiš Katce znovu pevně stiskl ruku. „A taky mi slib, že budeš opatrná. Jožka by určitě taky nechtěl, aby se ti něco stalo.“
Katka se nuceně usmála a vstala. „Neboj se Jendo. Budu v pořádku.“
Oba dva si v tu chvíli zoufale uvědomovali, že tato věta je jen otřepaná fráze. Nikdo nemohl vědět, co ho čeká.
Kubišovi znovu stouply slzy do očí.
„No tak, Jendo.“ tišila ho Katka. „Ještě se mi přece nic nestalo.“
„Já vím, ale...to je tak strašně nefér.“ řekl Kubiš. Katka nerozhodně stála u postele.
„Ano, je.“ zašeptala. „Ale kdy od začátku války něco fér bylo? Jsme jako šachové figurky. Naše osudy řídí jiní.“
„A i ten nejmenší pěšák může sebrat dámu.“ dodal Kubiš. „Dej si pozor a ... sbohem Katy. Byla jsi úžasná kamarádka.“
„A ty ten nejlepší přítel, Jendo. Uzdrav se a nedělej hlouposti.“

Oba se ještě naposledy objali a Katka zamířila ke dveřím. Šla zvolna. Každý krok se jí zarýval do mysli jako ostrý nůž. Chtěla se otočit, ale cítila, že kdyby to udělala, nedokázala by odejít. Těsně u dveří se však otočila a naposledy se zahleděla na bledého Kubiše ležícího na lůžku. „Sbohem, Jendo. A netrap se. Budu od tebe pozdravovat Jožku, jestli ho potkám, chceš?“ Cípy její zdravotnické zástěry se mihly dveřmi a Kubiš osaměl. Bolelo ho celé tělo, všechny ty rány od granátových střepin, přesto se ale otočil a zahleděl se z okna pokoje. Asi po půl hodině uviděl svou přítelkyni, jak prochází po dvoře nemocnice.
„Navždy sbohem, KT20.“ zašeptal ještě. „Hodně štěstí.“

„Nic.“ prohlásil zdrceně aspirant Büffel pozdě odpoledne v Geschkeově kanceláři. „Její stopa podle všeho končí 12. června, když dala výpověď v tom starobinci, co jsme ho zavřeli. Tam podle všeho právě ona ukrývala ty parašutisty.“
Geschke se zamračil: „Ale to by ji měl znát ten...jak se jmenuje...Čurda.“
Büffel lítostivě zavrtěl hlavou: „Bohužel. Tvrdí, že ji v životě neviděl. A nevidím jediný důvod, proč by nám měl lhát.“
„Ale já jsem ji někde viděl!“ bouchl Geschke vztekle pěstí do stolu. „Já už ji odněkud znám!“ „A odkud, pane?“
„To bych snad řekl, kdybych věděl, ne? Vy idiote.“
Geschke naštvaně odhodil noviny,
na kterých se skvěla Katčina fotka a došel k oknu. S přivřenýma očima upřeně sledoval provoz na ulici. Mezi auty a autobusy projela houkající sanitka.

„Ta sanitka...," zamumlal Geschke, „ten kostel tehdy... ta *zdravotní sestra*... Mein Gott - no jistě!" Energicky se otočil od okna. „Büffele!"
„Ano, pane?"
„Mám pro vás nové rozkazy. Už vím, kde máte hledat. Už vím, kde ta mrcha je."

26. června 1942

Pro gestapo nebylo nijak složité vynutit si na Bulovce přístup k osobním materiálům sestry Lerch. Její nástup do zaměstnání se časově kryl s odchodem Kateřiny Skřivanové ze starobince. A měli jasno. Okamžitě vytvořili ze čtyř mužů zásahovou jednotku, která měla za úkol přepadnout malinký byt v Praze - Novém městě, kde podle zápisů Lerch bydlela.

Proto dnes, 26. června, vykopla ve čtyři hodiny ráno skupina příslušníků gestapa bytové dveře. *„Halt!"* zařval Büffel s pistolí napřaženou. Odpovědělo mu jen ticho. Byt byl prázdný. „Šéfe." řekl jeden gestapák nejistě. „Ona tady není."
„Musí tu být." prskal Büffel rozzuřeně. „Musí! Všechno prohledejte! Hledejte cokoliv důležitého. Nemůžeme se přece vrátit s prázdnýma rukama."
Skupina mužů se rozptýlila po bytě, Katka však byla důkladná. Skříně, šuplíky, vše bylo prázdné. Náhle se z ložnice ozval hlas: „Šéfe - tady něco je!"
Büffel se tam vřítil jako uragán. „Co? Kde?"
Mladík beze slova ukázal na postel. Ležel na ní, vzorně poskládaný, stejnokroj sester nemocnice Na Bulovce. Na prsou měl připíchnutý vzkaz. Büffel si ho přečetl a

zachvěl se potlačovaným vztekem. „Věděla o nás.“ zašeptal nevěřícně. „Ta zmije! Ta...“
Proudem polohlasných nadávek na Katčinu adresu poděsil Büffel všechny muže v místnosti. „Pojďte.“ zavrčel nakonec. „Tady už nemáme co dělat. Tuhle partii vyhrála.“
Na lístečku připevněném na stejnokroji stálo:

*Nächstens müssen Sie schneller sein! **

Adieu!

Viele Grüße

Katja Lerch

* Příště musíte být rychlejší! Adieu! Mnoho pozdravů, Katja Lerch.

Mezitím na vlakovém nádraží...

Navzdory časným ranním hodinám bylo nádraží plné lidí dojíždějících do práce. Před vchodem na perón stála dvoučlenná hlídka gestapa. Podle známé novinové fotografie prověřovala každou kolemjdoucí. Z druhé strany nádraží je zachmuřeně pozorovala jistá slečna. Měla světlounké blond vlasy sestřižené po ramena a silně nalíčený obličej. V ruce držela malý kufr. Bývalá sestra Katja Lerch.
Přezíravě se usmívala, když přistupovala k německé kontrole. Muž v uniformě gestapa si ji podezřívavě

přeměřil. Katka nervózně polkla a pod jazykem nahmatala skleněný obal kyanidové kapsle. Kdyby ji poznali, stačilo skousnout...
Zkouška ale dopadla dobře. Nalíčení a jiný účes Němce zcela zmátly. Vyšla ven na nástupiště. Právě svítalo a foukal slabý vítr. Katka si povzdechla a vyplivla kapsli s jedem do kapesníku. Její vlak tu ještě nebyl. Posadila se na lavičku a pozorovala hemžící se lidi. Do očí jí stoupaly slzy, které si netrpělivě sušila kapesníkem. Tak se jí nechtělo pryč! V myšlenkách se přenesla o několik kilometrů dál, do nemocnice, kde ležel její poslední zbývající přítel. Tolik doufala, že ho uvidí zase zdravého. A ti ostatní! Kdyby byl svět alespoň trochu spravedlivý, mohli by žít. Všichni do jednoho. A Jožka by mohl taky...
„Ach, Jožko.“ zašeptala Katka. „Byli jsme tak naivní. Oba dva.“
Na vnější stěně nádraží se lehce chvěly ve větru plakáty hledaných osob. Některé nové a jiné už velmi zašlé. Přímo vedle lavičky visel jeden, ani ne měsíc starý. Katce při pohledu na něj znovu vyhrkly slzy a musela si je honem stírat. Na plakátu byly vytištěny rukou kreslené portréty dvou lidí, těch jí nejdražších. Do uslzeného obličeje se jí postupně vloudil zasněný výraz. Vzpomínala na celý ten nebezpečný a zároveň úžasný půlrok, plný vítězství i porážek. Šťastné i smutné zážitky. Setkání v Nehvizdech, Canonbury, vztah s Gabčíkem, jeho nehoda v zatáčce v Kobylisích, atentát, a ten hořký konec...

Na druhém nástupišti zapískal vlak.

„Všichni jsme věděli, do čeho jdeme.“ běželo Katce hlavou, když nastupovala. „Byli jsme na to připravováni. Bože, ale co ti ostatní? Moravcovi, Zelenkovi, Dvořáčkovi, Fafkovi, Navrátilovi, Kubišovi, Valčíkovi, Svatošovi, Novákovi a vůbec všichni ti stateční a loajální lidé? Stovky a stovky mrtvých. Mladí i staří. Ty hlavně musím pomstít. A jestli si Němci myslí, že mají vyhráno, já, já která už pořádně nevím ani jak se jmenuji, já jim dokážu, jak velice se mýlí. Československo bude žít. O to se postarám.“
Z okna kupé vyhlédla na rychle se vzdalující nádraží. Do očí jí znovu vstoupily slzy.
„Jendo, Praho - navždy sbohem!“

Nemohla vědět, co ji čeká zítra. Ale jedno věděla jistě. Dokud žije a dýchá, nevzdá se. Ať se stane cokoliv, bude bojovat dál. Ta mladá agentka, bojovnice za svobodu, členka výsadku *Colleen*, organizátorka ÚVODu a zároveň pouhá žena Kateřina Skřivanová, Kathleen Titlarková, Katja Lerch.

EPILOG - O deset let později

8. května 1945 skončila druhá světová válka porážkou Německa. Osvobozené Československo se dostalo pod nadvládu Sovětů, kteří zde prosadili komunistický režim.
18. června 1952

Československá republika - hlavní město Praha - čtvrť Nové město - Resslova ulice...

Je velice slunečný den a na ulicích je plno lidí. Mezi nimi i nenápadný muž středních let, kterého všichni znají pod jménem Jiří Vlček. Celé tělo má poseté jizvami, které získal při autonehodě před deseti lety. Jedna zvlášť výrazná se mu táhne nad levým okem. Netrpělivě se proplétá davem. Jeho ale nevytáhlo ven krásné počasí. Zabrán do svých myšlenek stanul před pravoslavným kostelem svatých Cyrila a Metoděje, za okupace Karla Boromejského.

Vešel dovnitř. Je zde příjemný chlad, ale muž vnímá i něco jiného. Tento prostor
v něm probouzí staré vzpomínky. Velmi nešťastné a chmurné vzpomínky, přesto si ale nemůže pomoci a chodí sem v tento den každý rok. V tuto dobu se nekonají bohoslužby, a tak je v kostele sám. Pomalu prochází hlavní chrámovou lodí mezi kostelními lavicemi, až došel k oltáři. Vedle něj se zvedaly úzké schody vedoucí na kůr. Vlček po nich vystoupal a pomalinku kůr procházel.
„Tady to bylo.“ zašeptal „Ne, tady ne. O kus dál. Tady u toho sloupu...“
Na onom místě stojí nyní lavice pro kůrové zpěváky. Vlček se posadil a zavřel oči. Ve vzpomínkách se mu vybavil zvuk střelby...

Rozhlédl se po kůru. Josef Bublík už se zamračeným výrazem mířil na kostelní dveře. Adolf Opálka zachytil Kubišův pohled a povzbudivě se usmál.

Všude byly samé sutiny a kostelní lavice ležely převrácené nebo rozbité. Všichni obránci už krváceli. Věděli, že musejí umřít. Ale teď ne! Teď ještě ne! Bublík na levé straně kůru byl odmrštěn výbuchem granátu. Tělo mu zaplavila vlna nesnesitelné bolesti. Kosti měl zpřerážené, svaly potrhané. Zbývalo mu už jen jediné. Přitáhl si svou pistoli k hlavě a stiskl spoušť. Kubiš se překvapeně otočil za zvukem výstřelu, a uviděl svého přítele, jak padá do tratoliště vlastní krve. Obránci už tedy zbyli jen dva.

Aby se vyhnul dalšímu granátu, skutálel se Kubiš pod převrženou lavici. Ostré střepiny z výbuchu mu prosvištěly nohou, on jim však nevěnoval žádnou pozornost. Pod jeho ranami padali další a další Němci. Musel už teď střílet přímo pod kůr. Ani neslyšel, že těsně vedle něj dopadl granát. Ten však vybuchl a střepiny Kubišovi proletěly tělem. V krvi klesl na zem a jeho tělo zasypala omítka, uvolněná výbuchem.

Proud vzpomínek náhle přerušil vrzavý zvuk otvíraných dveří. Vlček otevřel oči. Do kostela právě vešla jakási žena. Je oblečena v tmavých barvách a černé vlasy má sepnuty do drdolu na temeni hlavy. Zdála se mu jaksi podivně povědomá, ale z té výšky...
Sešel nehlučně po schodech dolů. Žena ho stále nezpozorovala. Stála zády k němu a oči měla upřené na kamennou desku před oltářem. Vlček věděl, co se pod deskou skrývá. Krypta. Znovu upřel oči na ženina záda. Ano, je to ona. Musí to být přece ona! Je to sice nekonečně bláznivý nápad, ale...
„Katko?“ řekl nedůvěřivě, „Katko - jsi to ty?“

Žena se otočila a on jí pohlédl do tváře. Uviděl kdysi tak důvěrně známé rysy své deset let pohřešované přítelkyně. Její tvář se proměnila. Nejdřív vypadala naprosto užasle a pak se rozzářila.
„Jendo!“ vykřikla nevěřícně: „Jenda Kubiš!“
„Tohle jméno,“ řekl Kubiš zamyšleně, „ jsem neslyšel už hodně dlouho, Katko.“
„Deset let.“ zašeptala Katka. „Už jsem se vzdala naděje, že tě kdy uvidím! Ach, můj Bože, Jendo.“
Oba staří přátelé se objali a Kubiš si Katku pozorněji prohlédl. Ty roky ji téměř nezměnily. Rysy sice měla o něco hlubší, tváře méně baculaté a mezi tmavými vlasy se tu a tam zatřpytil stříbrný, ale jinak...
„Sestřičko...“ zašeptal Kubiš dojatě. „Vůbec ses nezměnila. Ani v nejmenším.“
„Nelži.“ napomenula ho Katka, ale zatvářila se mírně polichoceně: „Deset let je deset let. Páni - jak já jsem ráda, že tě zase vidím, bratříčku!“
Kubiš se na ni znovu pozorně zadíval. Teprve teď si všiml Katčina mírně neurčitého přízvuku.
„Tys byla v Anglii, že?“ zeptal se.
„Ano, posledních sedm let. Jak jsi to poznal?“
„Je vidět, že už jsi hodně dlouho nemluvila česky. To tvé *r* a *ř* se nedá s ničím splést.“
Katka se rozesmála. „Ach, ano, tohle!“
„Učil jsem se od té nejlepší.“ ušklíbl se Kubiš. Katka se rovněž ušklíbla.
„A co ty?“ zeptala se „Co jsi pak dělal?“
„No, v porovnání s tebou určitě nic moc. Byl a jsem prostě Jirka Vlček. Anežka vždycky říká...“
„Kdo je Anežka?“

„Moje žena. Máme spolu dvě děti. Osmiletého Josefa a šestiletou Katku.“
„Jendo... gratuluji! To je vážně...“
„No dobře.“ přerušil ji Kubiš. „Ale řekni mi - proč jsi tu po válce nezůstala?“
Katka zavrtěla hlavou: „Nějak se mi to tu nechtělo líbit. Měla jsem dojem, že sem nepatřím.
A když tak sleduji, co se tady děje... Zůstanu jen pár dní.“
„A jak se ti daří v Anglii? Máš rodinu?“
Katka znovu zavrtěla hlavou: „Ne. Nějak se mi nedaří udělat za minulostí čáru tak, jako se to povedlo tobě. Jsou rány, které se nehojí. Pronikly až příliš hluboko.“
Dlouho oba mlčeli. Nakonec ji Kubiš chytil za ruku.
„Pojď se alespoň projít. Nemysli si, že tě hned pustím, když jsme se po tak dlouhé době setkali. Podíváme se, kam budeš chtít. Do Kobylis, na Hrad, kam chceš!“
Katka se zasmála a zavěsila se do něj: „Moc ráda, Jendo. Veď mě.“
Oba vyšli do zářivého letního slunce. A ve vzpomínkách znovu ožívali jejich dávno mrtví přátelé. Josef Gabčík, Josef Valčík, Adolf Opálka, Josef Bublík, Jan Hrubý a Jaroslav Švarc. A všichni ostatní. Ožívali a usmívali se.

Bonusy

Životopisy hlavních hrdinů příběhu (údaje převzaty z Londýnského vojenského archivu). Jsou zde zaznamenány výlučně informace získané exilovou vládou v Londýně. (Jejich drobné nepřesnosti, prosím, omluvte.) Poslední změny byly provedeny v r. 1945

Kathleen Titlarková

Příslušnice britské špionážní služby Kathleen Titlarková (1.srpna 1917, Krásná u Aše - ? 12. června 1942, Praha). Původním jménem Helena Pěnkavková. Otec Vlastimil Pěnkavka pracoval ve třicátých letech jako lékař - specialista v německém Selbu. Byl zabit jednotkami SA při náhodném střetu
v roce 1933. Židovská matka Květoslava Pěnkavková se s tehdy šestnáctiletou dcerou Helenou a čtrnáctiletou Eliškou vystěhovala do Londýna a změnila jméno sobě (Flora Titlarková) i dcerám (Kathleen a Ellen).
V roce 1935 byla slečna Kathleen Titlarková kontaktována pracovníky SIS (Secret Intelligence Service) a přijala nabídku ke spolupráci. S mimořádným prospěchem absolvovala základní výcvik a navzdory svému nízkému věku byla zařazena do nové rozvědkové skupiny FKG (Foreign Kontrawar Group) a byl jí přidělen ochranný kód KT20. Pár měsíců poté (1936) byla vyslána do Španělska za účelem bližšího průzkumu struktury tamější občanské války, odtud byla po roce úspěšné činnosti odvolána. Pro svou velmi dobrou znalost němčiny byla nasazena (srpen 1937) do Berlína. Titlarková zde pracovala pod jménem Katja Lerch

- studentka tehdejší berlínské Medizinhochschule. Při svém pobytu v Berlíně navázala za účelem rychlejšího získávání informací úzký (agentkou blíže nespecifikovaný) vztah s jedním s Hitlerových osobních tajemníků. Ten o pravé identitě slečny Titlarkové neměl samozřejmě ani ponětí. Na začátku roku 1940 dostala pokyn k provedení akce AH (atentát na Hitlera), který byl pro svou obrovskou rizikovost po půl roce příprav odvolán, a Titlarková se vrátila do Anglie. Ocenění za svou práci odmítla.
4. ledna 1941 byla Titlarková na žádost pl. Moravce, ministra obrany ČSL exilové vlády v Londýně, vysazena jako jediná členka výsadku Colleen do Protektorátu Čechy a Morava pod jménem Kateřina Skřivanová. Jejím úkolem bylo zorganizování domácího odboje a vysílání zpráv (vysílačka Colleen) do Londýna. Titlarkové se podařilo pozvednout úroveň domácího odboje protektorátu a vybudovat funkční podzemní síť.
V prosinci roku 1941 jí ke stávajícím povinnostem připadl úkol postarat se o dva členy výsadku Anthropoid. S oběma navázala vztah velice úzké spolupráce (agentkou blíže nespecifikovaný).
27. května 1942 pomohla Anthropoidu spáchat atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha (její podíl na atentátu nemůžeme upřesnit). Poslední zprávy jsme od ní zaznamenali 11. června 1942 v 21:10.
19. června 1942 bylo skupinou Silver A odvysíláno oznámení o její údajné sebevraždě, ačkoli existují určité dohady o nepravdivosti této zprávy.

Udělené pocty:

1942 - Viktoriin kříž

Čs. vojenský řád bílého lva Za vítězství I. stupně

Jozef Gabčík

Rotmistr **Jozef Gabčík** (8. dubna 1912 Poluvsie, Slovensko – 18. června 1942, Praha)
V rámci prezenční vojenské služby, kterou nastoupil 1. října 1932 u Pěšího pluku 14 v Košicích, absolvoval i poddůstojnickou školu v Prešově a to s velmi dobrým prospěchem. Dosáhl hodnosti desátníka po skončení prezenční služby pokračoval v armádě jako déleslouží poddůstojník. Po tříleté službě se nechal na vlastní žádost přeložit do vojenské továrny v Žilině. Slovensko opustil 1. května 1939 a v Krakově vstoupil do československé vojenské skupiny. Zde se poprvé setkal s Janem Kubišem. Společně odjeli lodí do Francie, pro kterou sloužili v 1. pluku Cizinecké legie. 26. září 1939 se byli oba zapsáni v Agde u vznikající československé armády ve Francii. Jozef Gabčík se stal zástupcem velitele kulometné čety. Po přesunu do Anglie požádal o přeřazení k letectvu, ale nakonec se stal na základě doporučení pplk. Barovského jedním z prvních osmi absolventů kurzu útočného boje ve Skotsku. Okamžitě poté následoval parašutistický výcvik na letišti Ringway u Manchesteru.
Po speciálním parašutistickém a zpravodajském výcviku byl v noci z 28. na 29. prosince 1941 jako člen skupiny

Anthropoid vysazen na území protektorátu Čechy a Morava.
Gabčík si při seskoku poranil nohu.
Atentát byl proveden 27. května 1942. Aby nedošlo k poškození aktovky, kterou Heydrich vezl, a která obsahovala důležité dokumenty, měl spáchat atentát střelbou ze samopalu STEN GUN MK II FF 209 nejdříve právě Jozef Gabčík. Zbraň ale selhala a proto byl atentát spáchaný druhým členem skupiny Anthropoid Janem Kubišem, který hodil na Heydrichovo auto granát.
Dne 18. června 1942, těsně před dopadením, spáchal společně se svými kolegy (Jaroslavem Švarcem, Janem Hrubým a Josefem Valčíkem) sebevraždu v kryptě kostela Cyrila a Metoděje.

Udělené pocty:
3x Čs. válečný kříž 1939 Československá vojenská pamětní medaile
Čs. vojenský řád za svobodu – zlatá hvězda
Čs. vojenský řád bílého lva Za vítězství I. stupně
Croix de Guerre (Válečný kříž)

Jan Kubiš

Rotmistr **Jan Kubiš** (24. června 1913, Dolní Vilémovice – 18. června 1942, Praha)
Původně pracoval jako sezónní dělník, poté sloužil v československé armádě. V létě 1939 ilegálně opustil Protektorát a zapojil se do vznikající československé vojenské jednotky v Krakově. Po porážce Polska vstoupil do Francouzské cizinecké legie. Později přešel do exilové československé armády v Adge a vyznamenal se za ústupových bojů ve Francii. Po

porážce Francie se dostal společně se zbytky československé armády do Velké Británie. Zde byl vycvičen britskými instruktory ze SOE ke speciálním operacím. Stal se členem Zvláštní skupiny D a na návrh jeho přítele Josefa Gabčíka byl vybrán místo zraněného Karla Svobody do Operace Anthropoid.
Dne 29. prosince 1941 seskočil padákem u obce Nehvizdy ve středních Čechách.
Společně s dalšími parašutisty se zúčastnil např. operace Canonbury - britského bombardování plzeňské zbrojovky, které skončilo fiaskem, jelikož bomby spadly především do polí.
Účastnil se i atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha
27. května 1942.
Při atentátu použil právě Jan Kubiš modifikovaný protitankový granát vzor 73, který explodoval před pravým zadním kolem neobrněného otevřeného automobilu, ve kterém Heydrich jel. Při explozi granátu byl Jan Kubiš zraněn nad levým okem. Spolu s dalšími atentátníky se několik dní poté skryl v podzemních prostorách pravoslavného kostela sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici. Nacisté je však vypátrali a 18.června 1942 na kostel zaútočili. Během tohoto útoku společně s dalšími dvěma (Adolf Opálka a Josef Bublík) bojoval na kůru, kde po výbuchu granátu upadl do bezvědomí, na rozdíl od Opálky a Bublíka tak nebyl schopen spáchat sebevraždu a na následky vykrvácení zemřel v nemocnici.

Udělené pocty:

Croix de Guerre

2x Československý válečný kříž

Čs. vojenský řád bílého lva Za vítězství I. stupně

1942 – povýšen na poručíka i. m.

Poslední vůle. Každý člen jakéhokoli výsadku měl povinnost před odletem sepsat svou poslední vůli pro případ, že by se již nevrátil zpět. Takže tady jsou poslední vůle tří hlavních hrdinů příběhu:

Jozef Gabčík:

London 28/12

Moje přání:

1) V případě, nedočkám-li se návratu z vlasti, prosím, aby bylo postaráno o mou rodinu:

František Gabčík
Poluvsie, Rajecké Teplice u Žiliny
Slovensko

2) V případě mého úmrtí uvědomte laskavě tuto anglickou rodinu:

Miss Lorna Ellison
moje Whitechurel
komu

Tato angl. rodina má Sunnyside Ightfield, věci a ví, co s nimi a je má zaslat.

rtm. Gabčík Josef

Jan Kubiš:

Londýn 28. 12.

Moje přání:

1) V případě, nedočkám-li se návratu z vlasti, prosím, aby bylo postaráno o moje rodiče:

František Kubiš s chotí
Dolní Vilémovice čís. 71
Lipník u Kratovic

2) V případě mého úmrtí uvědomte tuto anglickou rodinu:

Miss Edna Ellison
Sunnyside

Ightfield Tato rodina má moje
Whitechurel

věci a ví,

jakým

způsobem s nimi

má

naložit.

rtm. Kubiš

Jan

Kathleen Titlarková:

Lond

on 4. 1. 1941

Poslední vůle:

V případě,, že by se tento úkol stal zároveň mým posledním,, sdělte tuto informaci, prosím, na adresu:

Mrs. Flora Titlark
Rainsford Road 16, Wembley
London

A rovněž také na adresu:

Mrs. Ellen Fawkes

(dříve Ms. Ellen Titlark)

Ringwood Avenue 23, Wallsall

Birmingham

Rodina má po mé smrti plné právo disponovat mým jak movitým,, tak nemovitým majetkem.

Kathleen Titlark